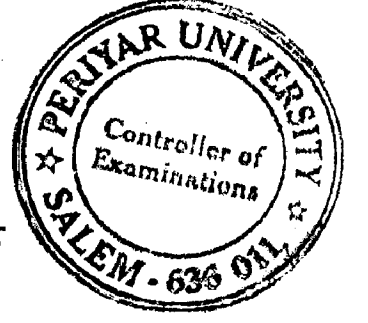

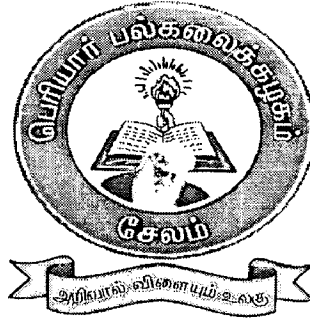
சாங்க இலக்கிய பக்தி இலக்கிய அகத்திணை மரபுகள் ஒப்பீடு

பெரியார் பல்கலைக்கழக முனைவர் பட்டத்திற்காக (Ph.D)
அளிக்கப்பெறும் ஆய்வேடு

நெறியாளர்
முனைவர் வை. இராமராஜபாண்டியன்
உதவிப்பேராசிரியர்

ஆய்வாளர்
ப. சுரேஷ்குமார்
பதிவு எண்: R05TAM06

தமிழ்த்துறை
பெரியார் பல்கலைக்கழகம்
சேலம் - 636 011.

ஆகஸ்ட் - 2010

முனைவர் வை. இராமராஜபாண்டியன், எம்.ஏ., எம்.ஃபில்., பிஎச்.டி.,

உதவிப்பேராசிரியர்,

தமிழ்த்துறை,

பெரியார் பல்கலைக்கழகம்,

சேலம்-636 011.

நாள்: 31.8.10

நெறியாளர் சான்றிதழ்

“சங்க இலக்கிய பக்தி இலக்கிய அகத்திணை மரபுகள் ஒப்பீடு”

என்னும் தலைப்பில் செல்வன் ப.சுரேஷ்குமார் அவர்கள் முனைவர் பட்டத்திற்காகச் (பிஎச்.டி) செய்த இந்த ஆய்வு, பெரியார் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறையில் அவர் ஆய்வு செய்த காலத்தில் தன்னியலாகச் செய்யப் பெற்றது என்றும், இந்த ஆய்விற்காக வேறு எந்தப் பட்டமும் ஆய்வாளருக்கு அளிக்கப் பெறவில்லை என்றும் உறுதி கூறுகிறேன்.

Dr. Gannu
31.08.10
முனைவர் வை. இராமராஜபாண்டியன்
உதவிப்பேராசிரியர்
தமிழ்த்துறை
பெரியார் பல்கலைக்கழகம்
சேலம் - 636 011.

முனைவர் வை. இராமராஜபாண்டியன்
(வை. இராமராஜபாண்டியன்)
நெறியாளர்

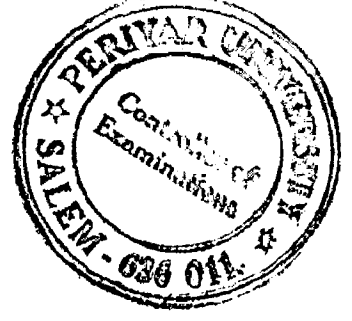
முனைவர் வை. இராமராஜபாண்டியன்
உதவிப்பேராசிரியர்
தமிழ்த்துறை
பெரியார் பல்கலைக்கழகம்
சேலம்-636 011.

செல்வன் ப.சுரேஷ்குமார்,

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்,

தமிழ்த்துறை, பெரியார் பல்கலைக்கழகம்,

சேலம்-636 011.

நாள்: 31.8.10

ஆய்வாளர் உறுதிமொழி

“சங்க இலக்கிய பக்தி இலக்கிய அகத்திணை மரபுகள் ஒப்பீடு”

என்னும் தலைப்பில் முனைவர் பட்டத்திற்காக எழுதப்பெற்ற இவ்வாய்வு
எனது சொந்த முயற்சியால் உருவானது என்றும், இதற்குமுன் வேறுஎந்த
ஆராய்ச்சிப் பட்டத்திற்கும் இவ்வாய்வேடு அளிக்கப்படவில்லை என்றும்
உறுதி அளிக்கின்றேன்.

U சிவசுந்தர்
31.8.10
(ப.சுரேஷ்குமார்)
ஆய்வாளர்

உறுதிக் கையொப்பம்

நெறியாளர்

முனைவர் வை. இராமராஜபாண்டியன், எம்.ஏ., எம்.ஃபில்., பிஎச்.டி.,

உதவிப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை,

பெரியார் பல்கலைக்கழகம்,

சேலம்-636 011.

நன்றியுரை

கசடற கல்வி கற்க தொடர்ந்து ஆதரவு, அன்பு, பாசத்தைக் காட்டும் தாய் தந்தைக்கு முதலில் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

சங்க இலக்கிய பக்தி இலக்கிய அகத்திணை மரபுகள் ஒப்பீடு என்னும் தலைப்பில் முனைவர் பட்ட ஆய்வினை பல்கலைக்கழகத்தில் மேற்கொள்ள வாய்ப்பு வழங்கிய பெரியார் பல்கலைக்கழகத் துணைவேந்தர், பதிவாளர், ஆட்சிக்குழு உறுப்பினர்கள் ஆகியோருக்கு என் நன்றி.

சென்னை செம்மொழித் தமிழ் உயராய்வு மையம், நின்ற சொல்லராக விளங்கும் அதன் தலைவர் பேரா.க.இராமசாமி அவர்களுக்கு என் நன்றியை உரித்தாக்குகிறேன்.

ஆய்வுத்தலைப்பைத் தேர்ந்தெடுத்த நாள் முதல் இறுதி வரையிலும் இன்முகத்துடன் ஏற்றுக் கொண்டதோடு என்னை ஊக்கப்படுத்தியும், எதிர்காலம் கருதி ஆய்வு விரைந்து முடிக்க வேண்டியதன் முக்கியத்துவத்தையும் எடுத்துரைத்து, இவ்வாய்வு சிறப்புற அமைய பல்லாற்றானும் உறுதுணைபுரிந்த எனது நெறியாளராகிய முனைவர் வை.இராமராஜபாண்டியன் அவர்கட்கு என் உளங்கனிந்த நன்றியை காணிக்கையாக்குகின்றேன்.

ஆய்வு மேற்கொண்ட காலத்தில் பல்வேறு உதவிகள் செய்த தமிழ்த் துறைத்தலைவர் பேரா.முனைவர்.பெமாதையன், இணைப்பேராசிரியர்கள் முனைவர் தி.பெரியசாமி, முனைவர் மோ.தமிழ்மாறன் உதவிப்

பேராசிரியர்கள் முனைவர் க.வேலாயுதன், திருமதி. க.மைதிலி, முனைவர். இரா.வசந்தமாலை ஆகியோருக்கும் என் நன்றி.

சேலம், ஏ.வி.எஸ். கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரின் தாளாளர் க.கைலாஷ் அவர்களுக்கும், முதல்வர் முருகேசன் அவர்களுக்கும் நன்றி. கிருஷ்ணகிரி, அறிஞர் அண்ணா கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரின் முதல்வரான முனைவர் ப.பொன்ராம் அவர்களுக்கு எந்நாளும் நன்றி.

அவமுதுபெரும் தமிழறிஞர்களான பேரா.சோ.ந.கந்தசாமி, பேரா.ச.அகத்தியலிங்கம், பேரா.தமிழண்ணல் ஆகியோர்க்கும் என் நன்றி.

மதுரைக் காமராசர் பல்கலைக்கழக பேராசிரியர்களான முனைவர் தி.நடராசன், முனைவர் க.வேங்கடராமன், முனைவர் இரா.மோகன், முனைவர் அ.சீநிவாசன், முனைவர் ம.திருமலை, முனைவர் தூ.சேதுபாண்டியன், முனைவர் மு.மணிவேல், முனைவர் செ.சாரதாம்பாள், முனைவர் இரா.காஞ்சனா, முனைவர் சசிரேகா, முனைவர் இரா.மனோன்மணி ஆகியோர்க்கும், அழகப்பா பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறைத் தலைவர் முனைவர் மு.பாண்டி, அழகப்பா கலை அறிவியல் கல்லூரி பேராசிரியர்களான முனைவர் மா. கார்மேகம் (ஓய்வு), முனைவர் கே. காந்தி (ஓய்வு), முனைவர் துரை, முனைவர் முருகேசன், முனைவர் குமார் ஆகியோருக்கும், கிருஷ்ணகிரி, அறிஞர் அண்ணா கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரில் தமிழ்த்துறைத்தலைவர் கௌமீனாள், முனைவர் மணிமாது, உதவிப்பேராசிரியர் மாணிக்கம் மற்றும் பிறத்துறைகளைச் சார்ந்த அனைத்துப்பேராசிரியர்களுக்கும்,

பாத்திமா தொடக்கப்பள்ளி, இளையன்குடி மேல்நிலைப்பள்ளி
ஆசிரியர்களுக்கும் என் நன்றி.

ஆய்வுக்காலத்தில் பல்வேறு உதவிகள் செய்த உதவிப்பேராசிரியர்
முனைவர் இராம. தேவணன், மதுரைக் காமராசர் பல்கலைக்கழக
உதவிப்பேராசிரியர் முனைவர் செ.இரவிசங்கர், காந்தி கிராம
பல்கலைக்கழக முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்கள் பாலா, ராஜு மற்றும் உடன்
பயிலும் முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்கள் ஆகியோருக்கும் என் நன்றி.

பல்வேறு நூல்கள் தந்து உதவிய பெரியார் பல்கலைக்கழக நூலகர்
மற்றும் அலுவலகப் பணியாளர்களுக்கும், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவன
நூலகத்திற்கும், கன்னிமரா நூலகத்திற்கும், மதுரை காமராசர்
பல்கலைக்கழக நூலகத்திற்கும், சேலம் அண்ணா தமிழ்ச்சங்க
நூலகத்திற்கும் நன்றி.

ஆய்வுக்கு உதவிய பல்வேறு பல்கலைக்கழக ஆய்வு
நண்பர்களுக்கும், பெரியார் பல்கலைக்கழக ஆய்வு நண்பர்களுக்கும்,
ஆய்வு நிறைஞர், முதுகலை மாணவர்களுக்கும், பெலிக்ஸ் மணவாளன்,
முருகன் உள்ளிட்ட அறைத் தோழர்களுக்கும் எந்நாளும் நன்றி உரியது.

ஆய்வேட்டை கணினியில் தட்டச்சுச் செய்து கொடுத்த
ஆய்வுப்பூங்கா நிறுவனத்தார் திரு.ந.செந்தில் அவர்களுக்கும்,
திருமதி.ப.மேகலா அவர்களுக்கும் என் நன்றியைத் தெரிவித்துக்
கொள்கிறேன்.

நன்றியுடன்
ப. சுரேஷ்குமார்

சுருக்கக் குறியீட்டு விளக்கம்

அகம்.	-	அகநானூறு
அற்புதத்.	-	அற்புதத் திருவந்தாதி
இறையகப்.	-	இறையனார் அகப்பொருள்
உரை.	-	உரையாசிரியர்
ஐங்.	-	ஐங்குறுநூறு
கலித்.	-	கலித்தொகை
கள.	-	களவியல்
கற்.	-	கற்பியல்
காரைக்கால்.	-	காரைக்கால் அம்மையார்
சி.மடல்	-	சிறிய திருமடல்
குறிஞ்சிப்.	-	குறிஞ்சிப்பாட்டு
குறுந்.	-	குறுந்தொகை
திருஞான.	-	திருஞானசம்பந்தர் தேவராம்
திருவிருத்.	-	திருவிருத்தம்
திருநாவுக்.	-	திருநாவுக்கரசர் தேவராம்
தொல்.	-	தொல்காப்பியம்
நக்.	-	நக்கீரர்
நற்.	-	நற்றிணை
நம்பியகப்.	-	நம்பியகப்பொருள்
நாலாயிரத்.	-	நாலாயிரத் திவ்ய பிரபந்தம்
நா. திருமொழி-	-	நாச்சியார் திருமொழி
ப.	-	பக்கம்
பக்.	-	பக்கங்கள்
பொருள்.	-	பொருளதிகாரம்
மாணிக்.	-	மாணிக்கவாசகர்
P.	-	Page
PP.	-	Pages
Vol.	-	Volume

பொருளடக்கம்

வ. எண்	இயல்	பக்கம்
	முன்னுரை	1-5
1	அகத்திணை மரபுகள் – விளக்கம்	6-46
2	சங்க இலக்கியத்தில் அகமரபுகள்	47-118
3	பன்னிரு திருமுறையில் அகமரபுகள்	119-158
4	நாலாயிரத் திவ்ய பிரபந்தத்தில் அகமரபுகள்	159-183
5	சங்க இலக்கிய பக்தி இலக்கிய அகத்திணை மரபுகள்	184-207
	முடிவுரை	208-210
	துணைநூற்பட்டியல்	I - XII
	பின்னிணைப்புகள்	i - xxx

முன்னுரை

முன்னுரை

- ❖ ஆய்வுத் தலைப்பு
- ❖ ஆய்வு நோக்கம்
- ❖ ஆய்வு எல்லை
- ❖ ஆய்வு மூலங்கள்
- ❖ ஆய்வு முன்னோடிகள்
- ❖ ஆய்வு அணுகுமுறை
- ❖ ஆய்வுப்பகுப்பு
- ❖ இயல் விளக்கங்கள்

முன்னுரை

இலக்கியங்கள் மக்களின் வாழ்க்கை நடைமுறைகளை விளக்குவனவாகும். அன்றாட நிகழ்வுகளையும் படம் பிடித்துக் காட்டுவன. சங்ககால மக்கள் இயற்கையைத் தழுவி வாழ்ந்து வந்துள்ளனர். மேலும் திணைசார்ந்த வாழ்க்கை முறையை மேற்கொண்டனர். சங்க இலக்கிய அகப்பாடல்கள் அவர்களின் அகவாழ்க்கை நிலையை எடுத்துக்காட்டுவதாக உள்ளன. இச்செய்திகள் அகத்திணை மரபுகளின் அடிப்படையில் அமைந்துள்ளன. சங்க இலக்கிய அகத்திணைமரபுகளில் பன்னிருதிருமுறை, நாலாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்தம் ஆகிய பக்தி இலக்கிய செய்திகளையும் ஒப்பிட்டு நோக்குவது எதிர்காலத் தேவையாக அமைகின்றது.

ஆய்வுத் தலைப்பு

“சங்க இலக்கிய பக்தி இலக்கிய அகத்திணை மரபுகள் ஒப்பீடு” என்பது ஆய்வுத் தலைப்பாகும்.

ஆய்வு நோக்கம்

சங்ககால புலவர்கள் அக்காலகட்டத்தில் வாழ்ந்த மக்களின் வாழ்க்கை முறைகளைக் கூர்ந்து நோக்கியுள்ளனர். அக்காலமக்களின் அகஉணர்வுகளை அகப்பாடல்களாக இயற்றியுள்ளனர். இப்பாடல்கள் அனைத்தும் சில அகத்திணை மரபுகளுக்குள் அடங்குகின்றன.

இதனைப் போன்று பக்தி இலக்கியங்களில் நாயன்மார்களும் ஆழ்வார்களும் அகத்திணை மரபுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு பாடல்களை இயற்றியுள்ளனர். இவ்விருவகை இலக்கியங்களின் அகத்திணை மரபுகளை ஒப்பிட்டு விளக்குவது இவ்வாய்வின் நோக்கமாகும்.

ஆய்வு எல்லை

சங்க இலக்கிய அகநூல்களும், பன்னிருதிருமுறை, நாலாயிர திவ்வியப் பிரபந்தம் ஆகிய பக்தி இலக்கிய நூல்களும் இவ்வாய்விற்கு எல்லையாக அமைகின்றன.

ஆய்வு மூலங்கள்

சங்க இலக்கியங்களில் அகத்திணை நூல்களும், பன்னிரு திருமுறைகளும், நாலாயிரத் திவ்ய பிரபந்தமும் முதன்மைச் சான்றாதாரங்களாக அமைகின்றன. தொல்காப்பியம், இறையனார் அகப்பொருள், மாறனகப்பொருள், நம்பியகப் பொருள், வீரசோழியம் போன்ற இலக்கண நூல்களும், அகத்திணை தொடர்பாக வெளிவந்த திறனாய்வு நூல்களும், இதழ்கள், கட்டுரைகள், அகராதிகள், களஞ்சியங்கள் ஆகியன துணைமைச் சான்றாதாரங்களாக அமைகின்றன.

ஆய்வு முன்னோடிகள்

சங்கஅக இலக்கியங்கள், பக்தி இலக்கியங்களில் அகத்திணை தொடர்பாக பல்வேறு ஆய்வு நூல்கள் வெளிவந்துள்ளன. அவற்றுள் வ.சுப.

மாணிக்கத்தின் தமிழ்க்காதல், த.வசந்தாளின் தமிழிலக்கியத்தில் அகப்பொருள் மரபுகள் ஒரு வரலாற்றுப் பார்வை, பழ. முத்தப்பனின் திருமுறைகளில் அகக்கோட்பாடு, பு.பா. ராஜராஜேஸ்வரியின் நாலாயிர திவ்வியப் பிரபந்தத்தில் அகமரபுகள் போன்றவை முதன்மை இடம் பெறுகின்றன. மேற்கூட்டிய ஆய்வாளர்கள் சங்க இலக்கியத்தையும் பக்தி இலக்கியத்தையும் தனித்தனியே ஆய்ந்துள்ளனர். இவ்வாய்வு இவ்விரண்டு வகைகளையும் அகப்பாடல்கள் அடிப்படையில் ஒப்பிட்டு விளக்குகின்றது. அவ்வகையில் இதுவே முதலாவது ஆய்வாக அமைகிறது.

ஆய்வு அணுகுமுறை

அகத்திணை மரபுகளை தொகுத்தும் பகுத்தும் ஆய்வதால் இவ்வாய்வில் பகுப்பாய்வு அணுகுமுறை பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. அகஉணர்வுகளை விளக்கும் அடிப்படையில் உளவியல் அணுகுமுறை பின்பற்றப்பட்டுள்ளது. சங்க இலக்கியத்தையும் பக்தி இலக்கியத்தையும் ஒப்பிடும் நோக்கில் ஒப்பீட்டு அணுகுமுறையும் கையாளப்பட்டுள்ளது.

ஆய்வுப்பகுப்பு

இவ்வாய்வு முன்னுரை முடிவுரை நீங்கலாக ஐந்து இயல்களாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளன.

1. அகத்திணை மரபுகள் – விளக்கம்
2. சங்க இலக்கியத்தில் அகமரபுகள்
3. பன்னிரு திருமுறைகளில் அகமரபுகள்

4. நாலாயிர திவ்வியப் பிரபந்தத்தில் அகமரபுகள்

5. சங்க இலக்கிய பக்தி இலக்கிய அகத்திணை மரபுகள் ஒப்பீடு

இயல் விளக்கங்கள்

முதலாம் இயலான அகத்திணை மரபுகள்-விளக்கம் என்னும் இயல் இலக்கணங்களில் கூறப்பட்டுள்ள அகமரபுகளை விளக்குகிறது. காலந்தோறும் அகம் மாறுபடுதல், திணை, திணைமயக்கம், முப்பொருள் பாகுபாடு, களவு, கற்பு, உள்ளுறை, இறைச்சி, கூற்று, பாமரபுகள் ஆகியவை இவ்வியலில் ஆராயப்பட்டு விளக்கப்படுகின்றன.

சங்க இலக்கிய அகமரபுகள் என்னும் இரண்டாம் இயலில், குறிஞ்சித் திணையில் குறிஞ்சித் திணைக்கான அகமரபுகளும், முல்லைத்திணையில் முல்லைத்திணைக்கான அகமரபுகளும், மருதத்திணையில் மருதத்திணைக்கான அகமரபுகளும், நெய்தல் திணையில் நெய்தல் திணைக்கான அகமரபுகளும், பாலைத்திணையில் பாலைத்திணைக்கான அகமரபுகளும் இடம் பெறும் விதம் விளக்கப்படுகிறது.

மூன்றாவதான 'பன்னிரு திருமுறைகளில் அகமரபுகள்' என்னும் இயலில், பன்னிரு திருமுறைகளில் திணைநிலை, அறத்தொடு நின்றல், இரங்குதல், கூடலிழைத்தல், தூது முதலிய பக்தி இலக்கிய அகமரபுகள் ஆராயப்படுகின்றன.

நான்காவதாக நாலாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்தத்தில் அகமரபுகள் என்னும் இயல் அமைகின்றது. இவ்வியலில் நாலாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்தத்தில் காணப்படும் புணர்தல், ஆற்றுதல், இரங்குதல், அறத்தொடு நிற்பல், உடன்போக்கு, மெய்கண்டு மயங்குதல், தேர்ப்பாகனிடம் கூறல், கூடலிழைத்தல் ஆகிய அகமரபுகள் விளக்கப்படுகின்றன.

ஐந்தாம் இயலான 'சங்க இலக்கிய பக்தி இலக்கிய அகத்திணை மரபுகள் ஒப்பீடு' என்பதில் காதலும் பக்தியும், காத்திருத்தலும் நினைத்தலும், பசலை நோய்பரவல், வெறிவிலக்கு, அறத்தொடு நிற்பல், தூது, உணர்ச்சி நிலை, தன்னை மறத்தல், உருவநிலையுரைத்தல், ஒருவழித்தணத்தல், ஊடல், அன்புநிலையுரைத்தல், இன்பநிலை, ஏறுதழுவல், இரங்குதல், உடன்போக்கு என்னும் நிலைகளில் சங்கஇலக்கிய அகமரபுகளுடன் பக்தி இலக்கிய அகமரபுகள் ஒப்பீடு செய்யப்பட்டுள்ளன.

ஒவ்வொரு இயலின் முடிவும் தொகுப்புரையாக இடம்பெற்றுள்ளது. ஆய்வில் கண்ட முடிவுகள் முடிவுரையில் சுட்டப்பட்டுள்ளன. முடிவுரைக்குப் பின்னர் துணைநூற்பட்டியலும், பின்னிணைப்பும் இடம்பெற்றுள்ளன.

கியல் - ஒன்று

**ககத்திணை மரபுகள்
- விளக்கம்**

அகத்திணை மரபுகள் – விளக்கம்

முன்னுரை

1. அகத்திணை மரபுகள்
 - 1.1. முப்பொருள் மரபுகள்
 - 1.1.1. முதற்பொருள் மரபு
 - 1.1.2. கருப்பொருள் மரபு
 - 1.1.3. உரிப்பொருள் மரபு
 - 1.2. களவு மரபுகள்
 - 1.2.1. இயற்கைப் புணர்ச்சி
 - 1.2.2. இடந்தலைப்பாடு
 - 1.2.3. பாங்கற் கூட்டம்
 - 1.2.4. தோழியற் கூட்டம்
 - 1.2.5. பகல் இரவு குறிகள்
 - 1.2.6. அம்பலும் அலரும்
 - 1.2.7. மடலேறுதல்
 - 1.2.8. வெறியாட்டு
 - 1.2.9. நொதுமலர் வரைவு
 - 1.2.10. வரைவு கடாதல்
 - 1.2.10.1. சுற்றம் சூழ வாழ்தல் மரபு

1.2.11. அறத்தொடு நின்றல்

1.2.12. உடன்போக்கு

1.3. கற்பு மரபுகள்

1.4. கூற்று மரபுகள்

1.4.1. கூற்று வகைகள்

1.5. பிரிவு மரபுகள்

1.5.1. ஒதற் பிரிவு

1.5.2. காவற்பிரிவு

1.5.3. தூதுப் பிரிவு

1.5.4. வேந்தற்குற்றுழிப் பிரிவு

1.5.5. பொருள்வயின் பிரிவு

1.5.6. பரத்தையற் பிரிவு

1.6. இயற்பெயர் சுட்டா மரபுகள்

1.7. இறைச்சி மரபுகள்

1.8. உள்ளுறை மரபுகள்

1.9. பா மரபுகள்

1.10. வாயில்கள் மரபுகள்

1.11. மெய்ப்பாடு மரபுகள்

அகத்திணை மரபுகள் – விளக்கம்

முன்னுரை

சங்ககால மக்களின் வாழ்க்கையில் அகத்திணை செயற்பாடுகள் மிக முக்கியப் பங்கு வகித்தன. தொல்காப்பியர் அகத்திணையியல், களவியல், கற்பியல், பொருளியல் என நான்கு இயல்களில் அகச் செய்திகளை விளக்கியுள்ளார். சங்கப் பாடல்களிலும் அகப்பாடல்கள் மிகுதி. அகத்திணை கோட்பாடுகள் குறித்து பல்வேறு ஆய்வுகள் வெளிவந்துள்ளன எனினும் சங்க இலக்கிய பக்தி இலக்கிய அகத்திணை மரபுகளை ஒப்பிடும் நோக்கில் இவ்வாய்வு அமைகின்றது. அவ்வகையில் இலக்கணத்தில் அகத்திணை மரபுகளை ஆய்வு செய்வது இன்றியமையாததாகும். இலக்கணங்களில் கூறப்பட்டுள்ள அகத்திணை மரபுகளை விளக்குவது இவ்வியலின் நோக்கமாகும்.

1. அகத்திணை மரபுகள்

உலகில் பழங்காலந்தொட்டு பின்பற்றி வரும் நடைமுறைக்கு மரபு என்று பெயர். செய்யுள் மரபு, பொருள் மரபு, வழக்கு மரபு என மரபுகளைத் தொல்காப்பியர் வகைப்படுத்துவர்.

“எப்பொருள் எச்சொல்லின் எவ்வாறு உயர்ந்தோர்

செப்பினர் அப்படிச் செப்புதல் மரபே”¹

என்பார் நன்னூலார். அகத்திணை இலக்கணத்தில்

1.1. முப்பொருள் மரபுகள்

1.2. களவு மரபுகள்

- 1.3. கற்பு மரபுகள்
- 1.4. கூற்று மரபுகள்
- 1.5. பிரிவு மரபுகள்
- 1.6. இயற்பெயர் சுட்டா மரபுகள்
- 1.7. இறைச்சி மரபுகள்
- 1.8. உள்ஞுறை மரபுகள்
- 1.9. பாமரபுகள்
- 1.10. வாயில்கள் மரபுகள்
- 1.11. மெய்ப்பாட்டு மரபுகள்

என்பனவற்றை அகத்திணை மரபுகளாகக் கொள்ள இயலும்.

1.1. முப்பொருள் மரபுகள்

முதற்பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள் என்ற முப்பொருள் கூறுபாடுகள் அகப்பாடல்களில் இடம் பெறும். இதனை,

“முதல் கரு உரிப்பொருள் என்ற மூன்றே
நுவலுங்காலை முறை சிறந்தனவே
பாடலுட் பயின்றவை நாடுங்காலை”²

என்னும் தொல்காப்பிய நூற்பா விளக்கும்.

1.1.1. முதற்பொருள் மரபு

அகப்பாடலுக்கு முதலும் கருவும் உரியும் அமைவது சிறந்த அகத்திணை மரபாகும். நிலமும் பொழுதும் முதற்பொருளென்பதை,

“முதல் எனப்படுவது நிலம் பொழுது இரண்டின்
இயல்பென மொழிப இயல்புணர்ந்தோரே”³

என்னும் நூற்பா சுட்டும். தொல்காப்பியர் நிலத்தை நான்கு வகையாகப் பிரிப்பார். காடும் காடு சார்ந்த இடமும் முல்லை , மலையும் மலை சார்ந்த இடமும் குறிஞ்சி, வயலும் வயல் சார்ந்த இடமும் மருதம், கடலும் கடல் சார்ந்த இடமும் நெய்தல் என்பனவாகும். பாலைத்திணைக்கு நிலம் குறிப்பிடப்படவில்லை. சிலப்பதிகாரத்தின் மூலம் முல்லையும் குறிஞ்சியும் திரிந்தமைவது பாலைநிலம் என்பது புலனாகும். பொழுது பெரும்பொழுது, சிறுபொழுது என இருவகைப்படும். ஓர் ஆண்டினை ஆறு பகுதிகளாகப் பிரித்து ஆறு பெரும்பொழுதுகளாகவும், ஒரு நாளை ஆறு கூறுகளாகப் பிரித்து ஆறு சிறுபொழுதுகளாகவும் தொல்காப்பியர் கூறுகின்றார். முல்லைக்குப் பெரும்பொழுதாகிய கார்காலமும், சிறுபொழுதாகிய மாலைப்பொழுதும், குறிஞ்சிக்கு பெரும்பொழுதாகிய கூதிர்காலம், முன்பனிக்காலம், சிறுபொழுதாகிய யாமமும், பாலைக்குப் பெரும்பொழுதாகிய இளவேனிற் காலம், முதுவேனிற்காலம், சிறுபொழுதாகிய நண்பகலும், மருதத்திற்கு சிறுபொழுதாகிய வைகறை விடியலும், நெய்தலுக்குச் சிறுபொழுதாகிய ஏற்பாடும், மருதத்திற்கும் நெய்தலுக்கும் ஆறு பெரும்பொழுதுகளும் உரியனவாகக் கொள்ளப்பட்டுள்ளன.

1.1.2. கருப்பொருள் மரபு

கருப்பொருளென்பது மக்களின் வாழ்க்கையோடு நெருங்கிய தொடர்புடைய பொருள்களைச் சுட்டுவதாகும். தொல்காப்பியர்,

“தெய்வம் உணாவே மாமரம் புள்பறை
செய்தி யாழின் பகுதியொடு தொகைஇ
அவ்வகை பிறவும் கருவென மொழிப”⁴

என்னும் நூற்பாவில் கருப்பொருள்களை விளக்குவர். தொல்காப்பியர் எண் வகைக் கருப்பொருள்களை மட்டும் குறிப்பிடுகின்றார். இளம்பூரணர் பூவையும், நீரையும், நச்சினார்க்கினியர் பூவையும், ஊரையும், நீரையும், மக்கள் பெயர்களையும், தலைமக்கள் பெயர்களையும் இணைத்துக் கூறுவர். நம்பியகப் பொருளில்,

“ஆரணங் குயர்ந்தோரல்லர் புள்விலங்
கூர்நீர் பூமர முணாப் பறை யாழ் பண்
தொழிலெனக் கருவீரெழு வகைத்தாகும்.”⁵

என்னும் சூத்திரத்தில், பதினான்கு கருப்பொருள்கள் மரபாகச் சுட்டப்பட்டுள்ளன.

1.1.3. உரிப்பொருள் மரபு

குறிஞ்சியில் புணர்தலும், முல்லையில் இருத்தலும், மருதத்தில் ஊடலும், நெய்தலில் இரங்கலும், பாலையில் பிரிதலும் பாடப்பட வேண்டும் என்பது அகமரபாகும். இதனை,

“புணர்தல் பிரிதல் இருத்தல் இரங்கல்
ஊடல் அவற்றின் நிமித்தம் என்றிவை
தேருங்காலை திணைக்குரிப் பொருளே”⁸

என்னும் தொல்காப்பிய நூற்பாவால் அறியலாம். ஒரு அகத்திணைப் பாடலில், “முதற்பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள் ஆகிய மூன்றும்

இடம் பெற்றிருந்தால் சிறப்பாகக் கருதப்படும்”⁹ என்று இளம்பூரணர் கூறுவர். ந.சுப்புரெட்டியார், “அகத்திணைப் பாடல்களில் உரிப்பொருள் சிறந்து விளங்க, முதற்பொருளும் கருப்பொருளும் பின்னணியாக அமைகின்றன”¹⁰ என்கிறார். ஐந்து திணைக்கும் ஐந்து உரிப்பொருள்கள் பெரும்பான்மை கருதி வருவது அகத்திணைப் பாடல்களில் குறிப்பிடத்தக்க மரபாகும்.

1.2. களவு மரபுகள்

அகத்திணை மரபில் திருமணத்திற்கு முன் நடைபெறும் நிகழ்வுகள் களவு எனப்படும். மனமொத்த காதலர் மறைவிடத்துக் கூடி இன்பம் எய்தல் களவாகும். தமக்குள் தாம் நுகரும் உணர்வைப் பிறருக்குத் தெரியாமல் மறைக்க முயல்வதால், மறைந்து செய்வது களவெனப்பட்டது.

1.2.1. இயற்கைப் புணர்ச்சி

1.2.2. இடந்தலைப்பாடு

1.2.3. பாங்கற் கூட்டம்

1.2.4. தோழியற் கூட்டம்

1.2.5. பகல் இரவுக் குறிகள்

1.2.6. அம்பலும் அலரும்

1.2.7. மடலேறுதல்

1.2.8. வெறியாட்டு

1.2.9. நொதுமலர் வரைவு

1.2.10. வரைவு கடாதல்

1.2.11. அறத்தொடு நின்றல்

1.2.12. உடன்போக்கு

ஆகியன களவுக் காலத்தில் நிகழும் மரபுகளாக இலக்கணங்களில் சுட்டப்படுகின்றன.

1.2.1. இயற்கைப் புணர்ச்சி

தலைவன் தலைவி இருவரும் முதல் முறையாகக் கூடுவது இயற்கைப் புணர்ச்சியாகும். விதி கூட்டிய முதலுறவு இயற்கைப் புணர்ச்சி என்று பொதுவாக பெயர் பெறும். தொல்காப்பியர்,

“ஒன்றே வேறே என்றிரு பால்வயின்
ஒன்றி உயர்ந்த பாலதாணையின்
ஒத்த கிழவனும் கிழத்தியும் காண்ப”⁹

என்னும் நூற்பாவால் இயற்கைப் புணர்ச்சியை விளக்குவர்.

“ஒருவரையொருவர் கண்டுழியெல்லாம் புணர்ச்சி வேட்கை
தோற்றாமையின், பாலதாணையான ஒருவரையொருவர் புணர்தற்
குறிப்போடு காண்ப”¹² என விளக்கம் தருவர் இளம்பூரணர். தலைவன்
தலைவி இருவரும் முதல் முறையாகக் கூடுவது விதி வழியல்ல
எதிர்ப்பட்ட நிகழ்வாகும். ஒருவரின் உள்ளக் குறிப்பினை மற்றவர் ஏற்றுக்
கொண்ட நிலையில் தான் கண்ணினால் குறிப்பு நிகழும். இதனை,

“நாட்டம் இரண்டும் அறிவுடம் படுத்தற்குக்
கூட்டி உரைக்கும் குறிப்புரை யாகும்”¹³

என்னும் தொல்காப்பிய நூற்பா சுட்டும்.

1.2.2. இடந்தலைப்பாடு

தலைவனும் தலைவியும் முதல் நாள் கூடிய இடத்தில் மறுநாளும் எதிர்ப்படுதல் இடந்தலைப்பாடாகும். தலைவன், தலைவியின் உடலைத் தொட்டுப் பழகிக் கூச்சத்தைப் போக்குதல், பொய்யாக நுதல், கூந்தலைப் போல்வனவற்றைப் பாராட்டல், அவளை நெருங்கித் தழுவுதல், அவள் நாணமுற்று விலகுவதால் தான் துன்புறுவதைச் சொல்லுதல், நினைந்து இரங்குதல், கூடி மகிழ்தல், இன்பத்தில் திளைத்தல், அவளைத் தேற்றுதல் ஆகிய நிகழ்வுகள் இடந்தலைப்பாட்டில் நிகழும். இதனை,

“மெய்தொட்டுப் பயிறல் பொய் பாராட்டல்
இடம்பெற்றுத் தழாஅல் இடையூறுகிளத்தல்
நீடுநினைந்து இரங்கல் கூடுதல் உறுதல்
சொல்லிய நுகர்ச்சி வல்லே பெற்றுழித்
தீராத் தேற்றம் உளப்படத் தொகைஇப்”¹⁴

என்பர் தொல்காப்பியர். இந்த எண் வகை இடந்தலைப் பாட்டு மரபினை நச்சினார்க்கினியர் உரையால் அறியலாம். இளம்பூரணர் சொல்லிய நுகர்ச்சியும், தீராத் தேற்றமும் ஆகிய இரண்டினை மட்டும் இடந்தலைப்பாடு என்கிறார். நச்சினார்க்கினியர் கூறிய இடந்தலைப்படலின் எண்வகை மரபை இயற்கைப் புணர்ச்சியில் தமிழண்ணல் கூறுகிறார். இறையனார் அகப்பொருளும், அகப்பொருள் விளக்கமும் இடந்தலைப்படல் என்று இதனைக் குறிப்பிடுகின்றன.

1.2.3. பாங்கற் கூட்டம்

களவியலின் பிரிவுகளுள் ஒன்று; தலைவியை இயற்கையாகக் கண்டு அளவளாவிய தலைவன் அடுத்து அவளைத் தன் பாங்கனின் வழிக் கூடுவதைக் கூறும் மரபு பாங்கற் கூட்டமாகும்.

“மொழியெதிர் மொழிதல் பாங்கற்கு உரித்தே”¹⁵

என்றும்,

“பாங்கொடு தழாஅலும் தோழியற் புணர்வும் என்று”¹⁶

என்னும் தொல்காப்பிய நூற்பாக்களின் வழி பாங்கற் கூட்டத்தை அறியமுடிகின்றது.

இடந்தலைப்பாட்டின் பின்னர் பாங்கன் தலைவனிடம் காதலைப் பற்றி உரையாடுதல் பாங்கற் கூட்டமாகும். இறையனார் அகப்பொருள்,

“ஆங்கனம் புணர்ந்த கிழவோன் தன்வயின்

பாங்கனோரில் குறிதலைப் பெய்தலும்

பாங்கிலன் தமிழோள் இடந்தலைப்படலுமென்று

ஆங்க இரண்டே தலைப்பெயல் மரபே”¹⁷

என்னும் நூற்பாவில் பாங்கற் கூட்டத்தையும், இடந்தலைப் படலையும் ஒன்றாகக் கொண்டு விளக்கம் தருகிறது.

அகப்பொருள் விளக்கம் பாங்கற் கூட்டத்தை விரிவாக உரைக்கின்றது. தலைவன் பாங்கனைச் சார்தல், பாங்கன் தலைவனை உற்றது வினாதல், தலைவன் உற்றது உரைத்தல், பாங்கன் கழற்குக் கூறல், கிழவோன் கழற்றெதிர் மறுத்தல், பாங்கன் கிழவோனை பழித்தல், கிழவோன் வேட்கை தாங்குதல், பாங்கன் தன்மனத்தழுங்கல், பாங்கன்

தலைவனோடு அழுங்கல், பாங்கன் தென்றலுக்குக் கூறல், பாங்கன் இடம் கூறல், பாங்கன் இறைவனைத் தேற்றுதல், பாங்கன் குறிவழிச் சேறல், பாங்கன் இறைவியைக் காண்டல், பாங்கன் இகழ்ந்தற்கு இரங்கல், பாங்கன் தலைவனை வியத்தல், பாங்கன் தலைவியை வியத்தல், பாங்கன் தலைவனுக்கு தலைவி நிலை கூறல், தலைவன் குறிவழிச் சேறல், தலைவன் தலைவியைக் காண்டல், தலைவன் கலவியின் மகிழ்தல், புகழ்தல், தலைவன் தலைவியைப் பாங்கனிடம் கூறல் என்னும் அகத்திணை மரபுகளை பாங்கற் கூட்டத்தில் காண முடிகின்றது.¹⁸

1.2.4. தோழியற் கூட்டம்

தலைவன் தலைவியின் நற்குறிப்பு அறிந்து மீண்டும் கூட வழி அமைத்துத் தருவது தோழியற் கூட்டமாகும். மெய்யுற கூறல், தலைவன் இரக்கின்ற வழி கூறுதல், தோழி மறுப்புரைத்தல், தலைவன் இரக்கின்ற வழி தோழி கூறுதல், தோழி குறித்து மறுத்தல், பாங்கி மதி உடன்பாடு, தோழி தலைவியின் பேதைமை மறுத்தல், களவு ஒழுக்க நீட்சியைப் பழித்தல், தோழி கூட்டத்திற்கு மறுத்தல் ஆகிய மரபுகளைத் தோழியற் கூட்டத்தில் காண முடிகிறது. தொல்காப்பியர்,

“குறைஅவள் சார்த்தி மெய்யுறக் கூறலும்
தண்டாது இரப்பினும் மற்றைய வழியும்
சொல்லவட் சார்த்தலின் புல்லிய வகையினும்
அறிந்தோள் அயர்ப்பின் அவ்வழி மருங்கில்
கேடும் பீடும் கூறலும் தோழி”¹⁹

என்னும் நூற்பாவின் மூலம் தோழியற் கூட்டத்தைக் கூறியுள்ளார். இறையனார் அகப்பொருள் விளக்கம் முதலிய இலக்கண நூல்களிலும் இக்கூட்டம் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

1.2.5. பகல் இரவு குறிகள்

குறியிடம் என்பது தலைமக்கள் சந்தித்துக் கூடும் இடமாகும். தலைமக்கள் இருவரும் நன்கறிந்த இடங்கள் பகற்குறி இரவுக்குறி இடங்களாக அமையும். பகற்குறியானது தலைவிக்குப் பழக்கமான இடமாகும். இதனை,

“பகற்புணர் களனே புறன்னெ மொழிப
அவள் அறிவுணர் வருவழி யான”²¹

என்னும் தொல்காப்பிய நூற்பா உணர்த்தும். பகலில் கூடுமிடம் வீட்டின் புறத்தில் அவள் வழியறிந்து வரக்கூடிய தொலைவில் நிகழும்.

‘பகற்குறி தானே இகப்பினும் வரையார்’²²

என்னும் இறையனார் அகப்பொருள் நூற்பாவின் மூலம் பல இடங்களில் பகற்குறி அமையும் என்பதனை தெளியலாம். அகப்பொருள் விளக்கம் பகற்குறியின் வகைகளாக கூட்டல், கூடல், பாங்கற் கூட்டம், வேட்டல் என்னும் நான்கினைக் குறிப்பிடுகின்றது.²³ பகற்குறியின் விரியாக குறியிடங்கூறல், விருந்திறை விரும்பல் என்னும் இரண்டினை உணர்த்துகிறது. ஒருசார் பகற் குறியின் வகையாக இரங்கல், வன்புறை, இற்செறிப்பு என மூன்றினைச் சுட்டுகிறது. ஒரு சார் பகற்குறியின் விரியாக பொழுது கண்டு இரங்கல், பாங்கி புலம்பல், தலைவி வருந்துதல், பாங்கி

கழறல், முன்னிலைப் புறமொழி கூறல், பாங்கியொடு பகர்தல், பாங்கி அச்சுறுத்தல், பாங்கி சாற்றல், அறிவுறுத்தல், முன்னின்று உணர்த்தல், ஒம்படை சாற்றல், நெஞ்சொடு கிளத்தல், தலைவி நினைந்திரங்கல், கிழவோன் பிரிதல் எனும் பதினான்கினைக் குறிப்பிடுகின்றது. பகற்குறியின் இடையீட்டில் மூவகைகளான விலக்கல், சேறல், கலக்கம் என்பனவற்றை விளக்குகிறது. பகற்குறி இடையீட்டின் விரியாக பாங்கி குறிவரல் விலக்கல், குறிவரல் விலக்கல், இறைமகள் ஆடிட நோக்கி அழிதல், பாங்கி ஆடிடம் விடுத்துக் கொண்ட அகறல், குறிவயின் சென்றிரங்கல், நாடி மறுகல், வாழும் ஊர்நோக்கி மதிமயங்கல் என்னும் ஏழினை விவரிக்கின்றது.²⁴

வீட்டினுள் ஒரு புறத்தில் யாரும் அங்கு வராத வேளையில், மனையிலுள்ளோர் பேச்சுக்குரல் கேட்கக் கூடிய தொலைவில் நிகழுவது இரவுக்குறியாகும். இதனை,

“வேண்டல் மறுத்தல் உடன்படல் கூட்டல்
கூடல் பாராட்டல் பாங்கியிற் கூட்டல்
இயம்பிப் போந்த இரவுக்குறியே”²⁵

என்னும் நம்பியகப் பொருள் சூத்திரத்தால் உணரலாம்.

தலைவன் குறி செய்வது போன்று, பிறிதொன்று நிகழ்ந்தால் அது தலைவிக்கு அல்ல குறிப்பிடுதலாகும்.

“அல்ல குறிப்பிடுதலும் அவன்வயின் உரித்தே
அவன் குறி மயங்கிய அமைவொடு வரினே”²⁶

என்னும் தொல்காப்பிய நூற்பா அல்ல குறிப்பிடுதலைச் சுட்டுகின்றது. தலைவன் செய்யாத குறியை ஏனைய காற்றசைவால் நிகழ, அவன் செய்ததாக எண்ணி வந்து தலைவி ஏமாறுவாள். நம்பியகப் பொருள் விளக்கம் அல்ல குறியினை இரவுக்குறி இடையீட்டில் கூறுகின்றது.²⁷ இறைவிக்கு உணர்த்தல், தலைவிக்கு உணர்த்தல், தலைவன் எடுத்தியம்புதல், புலந்தவன் போதல், தலைவி கண்டிரங்கல், உரைத்தலும், பாங்கி தணித்தலும் குறிப்பிழைப்போற்றலும், இயம்பலும், நோதலும் அல்ல குறிக்கு உரியவையாக விளக்குகின்றது. குறியிடம் சுட்டாது எதிர்பாராதும் தக்க நல்ல மறைவான இடத்தில் கூட தலைவனும் தலைவியும் சந்தித்துக் கூடுதலுமுண்டு. இதனை,

“ஆங்காங்கு ஒழுகும் ஒழுக்கமும் உண்டே
ஒங்கிய சிறப்பின் ஒரு சிறையான”²⁸

என்னும் நூற்பாவின் மூலம் உணரலாம்.

1.2.6. அம்பலும் அலரும்

தலைவன் தலைவியோடு கொண்டிருக்கும் களவுத் தொடர்பை ஒரு சிலர் அறிந்து பழித்தல் அம்பலாகும். ஊரார் முகக் குறிப்பால் காதலர் களவுறவு பற்றித் தம்முள் மறைமுகமாகப் பேசிக் கொள்ளுதலுமுண்டு.

“அம்பலும் அலரும் களவு வெளிப்படுதலின்
அங்கதன் முதல்வன் கிழவனதாகும்”²⁹

என்னும் தொல்காப்பிய நூற்பா அம்பலும் அலரும் களவுக் காலத்தில் தலைவன் பால் ஊரார்க்கு வெளிப்படுவதைச் சுட்டுகிறது. அலர் என்பது வாய்விட்டு வெளிப்படையாகப் பலரும் பேசிக் கொள்ளுதல். தலைவன்

தலைவியைத் தேடி அடிக்கடி வருதல் முதலியவற்றால் அம்பல் தோன்றி, அலராக மலரும். அலராவது ஊரார் பேசும் பழிச்சொல்லாகும். வதந்திப் பேச்சாகும். களவுக் காதலரைப் பற்றி நிகழும். கற்புக்காலத்தும் பரத்தமை, பிரிவு போன்ற சூழல்களில் ஊரார் பழித்துப் பேசுவதால் அலர் நிகழும். இதனை,

“களவும் கற்பும் அலர் வரைவு இன்றே”³⁰

எனவும், அலர் காதல் வாழ்வைச் சிறப்பிக்கும் என்பதனை,

“அலரின் தோன்றும் காமத்தின் சிறப்பே”³¹

எனவும் தொல்காப்பியர் விளக்குகிறார். அலர் காதலரைச் சேர்த்து வைக்கும். திருமணத்திற்கு வழி வகுக்கும்.

இறையனார் அகப்பொருளில் அம்பல் என்பது முகிழ்த்தல், சொல் நிகழ்த்தல், இல் அறிதல், அயல் அறிதல் சேரி அறிதல், ஊர் அறிதல், நாடு அறிதல், என்பனவாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.³²

1.2.7. மடலேறுதல்

மடல் என்பது தென்னை, பனை முதலிய மரங்களின் ஓலையாகும்.

“தோடே மடலே ஓலை என்றா”³³

என்னும் தொல்காப்பிய நூற்பா மடல் என்பது ஓலையாகும் என்ற குறிப்பைத் தருகின்றது. தன் காதலியை அடைய முடியாதபோதும், தலைவியைத் தமர் மறுக்கும் நிலையிலும் தலைவன் மடலேறுவான். பனங்கருக்காற் செய்த குதிரையில் தலைவி படமும் பெயரும் எழுதிய ஓலையை வைத்துக் கொண்டு எருக்கம் மாலை முதலியன அணிந்து

அதன் மேல் ஏறி ஊர்வது இம்முறையாகும். மடலேறுவேன் என வாயால் அச்சுறுத்துவது அன்பின் ஐந்திணையுள் அடங்கும். அதற்கு அஞ்சிப்பெற்றோரும் உற்றாரும் தலைவியை அவளால் காதலிக்கப்பட்டவனுக்கே மணம் செய்து கொடுப்பர். அல்லாமல் மடலேறிவிடுவதில் முடியுமாயின் அது பெருந்திணைப்பாற்படும். இதனை,

‘ஏறியமடற்றிறம்’³⁴ என்று தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுகின்றார்.

மகளிர் மடலேறுவது இல்லையென்பதை,

“எத்திணை மருங்கினும் மகடுஉ மடல்மேல்

பொற்புடை நெறிமை இன்மை யானே”³⁵

என்று தொல்காப்பியம் குறிப்பிடும். ஆடவர் மட்டும் மடலேறுவர் என்று அச்சுறுத்தவும் மடலேறவும் முயல்வர்.

1.2.8. வெறியாட்டு

தலைமகள் உடல் மெலிவை நாள்தோறும் கண்ட நற்றாய் முருகனுக்கு பூசை செய்வது வெறியாட்டாகும். வெறியாட்டு தொல்காப்பியத்தில் புறத்திணையில் கூறப்பட்டுள்ளது. ஆனால், அகத்திணையில் மிகுதியாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளதைக் காணலாம். தலைவிக்கு ஏற்படும் நோயின் உண்மையை அறியாத தாய் தலைவிக்குத் தெய்வத்தால் நோயுற்றதெனக் கருதி வேலனுக்கு வழிபாடு செய்தலாகும்.

“கட்டினும் கழங்கினும் வெறியென இருவரும்

ஒட்டிய திறத்தால் செய்திக் கண்ணும்”³⁶

என்னும் தொல்காப்பிய நூற்பாவால் வெறியாட்டை அறியலாம். நச்சினார்க்கினியர் கட்டினும் கழங்கினும் என்பதற்கு கட்டுவிச்சியும், வேலனும் தாம் பார்த்த கட்டினானும் கழங்கினானும் என்று கூறுவர். யார் நோய்க்கும் முருகனென மொழிதல் வாய்மொழி மரபாகும்.

1.2.9. நொதுமலர் வரைவு

தலைவன் தலைவியைப் பிரிந்திருக்கும் வேளையில் தலைவியின் இல்லறத்திற்கு அயலார், மணம் குறித்துப் பேச வருவது நொதுமலர் வரைவாகும். மரபு வழியாக நடைபெறும் திருமணத்தைத் தலைவி தவிர்க்க முடியாது. தலைவனைத் தேர்ந்தெடுப்பதில் பெற்றோருக்கும் தலைவிக்கும் கருத்தொற்றுமை சில வேளைகளில் ஏற்படுவதில்லை. தன்னுடைய களவுத் தலைவனைத் தலைவி ஏற்றுக்கொள்ளும்போது கருத்தொற்றுமையும், வேற்றுத் தலைவன் வீட்டார் முன் திருமணத்தில் ஆர்வம் இல்லாததைப் போல் காட்டிக் கொள்வதும் தலைவியின் இயல்பாகும். களவுத் தலைவனின் திருமணத்தைப் பெற்றோர்கள் மறுக்கும் சூழலில் தோழியின் உதவியைத் தலைவி நாடுவாள்.

1.2.10. வரைவு கடாதல்

தோழி, தலைவி, பெற்றோர் ஆகியோர் தலைவனின் களவு வாழ்க்கையை கற்பு வாழ்க்கைக்கு மாற்றுவது வரைவு கடாதலாகும். களவு நெறியிலிருந்து கற்பு நெறிமுறைக்கு மாற்றம் பெறுவது இது. வேற்று வரைவுவரின் அதனை மாற்றுதற் கண்ணும் தலைவனைத் தலைவி வரைவுகடாதலுண்டு. வரைவின் பொருட்டு தலைவி சினந்து பேசும் இடங்களுண்டு. வரைவிடை வைத்துப் பொருள் தேடப் போன தலைவன்

விரைந்து வராததால் வருந்தியபோதும், வரைவதற்கு முற்பட்ட நாட்களில் தன்னைத் தேடி வந்தவன் எதிர்பாராது தன் சுற்றத்தாரை நேருக்கு நேர் நேர்ந்த போதும் விரைவில் மணம் முடிக்கத் தலைவனுக்குச் சொல்லுமாறு தலைவி தோழியிடம் கூறுவாள். இதனை,

“வரைவு இடை வைத்த காலத்து வருந்தினும்
வரையா நாளிடை வந்தோன் முட்டினும்
உரை எனத் தோழிக்கு உரைத்தற் கண்ணும்”³⁷

என்னும் தொல்காப்பிய நூற்பாவால் உணரலாம். இறையனார் அகப்பொருள், “வேட்கை மிகுந்து தலைவன் வரும் வழிக் காத்திருந்து இரவிலும் பகலிலும் வரவேண்டாமென்று தன் ஆற்றாமையாற் சொல்லுஞ் சொல்லெல்லாம் தலைவி வரைதல் வேட்டுஞ் சொல்லாகும் என்று வரைவுகடாதலைக் குறிப்பிடுகின்றது. மேலும் செவிலியிடம் தான் களவை மறைத்த தன்மையினைத் தோழி தலைவனிடம் கூறல், தலைவனிடம் தோழி கூற மறுத்தல், தலைவனிடம் தோழி சினந்து உரைத்தல், தோழி தலைவனிடம் தலைவியது ஆற்றாமை கூறி அவளை மணம் செய்யும்படி வற்புறுத்தல் என்னும் நான்கு வகைகளில் உணர்த்துகின்றது.”³⁸

“வரைவெனப் படுவது உரவோன் கிழத்தியைக்
குரவர் முதலோர் கொடுப்பவும் கொடாமையும்
கரணமொடு புணரக் கடியர்ந்து கொளலே”³⁹

என்று சுட்டும் நம்பிகப்பொருள். இந்நூல் திருமண வகைகளை, தன் ஊரில் திருமணம் செய்தல், தன் வீட்டில் திருமணம் செய்தல்,

அந்தணரையும், சான்றோரையும் முன்னிலைப்படுத்தி அவர்களுக்கு அருங்கலம் கொடுத்து திருமணம் செய்தல் என்றும் குறிப்பிடுகின்றது.⁴⁰

1.2.10.1. சுற்றம் சூழ வாழ்தல் மரபு

காம இன்ப நுகர்வு நிறைவுற்று ஆசைகள் அகன்றன-என முடிவெடுத்த கால எல்லையில் தமக்குப் பாதுகாவலாக அமைந்த மக்கள், பேரன் பேத்தியரோடு நெருங்கிக் கூடியிருந்து, அறம் புரிந்து வாழும் நண்பர் உறவினர் சான்றோராம் சுற்றத்துடன் சேர்ந்து தலைவனும் தலைவியும் உலகிற் சிறந்தது எனப்படும். மக்கட் பணி, கல்விப்பணி, அறப்பணிகளைச் செய்து வாழ்தல் இல்லற வாழ்வின் பயனாகும். இதனை,

“காமம் சான்ற கடைக்கோட் காலை
ஏமம் சான்ற மக்களொடு துவன்றி
அறம்புரி சுற்றமொடு கிழவனும் கிழத்தியும்
சிறந்தது பயிற்றல் இறந்ததன் பயனே”⁴¹

என்னும் தொல்காப்பிய நூற்பா உணர்த்துகிறது.

1.2.11. அறத்தொடு நின்றல்

காதலித்தவனைத் திருமணம் செய்தல் அறம். அதுவே கற்பாகும். வேற்றார் மணம் முடிக்க வரும்போது அதனைத் தவிர்த்தல் பொருட்டு, தலைவி உணர்த்துவதன் மூலம் தோழி செவிலிக்கோ, செவிலி நற்றாய்க்கோ களவை வெளிப்படுத்துவது அறத்தொடு நின்றலாகும்.

“அறத்தொடு நிற்கும் காலத்தன்றி
அறத்தியல் மரபிலள் தோழிஎன்ப”⁴²

என்னும் தொல்காப்பிய நூற்பா அறத்தொடு நிற்க வேண்டிய கட்டாயச் சூழல் வந்தாலல்லது, தோழி அறத்தொடு நிற்கமாட்டாள் என்பதனை விளக்குகிறது.

அறத்தொடு நிற்கும் வழி வகைகளாகத் தோழி ஏழு வகையாகத் தாயார்க்குத் தலைவியின் களவு ஒழுக்கத்தை வெளிப்படுத்துவாள். மிக உயர்ந்தவனாயினும் எளிமையாய் நடப்பவன் என்பாள். அவனைப் புகழ்வாள். அவன் தலைவி மீது கொண்ட வேட்கையைச் சொல்லுவாள். இதனை,

“எளித்தல் ஏத்தல் வேட்கை உரைத்தல்
கூறுதல் சாதல் ஏதீடு தலைப்பாடு
உண்மை செப்புங் கிளவியொடு தொகைஇ
அவ் எழுவகைய என்மனார் புலவர்”⁴³

என்னும் தொல்காப்பிய நூற்பாவின் மூலம் உணரலாம். இறையனார் அகப்பொருள் தோழியே அறத்தொடு நின்றலுக்கு உரியவள் என்றும், அவள் அறத்தொடு நிற்க நான்கு சூழல்கள் காரணமாகும் என்றும் குறிப்பிடுகின்றது. இதனை,

“காப்பு கைமிக்குக் காமம் பெருகினும்
நொதுமலர் வரையும் பருவம் ஆயினும்
வரைவு எதிர்கொள்ளாது தமரவண் மறுப்பினும்
அவன்ஊறு அஞ்சும் காலமாயினும்
அந்நாலிடத்தும் மெய்ந்நாண்ஓரீஇ
அறத்தொடு நின்றல் தோழிக்கும் உரித்தே”⁴⁴

என்னும் இறையனார் அகப்பொருள் விளக்கம் நூற்பாவால் உணரலாம். காமம் பெருகுதல், நொதுமலர் வரைவு, சுற்றத்தார் மறுப்பினும், அஞ்சும் காலமும் என்னும் நான்குவகை நிலைகளைக் குறிப்பிடுகின்றது. தலைவியின் களவு வாழ்க்கையைக் கற்புக்கு ஆற்றுப்படுத்துவதில் தோழியின் துணிவு வெளிப்படுகிறது. எந்தவொரு சிக்கலையும், பொறுமையாக அறிந்து விவேகத்தோடும் செயல்பட்டுக் காரியங்களை நிறைவேற்றும் தன்மை பெண்மைக்கு உண்டென்பதைத் தோழியின் அறத்தொடு நின்றல் செயல்பாடுகளில் அறியமுடிகின்றது.

1.2.12. உடன்போக்கு

களவில் தோழியின் உதவியுடன் தலைவனும் தலைவியும் ஊரைவிட்டுச் செல்லுதல் உடன்போக்காகும். தலைவி, மனைவி உறுதிப்படும் உரிமையை வேண்டுமிடத்தும், பெண்ணாதலின் தலைவன் பிரிவானோ எனும் அச்சம் உண்டாதலும், அம்பலும் அலரும் களவை வெளிப்படுத்தலால் ஊரார் பழிப்பர் என அஞ்சுதலாகிய அவ்விரு நிலையிலும் தன்னைப் பெற்றோர் ஐயப்பட்டு நோக்குதலால் வந்த இடையூறு காரணமாகவும் உடன்போதலை, வரைதலை வற்புறுத்துவாள்.

“ஒருதலை உரிமை வேண்டியும் மகடுஉப்
பிரிதல் அச்சம் உண்மை யானும்
அம்பலும் அலரும் களவு வெளிப்படுக்குமென்று
அஞ்ச வந்த ஆங்கு இரு வகையினும்
நோக்கொடு வந்த இடையூறு பொருளினும்
போக்கும் வரைவும் மனைவிகண் தோன்றும்”⁴⁵

என்னும் நூற்பாவில் உடன்போக்கும் வரைதல் முயற்சியும் தலைவியிடம் தோன்றுவதற்கான சூழல்களைச் சுட்டுகின்றார் தொல்காப்பியர். இதன் மூலம் தலைவனும் தலைவியும் உடன்போக்கு மேற்கொள்ளுவதற்குக் காரணமாக அமையும் அகமரபினை அறியமுடிகிறது.

1.3. கற்பு மரபுகள்

களவில் ஈடுபட்டவர்கள் நாடறிய மணம் செய்து கொண்டு வாழ்வது கற்பாகும். கற்பில் தலைவன் தலைவியிடத்தில் ஏற்பட்ட ஊடல் தகுந்த காரணமில்லாது போகும் போது நீங்கும். இருவரும் ஊடல் கொண்டதற்கு காரணமில்லாததை உணருவது உணர்தல் மரபாகும். தலைவன் ஊடலில் இருக்கும் நிலை, செய் குறி பிழைத்தல் நிலை ஆகிய இரண்டும் தவிர்த்து ஏனைய இடங்களில் ஊடல் தணிந்தவனாகத் தலைவன் திகழ்தல், மிகுந்த காமம் பெருகும்போது தலைவன் தலைவியிடம் பணிந்து பேசுதல் நிலைகளைத் தொல்காப்பியர் கூறியுள்ளார். ஊடல் பெரிதும் தலைவன் மற்றும் தலைவியிடம் தோன்றும் ஒரு மறையுணர்வாகும். தலைவன் உள்ளக்குறிப்பை அறியவும் தன் உள்ளத்தெழுந்த ஊடல் நீங்குமிடத்தும் தன்னை உறவுடையாள் அல்லாத வேறு ஒருத்தி போல வைத்து, தலைவி பேசுதலும் உண்டு. இதனை,

“அவன் குறிப்புஅறிதல் வேண்டியும் கிழவி
அகன்மலி ஊடல் அகற்சிக் கண்ணும்
வேற்றுமைக் கிளவி தோற்றவும் பெறுமே”⁴⁶

என்னும் நூற்பாவில் தொல்காப்பியர் விளக்குகிறார். தலைவி வழிபடும் இயல்புடையவளாயினும் ஊடலின்போது காமமிகுதியால் தலைவன்

பணிந்து பேசுவான். தலைவியால் ஊடலின் போது அன்பை மறக்க முடியாது. ஊடலால் அழகு அழிவதாகத் தலைவிக்குக் கூத்தர் கூறுதலும் குறிப்பிடத்தக்க மரபுகளாகும். இறையனார் அகப்பொருள் தலைவன் பரத்தையர் சேரியிலிருந்து வந்தபொழுதும், தலைவனின் செயல்களை நினைக்கும்பொழுதும் தலைவி மிகுந்த ஊடலை அடைவதாகக் கூறுகின்றது. அகப்பொருள் விளக்கம் ஊடலை உணர்த்த உணரும் ஊடல், உணர்த்த உணரா ஊடல் என்னும் இரண்டு வகைகளில் வகைப்படுத்துகிறது.

1.4. கூற்று மரபுகள்

அகமாந்தர்கள் கூற்று நிகழ்த்தும் இடங்களைத் தொல்காப்பியம் முதலான இலக்கண நூல்கள் விளக்கியுள்ளன. கூற்று என்பதை,

“திணையே கைகோள் கூற்று வகை எனாஅ”⁴⁷

என்னும் நூற்பாவில் தொல்காப்பியர் செய்யுள் உறுப்புகளில் ஒன்றாகக் கூறியுள்ளார்.

1.4.1. கூற்று வகைகள்

கூற்றுக்குரியவரை, களவில் கூற்றுக்குரியவர், கற்பில் கூற்றிற்குரியவர் களவிலும் கற்பிலும் கூற்று நிகழ்த்துபவர் என்று மூன்று நிலைகளில் பிரிக்கக்கூடும். தொல்காப்பியர் அக இலக்கணக் கூற்று மரபுப்படி களவில் கூற்றிற்குரியவரை,

“பார்ப்பான் பாங்கன் தோழி செவிலி

சீர்த்தகு சிறப்பின் கிழவன் கிழத்தியோ

அளவியல் மரபின் அறுவகையோரும்
களவினில் கிளவிக்கு உரியர் என்ப’’⁴⁸

என்னும் நூற்பாவில் விளக்கியுள்ளார். பார்ப்பான், பாங்கன், தோழி, செவிலி, தலைவன், தலைவி ஆகிய ஆறு மாந்தர்கள் களவொழுக்கத்தின் கண் கூற்று நிகழ்த்துவோராவர். கற்பில் கூற்றிற்குரியவர்களை,

“பாணன் கூத்தன் விறலி பரத்தை
யாணம் சான்ற அறிவர் கண்டோர்
பேணுதகு சிறப்பின் பார்ப்பான் முதலா
முன்னுறக் கிளந்த அறுவரொடு தொகைஇத்
தொல்நெறி மரபின் கற்பிற் குரியவர்’’⁴⁹

என்னும் தொல்காப்பிய நூற்பாவின் மூலம் அறியலாம். பாணன், கூத்தன், விறலி, பரத்தை, உள்ளத் தெளிவுடைய அறிவர், கண்டோர் ஆகியோரும் முன்பு களவில் கூற்றிற்குரியவராகக் கூறிய அறுவரும் சேர்த்துப் பன்னிருவர் கற்பிற் கூற்றுக்குரியவர் ஆவர். களவிலும் கற்பிலும் கூற்றிற்குரியவராக நற்றாயைக் கூறலாம். இளையோர் கற்பியலில் கூறப் பெறுகின்றார். கூற்று நிகழ்த்துவோர் பதினான்கு மாந்தர் என்பது புலப்படுகிறது.

1.5. பிரிவு மரபுகள்

அகத்திணை மரபில் தலைவன் தலைவியைப் பிரிதல் குறிப்பிடத்தக்க மரபாகும். தலைவன் கல்வி கற்கவும், பகைவரொடு போர் செய்வதற்கும் மன்னர்களிடையில் தூதுவராகச் செல்லுதற்கும் தன் துணையைப் பிரிவான். இதனை,

“ஓதல் பகையே தூதுஇவை பிரிவே”⁵⁰

என்னும் தொல்காப்பிய நூற்பாவினால் அறியலாம். ஓதற்பிரிவு, பகைப்பிரிவு, தூதுபிரிவு ஆகிய பிரிவுகளுடன் காவற்பிரிவு, பொருள்வயிற்பிரிவு, ஆகியவற்றையும் தொல்காப்பியர் கூறியுள்ளார். பரத்தையற்பிரிவைத் தொல்காப்பியர் மலிவு, புலவி, ஊடல், உணர்வு போன்ற கற்பு கைகோளில் கூறியுள்ளார். முதலில் கூறிய ஐந்து பிரிவும் நான்கு நிலத்தவர்க்கும் உண்டு என்பதை,

“மேலோர் முறைமை நால்வர்க்கும் உரித்தே”⁵¹

என்னும் தொல்காப்பிய நூற்பாவினால் அறியலாம். இறையனார் அகப்பொருள் பிரிவு மரபினை ஓதல்பிரிவு, காவல்பிரிவு, பகைதணிவினைப் பிரிவு, வேந்தர்க்குற்றுழிப் பிரிவு, பொருட்பிணி பிரிவு, பரத்தையற் பிரிவு என்னும் அறுவகையாகக் கூறுகின்றது. அகப்பொருள் விளக்கம் அகத்திணை மரபான பிரிவு மரபை ஓதற்பிரிவு, காவற்பிரிவு, தூதுபிரிவு, துணைவயின் பிரிவு, பொருள்வயின் பிரிவு, பரத்தையர் பிரிவு என்று கற்பியலில் கூறுகின்றது. தொல்காப்பியத்தைப் போலவே இறையனார் அகப்பொருளும் பரத்தையர் பிரிவைத் தனியாக குறிப்பிட்டுள்ளது.

1.5.1. ஓதற் பிரிவு

தொல்காப்பியம் கல்விப்பிரிவு மூன்றாண்டுகளுக்கு மேல் நிகழாது என்கிறது.

“வேண்டிய கல்வியாண்டு மூன்று இறவாது”⁵²

என்னும் நூற்பாவினால் இதனை அறியலாம். இறையனார் அகப்பொருள் ஓதற்பிரிவை ஆறு வகையான பிரிவுகளில் முதற்பிரிவாகக்கொள்கிறது. அகப்பொருள் விளக்கத்தில் தோழி தலைமகளுக்கு உணர்த்தல், தலைமகள் கார்ப்பருவம் கண்டு புலம்புதல், கார்ப்பருவத்தால் வருந்திய தலைமகளைத் தோழி ஆற்றுதல் என்னும் மூன்று மரபுகளைக் குறிப்பிடுகின்றது. பரத்தையர் பிரிவு அடுத்த நிலையில் ஓதற்பிரிவை நாற்கவிராச நம்பி அமைத்துள்ளார்.

1.5.2. காவற்பிரிவு

நாடு காத்தல் பொருட்டு பிரிதல் ஓராண்டாக அமையும் என்பதை,

“வேந்துறு தொழிலே யாண்டினது அகமே”⁵³

என்னும் தொல்காப்பிய நூற்பாவின் வழி அறியலாம். அகப்பொருள் விளக்கம் காவற்பிரிவைத் தோழி தலைமகளுக்கு உணர்த்தல், தலைமகள் கூதிர்பருவம் கண்டு வருந்துதல், கூதிர் பருவத்தால் வருந்திய தலைமகளைத் தோழி தேற்றுதல் என்னும் மூன்று நிலைகளில் கூறுகின்றது.

1.5.3. தூதுப் பிரிவு

தொல்காப்பியம் தூதுப் பிரிவை உயர்ந்தோர்க்குரியதென்று குறிப்பிடுகின்றது. இறையனார் அகப்பொருள் தூதுப் பிரிவினை பகை தணிவினைப் பிரிவு என்று கூறுவதை,

“ஓதல் காவல் பகைதணிவினையே

வேந்தர்க்கு உற்றுழி பொருள்பிணி பரத்தை என்று

ஆங்க ஆறே அவ்வயின் பிரிவே”⁵⁴

என்னும் நூற்பாவின் மூலம் அறிய முடிகின்றது. அகப்பொருள் விளக்கம் தூதுப் பிரிவைத் தலைமகனை நினைத்த தலைமகளுக்குத் தோழி உணர்த்தல், தலைமகள் முன்பனி பருவங்கண்டு வருந்துதல், முன்பனிப் பருவங் கண்டு வருந்திய தலைமகளைத் தோழி தேற்றுதல் என்னும் மூன்று நிலைகளில் விளக்கியுள்ளது.

1.5.4. வேந்தற்குற்றுழிப் பிரிவு

வேந்தன் தானே படையெடுத்துப் போதலும் வேந்தனுடன் பொருந்திய தளபதிகள், தலைவர்கள் வேந்து வயின்பொருட்டுப் பிரிந்து போதலும் உண்டு.⁵⁵ வேந்து எனப்படும் வேந்தற்பிரிவு ஓராண்டாகும். இறையனார் அகப்பொருள் வேந்தற்பிரிவை நான்காகக் கூறியுள்ளது.⁵⁶ அகப்பொருள் விளக்கம் வேந்தற்பிரிவை துணைவயிற்பிரிவு என்று குறிப்பிட்டுத் தோழி தலைமகட்கு உணர்த்தல், தலைமகள் பின்பனிப் பருவங்கண்டு வருந்துதல், பின்பனிப் பருவத்தால் வருந்திய தலைமகளைத் தோழி தேற்றுதல் என்று விளக்குகிறது.⁵⁷

1.5.5. பொருள்வயின் பிரிவு

சமுதாயத்தில் பொருள் முக்கியமான ஒன்றாகும். ஆதலால் தலைவன் பொருள் சேர்க்கும் பொருட்டுத் தலைவியைப் பிரிந்து செல்வான். இதுவும் பிரிவு வகைகளுள் ஒன்று. இது களவு கற்பு இரண்டிற்கும் பொதுவானதாகும்.

“பொருள் வயின் பிரிதலும் அவர்வயின் உரித்தே
உயர்ந்தோர் பொருள்வயின் ஒழுக்கத்தானே”⁵⁸

என்னும் நூற்பாவில் பொருள்வயிற் பிரிவினை இறையனார் அகப்பொருள் குறிப்பிடுகிறது.

1.5.6. பரத்தையற் பிரிவு

தலைவன் தலைவியை விட்டுப் பிரிந்து பரத்தையை நாடிச்செல்லும் பிரிவு பரத்தையற் பிரிவாகும்.

“பூப்பின் புறப்பாடு ஈராறு நாளும்
நீத்து அகன்று உரையார் என் மனார் புலவர்
பரத்தையின் பிரிந்த காலையான்”⁵⁹

என்னும் தொல்காப்பிய நூற்பா பரத்தையிற் பிரிவினையும் தலைவியைப் பிரிந்து பரத்தையிடம் செல்லக்கூடாத நாட்களையும் விளக்குகிறது.

1.6. இயற்பெயர் சுட்டா மரபுகள்

அகத்திணை மரபில் சுட்டி ஒருவரது பெயரைக் கூறிப்பாடப் பெறாது. தனி ஒருவர் வாழ்வாயினும் பொதுப்படவே பாடப்பெறும். இதனை,

“மக்கள் நுதலிய அகன் ஐந்திணையும்
சுட்டி ஒருவர்ப் பெயர்கொளப் பெறாஅர்”⁶⁰

என்னும் தொல்காப்பிய நூற்பாவினால் உணரலாம். ஏனைய கைக்கிளையும், பெருந்திணையும் இயற்பெயர் சுட்டிப் பாடப் பெறாதபோது அகத்துள்ளும் அவ்வாறு இயற்பெயர் வரின் புறத்துள்ளும் கூறப்படும். பொதுப் பெயர்கள் நிலத்தாலும் (ஊரன், நாடன், சேர்ப்பன்), தொழிலாலும் (ஆயன், வேட்டுவன்) வரும். புறத்திணைப் பாடல்களிலும், அகப்பாடலில் வரும் புறத்திணைப் பகுதிகளிலும் மட்டுமே இயற்பெயர்கள் இடம் பெறும். இதனை,

“புறத்திணை மருங்கின் பொருந்தின் அல்லது
அகத்திணை மருங்கின் அளவுதல் இலவே”⁶¹

என்னும் தொல்காப்பிய நூற்பாவினால் அறியலாம்.

1.7. இறைச்சி மரபுகள்

இறைச்சி என்பது காதலர் உரிப்பொருளின் புறத்ததாய் உயிரினக்
காதல் பற்றி வரும். இதனை,

“இறைச்சி தானே உரிப் புறத்ததுவே”⁶²

என்கிறார் தொல்காப்பியர். இலக்கண அகமரபுணர்ந்தோர்க்கு உயிரினக்
காதலாகிய இறைச்சியில் பிறக்கும் பிறிதொரு பொருளும் புலப்படுவதை,

“இறைச்சியில் பிறக்கும் பொருளுமார் உளவே
திறத்தியல் மருங்கின் தெரியுமோர்க்கே”⁶³

என்பதால் உணரலாம். உயிரினங்களின் அன்பு வாழ்வை விளக்கும்
இறைச்சி, தலைவியை வற்புறுத்தி ஆற்றுவாக்கப் பயன்படுவதை,

“அன்புறு தகுந இறைச்சியுள் சுட்டலும்
வன்புறை யாகும் வருந்திய பொழுதே”⁶⁴

என்னும் தொல்காப்பிய நூற்பாவினால் உணரலாம். கருப்பொருளின்
வழியாக இறைச்சி பிறக்குமென்பதை,

“கருப்பொருட் பிறக்கும் இறைச்சிப் பொருளே”⁶⁵

என்று நம்பியகப் பொருள் சுட்டும். வீரசோழியம் இறைச்சியை ஆறாகக்
கூறும். இதனை,

“இறைச்சிப் பொருள்வகை திறப்படத் தெரியில்
அங்கியற் பொருளே திணைநிலைப் பொருளே
வன்புலப் பொதுப் பொருள் மென்புலப் பொதுப்பொருள்

பெருமைப் பொதுப் பொருள் விருந்து பொதுப் பொருளென
இருமூன்றென்பர் தெரிநூற்புலவர்”⁶⁶

என்னும் நூற்பா மூலம் உணரலாம். இறைச்சியில் குறிப்பாகப்
பிறிதொன்றைச் சுட்டுவதால் இறைச்சி ஓர் உத்தியாயிற்று.

1.8. உள்ளுறை மரபுகள்

அகத்திணை மரபான உள்ளுறையானது வெளிப்படையாகத்
தெரியும் பொருளைத் தவிர்த்து, அதனுள்ளே அதற்கு இணையாகப்
பொருந்தியுள்ள பிறிதொரு பொருளை உணர்த்துவதாகும்.

“அந்தமில் சிறப்பின் ஆக்கிய இன்பம்
தன்வயின் வருதலும் வகுத்த பண்பே”⁶⁷

என்னும் தொல்காப்பிய நூற்பாவின் மூலம் உள்ளுறையில் வருத்தத்தைச்
சொன்னாலும் அதனால் இன்பவுணர்வே தோன்றும் என்பதை அறிய
முடிகிறது. மங்கலச் சொற்கள், வசைச்சொற்கள் மாறுபாடு இல்லாத
ஆண்மையைக் கருதிச் சொல்லும் சொற்கள் யாவும் உள்ளுறையின் பால்
அடக்கிக் கூறப்படும். வெளிப்படையாக அமையாது. இதனை,

“மங்கல மொழியும் வைஇய மொழியும்
மாறில் ஆண்மையின் சொல்லிய மொழியும்
கூறியல் மருங்கில் கொள்ளும் என்ப”⁶⁸

என்னும் நூற்பாவால் உணரலாம். உள்ளுறை கூறுவதற்கு தெய்வம்
தவிர்த்த கருப்பொருள்கள் பயன்படுகின்றன. இதனை,

“உள்ளுறை தெய்வம் ஒழிந்ததை நிலன்னகக்
கொள்ளும் என்ப குறி அறிந்தோரே”⁶⁹

என்னும் நூற்பாவால் அறியமுடிகிறது.

மாறன் அகப்பொருளில் திணை உணரும் வகையினை,

“உவமப் போலி யேனையு வமமெனத்
தவலருஞ் சிறப்புத் தருவதொன் றாகத்
திணையுணர் வகைத்தாய் சேயிலை முதலோர்
கைகோளிரண்டினுங் கடனென மொழிப”⁷⁰

என்னும் நூற்பாவால் அறியமுடிகின்றது. உள்ளுறை உவமம், ஏனை உவமம் உள இரண்டு நிலைகள் சிறப்பானதாகும். கைகோளில் களவும், கற்பும் குறிப்பிடத்தக்கவையாகும்.

இலக்கண விளக்கம் உள்ளுறையை உள்ளுறை உவமம், வெளிப்படை உவமம் என்று இரண்டு நிலைகளில் குறிப்பிடுகின்றது. உள்ளுறை உவமம் இலக்கணத்தினை,

“அவற்றுள் உள்ளுறை உவமம் உய்த்துணர் வகைத்தாய்ப்
புள்ளொடும் விலங்கொடும் பிறவொடும் புலப்படும்”⁷¹

என்னும் நூற்பாவின் மூலம் சுட்டுகின்றது. பறவைகள், விலங்குகள் பிற உயிரினங்களோடும் உள்ளுறை உய்த்துணரப்படுகின்றது.

1.9. பா மரபுகள்

செய்யுளை உணர்வதற்கான ஓசையே பா மரபாகும். எழுத்து, அசை, சீர், தளை, அடி, தொடை ஆகியவற்றாலான செய்யுள் உறுப்புக்கள் பா மரபில் குறிப்பிடத்தக்கனவாகும். தொல்காப்பியர் அகத்திணைக்குரிய பா மரபுகளைக் கூறியுள்ளார்.

“கலியே பரிபாட்டு ஆயிரு பாங்கினும்

உரியதாகும் என்மனார் புலவர்”⁷²

என்னும் நூற்பாவில் அகப்பாட்டு கலிப்பாவாலும், பரிபாடலாலும் பாடப்படும் என்கிறார். அவிநயம் காக்கைபாடினியம், ஆகிய இலக்கண நூல்களில் வெண்பா, ஆசிரியப்பா, கலிப்பா, வஞ்சிப்பா ஆகிய நான்கு பாக்களையும் அதன் இனங்களையும் கூறுகின்றது.⁷³

யாப்பெருங்கலக்காரிகை மருட்பாவைக் குறிப்பிடுகின்றது.

இதனை,

“பண்பு ஆர் புறநிலை பாங்குடைக் கைக்கிளை வாயுறைவாழ்த்து

ஒண்பாச் செவியறிவு என்று இப்பொருள்மிசை ஊனம் இல்லா

வெண்பா முதல்வந்து அகவல் பின்னாக விளையும் என்றால்

வண்பால் மொழிமடவாய் மருட்பா என்னும் வையகமே”⁷⁴

என்னும் சூத்திரம் மூலம் அறிய முடிகின்றது. சுவாமிநாதம் நான்கு வகையான வெண்பா, ஆசிரியப்பா, கலிப்பா, வஞ்சிப்பாக்களையும், அதன் வகைகளையும் கூறுகின்றது.⁷⁵

1.10. வாயில்கள் மரபுகள்

வாயில்கள் என்போர் தலைவன் தலைவியின் அகவாழ்வில் ஏற்படும் நுண்ணிதான சிக்கல்களைத் தீர்த்து வைப்பதற்குரியர் ஆவர். இதனை,

“வாயிற் கிளவி வெளிப்படக் கிளத்தல்

தாவின்று உரியதத்தம் கூற்றே”⁷⁶

என்னும் தொல்காப்பிய நூற்பாவினால் அறியலாம். தலைவன் தலைவியருடன் இணை பிரியாது பிணைக்கப்பட்ட வாயில்கள் பன்னிருவர். தோழி, தாய், பார்ப்பான், பாங்கன், பாணன், பாடினி, இளையோர், விருந்தினர், கூத்தர், விறலியர், அறிவர், கண்டோர் ஆகியோர் தலைமக்களுக்கு மனத்துக்குகந்த வாயில்கள் என்பர். இதனை,

“தோழி தாயே பார்ப்பான் பாங்கன்
பாணன் பாடினி இளையர் விருந்தினர்
கூத்தர் விறலியர் அறிவர் கண்டோர்
யாத்த சிறப்பின் வாயில்கள் என்ப”⁷⁷

என்கிறார் தொல்காப்பியர். வாயிலோர் யாவரும் தலைமக்கள் இருவரிடத்தும் மனமகிழ்ச்சிப் பொருந்திய கருத்துக்களைப் பேசுவர். இதனை,

“எல்லா வாயிலும் இருவர்தே எத்தும்
புல்லிய மகிழ்ச்சிப் பொருள் என்ப”⁷⁸

என்னும் தொல்காப்பிய நூற்பாவின் வழி உணரலாம். அன்பு நீங்கிய சொற்களை வாயிலோர் கூற நேர்ந்தால் நேர் நின்று கூறாது சிறைப்புறமாகக் கூறுவர். இதனை,

“அன்புதலைப் பிரிந்த கிளவி தோன்றின்
சிறைப்புறம் குறித்தன்று என்மனார் புலவர்”⁷⁹

என்னும் தொல்காப்பிய நூற்பா தெளிவாகக் குறிப்பிடுகின்றது.

இலக்கண விளக்கம் பாணன், பாடினி, கூத்தர், இளையோர், கண்டோர், பாகன், பாங்கி, செவிலி, அறிவர், காமக்கிழத்தியர், புதல்வன் என வாயில்களைக் குறிப்பிடுகின்றது. இதனை,

“கொளைவல பாணன் பாடினி கூத்தர்
இளையோர்க் கண்டோர் இருவகைப் பாங்கர்
பாகன் பாங்கி செவிலி அறிவர்
காமக்கிழத்தியர் காதல் புதல்வன்
விருந்து ஆற்றாமை என்று இவை ஊடல்
மருந்தாய்த் தீர்க்கும் வாயில்கள் தாமே”⁸⁰

என்னும் நூற்பாவால் அறியமுடிகின்றது.

மாறன் அகப்பொருளில் வாயில்களுக்குரிய செயல்களாக வாயில் வேண்டல், வாயில் நேர்தல், செலவழுங்குதல், தலைவன் வருவதை உணர்த்தல், நன்மை பேசுதல் போன்றவற்றைக் குறிப்பிடுகின்றது. இதனை,

“வாயில் வேண்டல் வாயில் நேர்வித்த
லூட லுணர்த்த லுட்குவர வழங்கல்
செலவிற் றேற்றல் செம்மல் வரவுணர்த்தல்
நிலையாமை தீர நினைவுற நிகழ்த்தல்
நன்மை நிறுத்தித் தீமையைப் போக்கல்
முன்வரும் நீதியின் வரும் பெற்றியென்
நின்னவும் பிறநூலிசைத்த முறை முறை
பன்னிரு வாயிலோர் பயில்வகைத் தொழிலே”⁸¹

என்னும் நூற்பாவால் அறியமுடிகின்றது.

1.11. மெய்ப்பாடு மரபுகள்

அவத்தைகள் பத்தாகும். முதல் ஆறு அவத்தைகள் ஐந்திணைக்குரிய அவத்தைகளாகவும், ஏழாவது அவத்தை பெருந்திணைக்குரியதாகவும், எட்டாவது அவத்தை கைக்கிளைக்கு உரியதாகவும், ஒன்பதாவது மயக்கம், பத்தாவது சாக்காடாகும் எனத் தொல்காப்பியர் கூறுகிறார். இதனை,

“வேட்கை ஒருதலை உள்ளுதல் மெலிதல்
ஆக்கம் செப்பம் நாணுவரையிறத்தல்
மறத்தல் மயக்கம் சாக்காடு என்றுஅல்
சிறப்புடை மரபின் களவு என மொழிப”⁸²

என்னும் நூற்பா மூலம் உரைக்கின்றார். களவுக்காலத்தில் தலைமகள், தலைவனையும், காதலையுமே நினைத்திருப்பது ஒரு தலை உள்ளுதல், தலைவனைப் பெற வேண்டும் என்ற வேட்கை, தொடர்ந்து காதலை எண்ணி நினைந்திருப்பதால் உணவு மறந்து உடம்பு மெலிதல், உறங்காமையின் காரணமாக பிதற்றுவது, சிந்தனையின் மயக்கத்தால் நாணத்தை மறத்தல், எதைக் கண்டாலும் தன் தலைவனின் அங்க அடையாளங்கள் போல் தோன்றல், மோகத்தின் காரணமாக மயக்கமாதல், எண்ணமெல்லாம் நிறைந்து சிந்தனையின் முடிவில் இறத்தல் போல்வன தலைவிக்கான இயல்புகளாகும்.

தொல்காப்பிய மெய்ப்பாட்டியலில் அகத்திணைக்கும், புறத்திணைக்கும் பொதுவான மெய்ப்பாடுகளைச் சொல்லி, பின் அகத்திற்குரியனவற்றை உணர்த்துகிறார்.

தலைவி தலைவனுக்குக் கூட தன் இயல்பு வெளிப்படா வண்ணம் நடந்து கொள்வாள். தொல்காப்பியர் இது தொடர்பான நிகழ்வுகளை முதல் அவத்தையாகக் கூறுகிறார். அதை,

“புதுமுகம் புரிதல் பொறிநுதல் வியர்த்தல்
நகுநயம் மறைத்தல் சிதைவு பிறர்க்கு இன்மையொடு
தகுமுறை நான்கே ஒன்றென மொழிப”⁸³

என வரும் நூற்பா விளக்கும். தலைமகள் காதலின் காரணத்தால் தன் அழகை மேம்படுத்துவாள். கூந்தலை விரிப்பதும், கட்டுவதும் காதணிகளைக் களைவதும், முறையாக அணிந்துள்ள அணிகளைச் சரிபார்ப்பதும், ஆடையை குலைந்து உடுத்தலுமாகிய செயல்களில் ஈடுபடுவாள். இதைத் தலைவியின் இரண்டாம் அவத்தையாகக் கூறுகிறார் தொல்காப்பியர்.

“கூழைவிரித்தல் காதொன்று களைதல்
ஊழணி தைவரல் உடைபெயர்ந்து உடுத்தல்”⁸⁴

என்ற நூற்பா இதனை விளக்கும். நேரில் தலைமகனைப் பார்த்தவிடத்து அவள் செய்யும் செயல்களை,

“அல்குல் தைவரல் அணிந்தவை திருத்தல்
இல்வலியுறுத்தல் இருகையும் எடுத்தலொடு”⁸⁵

என்னும் நூற்பா வழி உணர்த்துகிறார். நான்காவது அவத்தையில் தலைமகள் அலருக்கு நாணுதல் போன்ற செயல்களைக் காண முடிகிறது. இதனை,

“பாராட்டெடுத்தல் மடந்தப உரைத்தல்
ஈரமில் கூற்றம் ஏற்றலர் நாணல்
கொடுப்பவை கோடல்”⁸⁶

என்னும் நூற்பா விளக்குகிறது. ஐந்தாம் அவத்தையில் காதலின் காரணமாக தலைமகனை எந்நேரமும் நினைத்திருப்பதால் தலைமகளானவள் தன் விளையாட்டை மறக்கிறாள். அலர் காரணமாகத் தலைவனை மறைவாக நானுதல், தலைமகனைக் காணாதவிடத்து உள்ள சோகத்தை அவனைக் கண்டவுடன் மறத்தல், பன்முறை ஆராய்ந்து புணர்ச்சிக்கு உடன்படல் போன்றவற்றைத் தொல்காப்பியர் கூறுகிறார். இதை,

“தெரிந்துடம்படுதல் திளைப்பு வினை மறுத்தல்
கரந்திடத் தொழிதல், கண்டவழி உவத்தல்”⁸⁷

என்னும் நூற்பா விளக்கும். தலைமகள் மேற்கொண்ட மிகுந்த காதலால் தலைமகனின் கோலம் அழித்தலோடு, தன் கோலத்தையும் அழித்துக் கொள்ளுதல், அலரின் காரணமாகத் தலைமகள் தலைமகனைச் ஐயப்பட்டு, கலக்கமுற்றுக் கூறல் போன்றவற்றை,

“புறஞ்செயச் சிதைத்தல் புலம்பித் தோன்றல்
கலங்கி மொழிதல் கையற வுரைத்தல்”⁸⁸

என்ற நூற்பா கூறுகிறது. களவின் கண் ஒரு பெண்ணின் மாறும் இயல்புகளைக் களவியலில் கூறி மெய்ப்பாட்டியலில் களவின் காரணமாக அவள்படும் அவத்தைகளைத் தொல்காப்பியர் விவரிக்கிறார். பத்து அவத்தைகளில் ஐந்தினை அவத்தைகள் பெரும்பாலும் பெண்பாலுக்கு உரியதாக அமைந்துள்ளன. களவியலில் கூறிய இயல்புகளை ஒட்டியே மெய்ப்பாட்டியலில் அவத்தைகளாக விவரிக்கிறார். இதன் மூலம் இயல் தொடர்புக்கும் கருத்துத் தொடர்புக்கும் தொல்காப்பியர் முதன்மை தந்திருப்பது தெரிகிறது. பத்து அவத்தைகள் காதலின் வளர்ச்சி நிலைகளாகத் திகழ்கின்றன.

தொகுப்புரை

திணை வளர்ச்சிக்கு முதற்பொருள் சிறந்தது. முதற்பொருள் நிலமும் காலமும் என இருவகைத்து. ஐந்து திணைகளுக்கும் ஐந்து நிலப் பகுதிகள் தமிழ்நாட்டில் இருந்துள்ளன. முதற்பொருளில் வரும் 'காலம்' உலகப் பொதுமையுடன் கூறப்பட்டுள்ளது.

கருப்பொருளில் தெய்வங்களை நான்கு நிலத்திற்கு தொல்காப்பியர் கூறியுள்ளார். பாலைக்குத் தெய்வம் கூறவில்லை. இத்தெய்வங்கள் அனைத்தும் தமிழ்மக்களால் வழிபடப்பட்டு வந்துள்ளன.

முருகனை தமிழர்கள் வணங்கியதற்கான சான்றுகள் ஆதிச்சநல்லூரில் கிடைத்துள்ளன. முல்லை நிலத் தெய்வம் மாயேயான், யமுனை ஆற்றில் நிகழ்த்திய விளையாட்டையும் அறியமுடிகின்றது. மனித உணர்வுகளான புணர்தல், பிரிதல், இருத்தல், இரங்கல், ஊடல் அகத்திணை மரபில் சிறப்பானதாகக் கருதப்படும்.

தொல்காப்பிய களவியல் கற்பியல் அகமரபுகள் பிற்கால அகப்பொருள் இலக்கணங்களில் களவு, வரைவு, கற்பு என விரிவடைந்தன. திருமணத்திற்கு முன்பான களவு ஒழுக்கத்தைக் குறிஞ்சி என்றும், திருமணத்திற்கு பின்பான பிரிவு பாலை, இருத்தல், இரங்கல், ஊடல் ஆகியவை கற்பாகும்.

சங்க இலக்கியங்களில் முல்லை, நெய்தல் திணைகளில் களவுப்பாடல்கள் காணப்படினும் கற்புப் பாடல்கள் சங்க இலக்கிய குறிஞ்சித்திணையில் குறைவாக உள்ளது.

தொல்காப்பியம் கூற்றாகிய அகமரபில் பதினான்கு அகமாந்தர்களைக் குறிப்பிடுகின்றது. தொல்காப்பியர் கூறும் பொருள்வயின்பிரிவு, ஓதற்பிரிவு, தூதிற்பிரிவு, பகைதணிவினைப் பிரிவு, வேந்தற்கு உற்றுழிப்பிரிவு என்னும் ஐந்து பிரிவுகளில் உள்ளதை பிற்கால அகப்பொருள் இலக்கண நூல்களும் அவ்வாறே எடுத்துரைத்துள்ளன.

தனியொருவர் வாழ்வாயினும் பொதுப்படவே பாடப்பெறும். சுட்டியொருவர் பெயர் கூறப்பெறாது. இறைச்சி கருப்பொருளையும், உள்ளுறை வெளிப்படையாகப் பொருளைக் கூறாமல் அதற்கு மாறாக பிறிதொரு பொருளையும் உணர்த்துகின்றது.

அகத்திணைப் பாடல்களுக்கு கலிப்பாவும், பரிபாடலும் பாடப்படும் என்று தொல்காப்பியர் கூறுகிறார். வாயிலோர் யாவரும் தலைமக்கள் இருவரிடத்தும் மனமகிழ்ச்சி பொருந்திய கருத்துக்களையே பேசுவர்.

மெய்ப்பாட்டு அகமரபில் கருத்துத் தொடர்புகளும் தொல்காப்பியர் கூறிய பத்து அவத்தைகளில் பெரும்பாலும் தலைவிக்குரியதாக அமைந்துள்ளன.

அடிக்குறிப்புகள்

1. நன். சொல். சூ. 388
2. தொல். நூ. 949
3. மேலது, நூ. 950
4. மேலது, நூ. 964
5. தொல். பொருள். இளம். நூ.18
6. தொல். பொருள். நச். நூ.18
7. நம்பியகப் . சூ. 19
8. தொல். நூ. 960
9. இளம் (உரை), தொல். அகம். நூ.3
10. ந. சுப்புரெட்டியார், அகத்திணைக் கொள்கைகள், ப.13
11. தொல். நூ. 1039
12. தொல். களவு. இளம். நூ.2
13. மேலது, நூ. 1042
14. மேலது, நூ. 1048
15. மேலது, நூ. 1132
16. மேலது, நூ. 1445:2
17. நக் (உரை) இறையகப். நூ. 3
18. கா.ரா. கோவிந்தராச முதலியார் (பதி.) நம்பியகப், சூ.136
19. தொல். நூ. 1048 : 13–18
20. நக் (உரை) இறையகப் , நூ. 6
21. மேலது, நூ. 1078
22. நக் (உரை) இறையகப். நூ. 18

23. கா.ரா. கோவிந்தராச முதலியர் (பதி), நம்பியகப். களவு. சூ. 151
24. மேலது, சூ. 155
25. மேலது, சூ.42
26. தொல். நூ. 1079
27. கா.ரா. கோவிந்தராச முதலியர் (பதி), நம்பியகப். களவு. சூ. 158
28. தொல். நூ. 1080
29. தொல். நூ. 1085
30. மேலது, நூ. 1108
31. மேலது, நூ. 1109
32. நக் (உரை) இறையகப். ப. 116
33. தொல். நூ. 1586
34. தொல். நூ. 1001:1
35. மேலது, நூ. 981
36. மேலது, நூ. 1061
37. மேலது, நூ. 1058
38. நக் (உரை) இறையகப். நூ. 23
39. கா.ரா. கோவிந்தராச முதலியர் (பதி), நம்பியகப். சூ. 171
40. மேலது. சூ. 194
41. தொல். நூ. 1138
42. மேலது, நூ. 1152
43. மேலது, நூ. 1153
44. நக் (உரை) இறையகப். நூ. 29
45. தொல். நூ. 1171

46. இளம் (உரை). தொல். கற். நூ. 15
47. தொல். நூ. 1259
48. மேலது, நூ. 1445
49. மேலது, நூ. 1446
50. மேலது, நூ. 971
51. மேலது, நூ. 975
52. மேலது, நூ. 1134
53. மேலது, நூ. 1135
54. நக் (உரை) இறையகப். நூ. 35
55. தொல். நூ. 1017 :2
56. நக் (உரை) இறையகப். நூ. 35
57. நம்பியகப், சூ. 201
58. தொல். நூ. 979
59. மேலது, நூ. 1133
60. மேலது, நூ. 1000
61. மேலது, நூ. 1001
62. மேலது, நூ. 1175
63. மேலது, நூ. 1176
64. மேலது, நூ. 1177
65. கா.ரா. கோவிந்தராச முதலியார் (பதி), நம்பியகப். சூ. 240
66. வீரசோ. நூ. 90
67. தொல். நூ. 1189
68. மேலது, நூ. 1190

69. தொல். நூ. 993
70. மாறனகப். நூ. 108
71. இலக்கண விளக்கம், நூ. 586
72. மேலது, நூ. 999
73. அவிநயம், 73–101
74. யாப்பெருங்கலக்காரிகை, சூ. 35
75. சுவாமிநாதம், நூ. 156–160
76. தொல். நூ. 1186
77. தொல். நூ. 1139
78. மேலது, நூ. 1124
79. மேலது, நூ. 1125
80. இலக்கண விளக்கம், நூ. 436
81. மாறனகப். நூ. 118
82. இளம் (உரை). தொல். களவு. நூ. 9
83. இளம் (உரை). தொல். பொருள். நூ. 257
84. தொல். நூ. 258
85. மேலது, நூ. 259
86. மேலது, நூ. 260
87. மேலது, நூ. 261
88. மேலது, நூ. 262

இயல் - இரண்டு

**சாங்க இலக்கியத்தில்
அகமரபுகள்**

சங்க இலக்கியத்தில் அகமரபுகள்

முன்னுரை

2.1. குறிஞ்சித்திணையின் அகமரபுகள்

2.1.1. குறிஞ்சித்திணையின் முதற்பொருள்

2.1.2. குறிஞ்சித் திணையின் கருப்பொருள்கள்

2.1.3. குறிஞ்சித்திணையின் உரிப்பொருள்

2.1.4. அறத்தொடு நின்றல்

2.1.5. நொதுமலர் வரைவு

2.1.6. வரைவுநீட்டித்தல்

2.1.7. குறிகள்

2.1.8. இற்செறிப்பு

2.1.9. வரைவு கடாதல்

2.2. முல்லைத்திணையின் அகமரபுகள்

2.2.1. முல்லைத் திணையின் முதற்பொருள்

2.2.2. முல்லைத்திணையின் கருப்பொருள்கள்

2.2.3. முல்லைத்திணையில் உரிப்பொருள்

2.2.4. தலைவி ஆற்றியிருத்தல்

2.2.4.1. தோழி தலைவியை ஆற்றிவித்தல்

2.2.4.2. தலைவனது வினைத்தூய்மையை விரும்புதல்

2.2.4.3. தலைவியின் துன்பம்

2.2.5. தலைவன் தேர்ப்பாகனுக்கு உரைத்தல்

2.2.6. ஏறுதழுவுதல்

2.3. மருதத்திணையின் அகமரபுகள்

2.3.1. மருதத்திணையின் முதற்பொருள்

2.3.2. மருதத்திணையின் கருப்பொருள்கள்

2.3.3. மருதத்திணையின் உரிப்பொருள்

2.3.4. வாயில் நேர்தல்

2.3.5. வாயில் மறுத்தல்

2.3.6. பரத்தமை ஒழுக்கம்

2.4. நெய்தல் திணையின் அகமரபுகள்

2.4.1. நெய்தல்திணையின் முதற்பொருள்

2.4.2. நெய்தல் நிலக் கருப்பொருள்கள்

2.4.3. நெய்தல் திணையின் உரிப்பொருள்

2.4.3.1 தலைவன் இரங்குதல்

2.4.3.2. தலைவி இரங்குதல்

2.4.4 அம்பலும் அலரும்

2.5. பாலைத்திணையின் அகமரபுகள்

2.5.1. பாலைத்திணையின் முதற்பொருள்

2.5.2. பாலைத்திணையின் கருப்பொருள்கள்

2.5.3. பாலைத்திணையின் உரிப்பொருள்

2.5.3.1. உடன்போக்கு

2.5.3.2. பொருள்வயின் பிரிவு

2.5.3.3. செலவழங்குவித்தல்

சங்க இலக்கியத்தில் அகமரபுகள்

முன்னுரை

பாட்டும் தொகையும் சங்க இலக்கியமாகும். இது அகம், புறம் என இரண்டு பிரிவாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. அகப்பாடல்களில் தலைவன், தலைவியின் அகவாழ்க்கைச் செய்திகள் இடம் பெறுகின்றன. புறத்தில் சங்ககால மக்களின் புறவாழ்க்கை சார்ந்த செய்திகள் விளக்கம் பெறுகின்றன. அகப்பாடல்கள் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை எனும் ஐந்திணை சார்ந்ததாகப் பாடப்பட்டுள்ளன. இவ் அகப்பாடல்கள் சில அகமரபுச் செய்திகளை வரையறையாகக் கொண்டு பாடப்பட்டுள்ளன. பல்வேறு காலத்தில் பல்வேறு புலவர்களால் பல்வேறு காலச் சூழலில் பாடப்பட்டுள்ள இவ் அகப்பாடல்கள் அனைத்தும் நாடகப் பாங்கில் அமைவதோடு குறிப்பிட்ட மரபுகளையும் கடைபிடித்துப் பாடப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும். அவ்வகையில் சங்க அக இலக்கியங்களில் காணப்படும் அகமரபுக் கூறுகளை விளக்குவது இவ்வியலின் நோக்கமாகும்.

2.1. குறிஞ்சித்திணையின் அகமரபுகள்

- 2.1.1. குறிஞ்சித்திணையின் முதற்பொருள்
- 2.1.2. குறிஞ்சித் திணையின் கருப்பொருள்கள்
- 2.1.3. குறிஞ்சித்திணையின் உரிப்பொருள்
- 2.1.4. அறத்தொடு நின்றல்
- 2.1.5. நொதுமலர் வரைவு
- 2.1.6. வரைவுநீட்டித்தல்

2.1.7. குறிகள்

2.1.8. இற்செறிப்பு

2.1.9. வரைவு கடாதல்

என்னும் ஒன்பது நிலைகளில் சங்க இலக்கிய குறிஞ்சித்திணைப் பாடல்கள் பெரும்பான்மையான அமைகின்றன.

2.1.1. குறிஞ்சித்திணையின் முதற்பொருள்

குறிஞ்சி நிலம் மலையும் மலைசார்ந்த பகுதியாகும். இதனைத் தொல்காப்பியர்,

“சேயோன் மேய மைவரை உலகம்”¹

என்று கூறியுள்ளார். மலைகளை மேகத்துடன் ஒப்பிடுதலும் மலைக்கு குன்று, அடுக்கம் போன்ற சொற்களைக் கையாளுதலும் குறிப்பிடத்தக்கன.

பெரும்பொழுது கூதிர்காலமும் முன்பனிக் காலமும் ஆகும். குறிஞ்சியின் சிறுபொழுது யாமம். யாமத்தை பானாள், அரைநாள், நடுநாள், கங்குல், நடுஇரவு என்று சங்க இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. பனிகூர் அடுக்கம், அரும்பனி, அற்சிரம், பனிபொழி சாறல், பனிபடுபன்மலை, பனிபடுசிமையப் பன்மலை, வாதையும் பனியும், கூதிர்காலம், பிரிவுத்துன்பம், வாடைநடுநாள், வாடை நனிகொடிது, இன்னாவாடை, கூதிர் அவரை மலர்தல், இரவு நொச்சி உதிர்தல் என்று குறிஞ்சியின் பெரும்பொழுது குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

2.1.2. குறிஞ்சித்திணையின் கருப்பொருள்கள்

குறிஞ்சி நிலத்தெய்வம் முருகன். முருகு என்பது அழகு. அதனால் முருகு என்னும் சொல்லால் முருகனைக் குறிப்பிட்டனர். முருகனைச் செவ்வேள் என்றும் கூறுவர். சரவணப் பொய்கையின் தாமரையில் முருகனைப் பெற்றெடுத்தல், சூரபன்மனை அழித்தல், வள்ளியை மணத்தல், பிணிமுகவூர்தி ஏறுதல், கடப்பமலர் அணிதல், சுற்றத்தொடு மக்கள் திருப்பரங்குன்றத்திற்குச் சென்றமை, முருகனின் ஓராறு முகம்; ஈராறு கரம், தலைவனைத் தாய் முருகனென நினைத்தமை, அறுபடை வீடுகளில் இருந்தமை ஆகியவற்றை சங்க இலக்கியத்தில் காணமுடிகிறது. குறிஞ்சி நிலத்தில் முருகனைத் தவிர்த்துப் பிற தெய்வங்களையும் காணலாம். கண்ணன், சிவன் உமையுடன் இணைந்திருத்தல், திருமால், திருமகள், பலதேவன், நான்முகன் எனும் பல்வேறு தெய்வங்களும் சுட்டப்படுகின்றன.

குறவர் பகலில் நெய்யில் தசையினையும், தினைச் சோற்றையும் உண்டுள்ளனர். பலாப் பழ விதையோடு மான், பன்றியின் தசைகளையும் உண்டனர். கானவர் இரவில் மூங்கிலரிசிச் சோற்றுடன் அவரை விதையாற் சமைத்த புளியங் கூழ் உணவும், வெள்ளாட்டுத் தசையுடன் அரிசிச்சோறும் உண்பது மரபாகும். குறிஞ்சி மக்கள் நெல்லினை ஆம்பல் மலரோடு அவியலாக்கி உண்டும், உழுந்துமாவில் நெய்யினை ஊற்றி உண்டும், மாவு உண்டும், மான், ஆமா, பன்றி, யானை, காடை, கோழி முதலியவற்றை உண்டும் வாழ்ந்தனர். தினைப்புனம் காவலில் கள் உண்டனர். மேலும் பெண்களும் குடும்பத்தினரும் கள்ளைப் பருகி

உள்ளனர். கள்ளை மூங்கில் குழாயில் சேகரிக்கும் மரபுண்டு. மலைப்பகுதியில் தேன் மிகுதியாகக் கிடைக்கின்ற காரணத்தினால் அதனையும் உணவாகப் பயன்படுத்தி உள்ளனர்.

குறிஞ்சி நிலத்தில் குரங்கு, யானை, ஆடு, பன்றி, வருடை, மான் ஆகிய விலங்குகளைக் காணமுடிகின்றன. மான் முல்லை நிலத்துக்குரியதானாலும் குறிஞ்சியிலும் இடம் பெற்றுள்ளது.

வேங்கை, கோங்கு, அகில், ஆரம், தேக்கு, மூங்கில், சந்தனம் போன்ற மரங்கள் குறிஞ்சியில் வளர்கின்றன. மலைக்கு அழகு தருவது வேங்கை மரமாகும்.

வேங்கை மலர்வது கார்காலமாகும். உந்தூழ், வெதிர், வேய், வேரல், அமை என்னும் சொற்கள் மூங்கிலைக் குறிக்கின்றன. மூங்கில் வானைத் தொடும் அளவு உயர்ந்து வளரும். இதனை மகளிரின் தோளுக்கு உவமை கூறுதலுமுண்டு. மாந்தளிரை மகளிரின் உடல் நிறத்திற்கு உவமை கூறுவர். மாமரத்தை 'கொக்கு' என்று அழைக்கும் மரபு உள்ளது.

குறிஞ்சியில் பல்வேறு பறவைகள் வாழ்ந்தாலும் கிளியும், மயிலும் மிகுதியாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. கபிலர் கிள்ளைப் பத்து பாடியுள்ளது இவ்விடத்தில் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். தினை கவரும் கிளியை, 'தினை பாய் கிள்ளை' என்பர். மயிலை அழகுடன் இணைத்த மரபைக் காணமுடிகின்றது. வேங்கைக் கிளையில் மயில் அமர்ந்த தோற்றம் காண்போற்கு பூக்கொய்யும் மகளிர் போலக் காட்சியளித்தது. புள்ளும்

பூவும் திணைமயங்குவதால் அன்றில், இருதலைப்புள், கூகை போன்ற பறவைகளும் குறிஞ்சித் திணையில் காணப்படுகின்றன.

குறிஞ்சிக்குத் தொண்டகப்பறையாகும். தொண்டகப் பறையைக் கிளியை ஓட்ட முழக்குவர். குறிஞ்சி நிலத்தவர் தடாரிப் பறையைக் கொட்டி முருகனை வழிபட்டனர். குரவையாடும்போது தொண்டகப் பறையைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

வேட்டையாடுதல், தேனெடுத்தல், திணைகாத்தல், கிழங்கு தோண்டுதல், ஆகிய தொழில்களைக் குறிஞ்சி நில மக்கள் செய்து வந்தனர். வேட்டையாடுவதற்கு வில், அம்பு மட்டுமல்லாமல் கற்களையும் பயன்படுத்தினர். குறிஞ்சிப் பாறையிலும் பயிர் செய்தனர். கொல்லையில் பயிர் செய்தலும் உண்டு. குறிஞ்சி நில மக்கள் விதைகளை இடம்விட்டு இடம் விளைவித்ததை,

‘சிலவித்து அகலவிட்டென’²

என்னும் அடி புலப்படுத்தும். குறிஞ்சி மக்கள் ஆரம், கழல், காதணி, பூண், கொடி போன்ற அணிகலன்களைச் செய்து அணிந்துள்ளனர். பொன்னால் காசுகள் செய்யப்பட்டதைக் குறுந்தொகையில் காணலாம். மண்ணாலான கலங்களைச் சூளைகளில் வைத்துச் சுட்டுப் பயன்படுத்தினர். பயிர்த்தொழிலுக்கு வேண்டிய அரிவாள், களைக்கொட்டு போன்ற கருவிகளைச் செய்துள்ளனர். பண்டமாற்று முறையில் வணிகம் செய்வதில் குறிஞ்சி மக்கள் சிறந்து விளங்கினர். யானையின் மருப்பினைத் தந்து நெய்தல் நிலத்து உப்பைப் பெற்று வாணிகம்

செய்தனர். குறிஞ்சி மக்கள் மரப்பட்டை, வேங்கை மலராடை அணிந்ததை அறியமுடிகின்றது. வெள்ளை ஆடையைக் கணவனை இழந்த மகளிர் அணிந்து கொள்வது மரபாக இருந்தது. அது இன்று வரை பின்பற்றப்பட்டு வருகிறது. தினைகவர வந்த யானை குறிஞ்சிப் பண் கேட்டுத் தன்னிலை மயங்கியதுமுண்டு.

குறிஞ்சி நிலத்தில் வேங்கை, காந்தள், குறிஞ்சி ஆகிய பூக்களைக் காணமுடிகின்றது. குறிஞ்சிக்கு கனை நீரும் அருவி நீரும் வளம் சேர்க்கின்றன. அருவியின் ஓசை கூத்தரின் முழவின் ஓசையுடன் ஒத்துள்ளதை,

“பெருவரை மிசையது நெடுவெள்ளருவி
முதுவாய்க் கோடியர் முழவின் ததும்பிச்”³

என்ற அடிகள் உணர்த்துகின்றன.

2.1.3. குறிஞ்சித்திணையின் உரிப்பொருள்

தொல்காப்பியம் திணைக்குரிய உரிப்பொருளை புணர்தல், பிரிதல், இருத்தல், இரங்கல், ஊடல் என்று குறிப்பிடுவதை,

“புணர்தல் பிரிதல் இருத்தல் இரங்கல்
ஊடல் இவற்றின் நிமித்தம் என்றிவை
தேருங்காலை திணைக்குரிப் பொருளே”⁴

என்னும் நூற்பாவால் அறியமுடிகின்றது. அனைத்து உரிப்பொருளும் அனைத்துத் திணைக்கும் உரியதாகும். எனினும் பெரும்பான்மை கருதியே குறிஞ்சிக்குப் புணர்தல் உரிப்பொருளைக் கூறலாம்.

தலைவன் தலைவி இருவரின் ஒத்தல் புணர்தலாகும். இயற்கைப் புணர்ச்சியில் நிகழ்ந்ததை மறக்க முடியாத தலைவன் பாங்கனுக்குக் கூறும் வண்ணம் அமைந்துள்ளது.

தலைவன் தலைவியைப் புணராததால் அரைநாள் வாழ்க்கையும் வேண்டேன் என்கிறாள். இதனை,

“கேளிர் வாழியோ கேளிர் நாளும் என்
நெஞ்சு பிணிக் கொண்ட அம்சில் ஒதிப்
பெருந்தோட் குறுமகள் சிறுமெல்பேகம்
ஒருநாள் புணரப் புணரின்
அரைநாள் வாழ்க்கையும் வேண்டலள் யானே”⁵

என்னும் பாடலால் அறியலாம்.

2.1.4. அறத்தொடு நின்றல்

குறிஞ்சித்திணை துறைகளுள் அறத்தொடு நின்றல் மதிநுட்பம் வாய்ந்த துறையாகும். தலைவியின் களவைத் தோழி செவிலித்தாய்க்குப் பக்குவமாக எடுத்துரைப்பது அறத்தொடு நின்றலாகும். நற்றிணையில் ஐந்து பாடல்கள் குறுந்தொகையில் பத்துப்பாடல்கள், ஐங்குறுநூற்றில் இருபத்தாறு பாடல்கள், கலித்தொகையில் ஐந்து பாடல்கள், அகநானூற்றில் நான்கு பாடல்கள், குறிஞ்சிப்பாட்டில் ஒரு பாடல் என ஐம்பத்தொரு பாடல்கள் அமைகின்றன. அறத்தொடு நின்றல் துறையில் கபிலர் குறிஞ்சிப்பாட்டைப் பாடியுள்ளார். இதனை,

“அன்னாய் வாழிவேண்டு அன்னை ஒள்நுதல்
 ஒலிமெல் கூந்தல் என் தோழி மேனி
 விறலிழை நெகிழ்த்த வீவு அருங்கடுநோய்
 அகல்உள் ஆங்கண் அறியுநர் வினாயும்
 பரவியும் தொழுதும் விரவுமலர் தூயும்
 வேறுபல் உருவில் கடவுள்பேணி
 நறையும் விரையும் ஒச்சியும் அலவுற்று
 எய்யாமையலை நீயும் வருந்துதி”⁶

என்னும் அடிகளில் அறியலாம். செவிலி தன் மகளின் துன்பம் தீரவேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் வேறு வேறு வகையான பரிகாரங்களைச் செய்கின்றாள். இதனைப் பார்த்துத் தன் உள்ளமும் மிகவும் வருந்தியதாகவும், தான் ஒன்றுமே அறியாதவள் என உய்த்து உணர வைக்கின்றாள் தோழி. தலைவி கூறியதை நயமாக எடுத்துரைக்கின்றாள். நான் பெற்றோரது அன்பையும் என்னுடைய மடனையும் ஒரு சேரக் கைவிட்டு, காவலை மீறி களவில் ஈடுபட்டுவிட்டேன். இதனைத் தாய் அறிந்தால் தம் குடிக்குப் பழி உண்டாகுமென அற வழியில் அறிவுறுத்திய பின்னர், தாய் தந்தையர் மறுத்துவிட்டால், மறு பிறப்பிலேனும் நாங்கள் ஒன்றுபடுவோம் என்று கூறுகின்றாள். பிறகு தன் நிலையை ஒரு சான்றோன் நிலைக்கு ஒப்பிடுகிறாள் தோழி. பகை வேந்தர் இருவர் போர்க்களத்தில் சந்திக்கின்றனர். இருவரும் வீரத்திலும் ஆற்றலிலும் அஞ்சாமையிலும் நிகரற்றவர்கள். சான்றோர் ஒருவர் இவர்களுக்கிடையே சமாதானம் செய்ய

முயன்றால் அவர் நிலை எப்படி இருக்கும். அவர் நிலைதான் தன் நிலையும் என்று தோழி கூறுகிறாள்.

தலைவனும் தலைவியும் எதிர்ப்பட்டவிடத்து தலைவியைத் தலைவன் நோக்குதலை தொல்காப்பியம் சுட்டுகிறது. தலைமகனது மலைச்சாரல்தனில் அமைந்த மரங்களின் தன்மையை வினவுவதோடு அல்லாமல், அவனைப் புகழ்ந்து கூறுவதாகவும் அமையப் பெற்றுள்ளது. காதலியானவள் தன் காதலைச் சார்ந்துள்ள தன்மை கொண்டவளாகச் சுட்டப்படுவதை,

“அன்னாய் வாழிவேண்டன்னை என்னை
தானும் மலைந்தான் எமக்குந் தழையாயின
பொன்னி மணிஅரும்பினவே
என்ன மரங்கொல் அவர்சாரல் அவ்வே”⁷

என்னும் பாடல் உணர்த்தும். இதில் தலைமகள் தோழிக்கு அறத்தொடு நிற்கும் நிலை குறித்து அறியமுடிகின்றது.

2.1.5. நொதுமலர் வரைவு

தலைவியைப் பிறர் பெண் கேட்டு வருவதை தலைவனுக்கு உணர்த்துதலே நொதுமலர் வரைவாகும். நற்றிணையில் இரண்டு பாடல்களும், குறுந்தொகையில் இரண்டு பாடல்களும், ஐங்குறுநூற்றில் ஏழு பாடல்களும், கலித்தொகையில் ஒரு பாடலும் நொதுமலர் வரைவினைக் குறிப்பிடுகின்றது. நொதுமலர் வரைவில் தோழி செவிலிக்கு அறத்தொடு நிற்கிறாள். மலை போன்று மணற்பரப்பை கடந்து வரும் தலைவரும் வறிதே மீண்டு செல்லுதல் இல்லை. இரவில் இளைஞரும்

முதியோரும் தம் சுற்றத்துடன் குழுமியவராய் கொல்லுந் தன்மையுடைய சுறா கிழித்ததால் உண்டான அகன்ற துளைகளை மெல்லிய கொடியால் முடியும். தொழில் புரியும் முதிர்ச்சியையுடைய பரதவரின் இளமகளும் மடப்பம் நிறைந்த மொழியை உரைப்பவள் தலைவி. தேரில் வரும் தலைவர்க்கு உரியள். அவ்வாறில்லாவிட்டால் காற்று வீசும் காலத்தில் வளையும் தூண்டிலும் கொண்டவராய் அலைபொங்கி வீசும் கடலுக்குச் செல்பவரும் கொலைத் தொழிலையுடைய வெய்ய பரதவரிடம் அகப்பட்டு அழிந்து விடுவாள். இவ்வாறு நொதுமலர் வரைவின் கண் தோழி செவிலிக்கு அறத்தொடு நிற்பதை,

“பொரி அரைக் கோங்கின் பொன்மருள் பசுவீ
விரி இணர் வேங்கையொடு வேறுபட மிலைச்சி
விரவுமலர் அணிந்த வேனில் கான் யாற்றுத்
தேவரொடு குறுக வந்தோன்
பேரொடு புணர்ந்தன்று அன்னை இவள் உயிரே”⁸

என்னும் பாடல் விளக்கும். தலைவி ஒரு காளையொடு காதலால் பிணைப்புற்றதறியாது அயலோர் பெண் பேசி வந்தனர். அப்போது தோழி தலைவியின் கற்பினைக் காப்பாற்றத் தன் தாயாகிய செவிலிக்குக் களவினை வெளிப்படுத்தி அறத்தொடு நின்றது. அன்னையே பொரிந்த அடியினை உடைய கோங்கமரத்தின் பொன்போலும் பூக்களைக் கொத்தாக மலர்ந்த வேங்கைப் பூக்களோடு வேறுபட அணிந்தவனாய், பல மலர்களும் விரவி அழகாகக் காட்சி தரும் வேனிற் பருவத்தில்,

கான்யாற்றின் மருங்கே தேரோடு வந்தவன் பெயரோடு இவள் உயிர் ஒன்றுபட்டுள்ளது.

தலைவி கடற்கரை நாட்டுத் தலைவன் ஒருவனோடு காதலால் ஒன்றுபட்டுக் கற்புக்கடம் பூண்ட நிலையில், அஃது அறியாத அயலார் பெண் கேட்டு வந்தனர். அந்நிலையில் தோழி, தலைவியின் கற்பைக் காப்பாற்றுதலைத் தன் அறமாகக் கருதிச் செவிலிக்கு உண்மை வெளிப்படுத்தற்குக் கூறியது. இதனை,

‘அன்னை வாழி வேண்டு அன்னை புன்னை
பொன்நிறம் விரியும் பூக்கெழு துறைவனை
என்னை என்றும் யாமே இவ்ஊர்
பிறிது ஒன்றாகக் கூறும்
ஆங்கும் ஆக்குமோ வாழியபாலே’⁹

என்னும் பாடலின் வழி அறியஇயலும்.

2.1.6. வரைவு நீட்டித்தல்

குறிஞ்சித்திணைப் பாடல்களில் தலைவன் தலைவியை விரைந்து திருமணம் செய்யாமல் காலம் நீட்டித்தப்படி இருக்கிறான். இதனால் வெகுளி கொண்ட தோழி தலைவனைப் பழித்துரைக்கிறாள். இவ்வகையில் அமைந்த பல பாடல்களைக் குறிஞ்சித்திணையில் காணமுடிகின்றன. வரைவு நீட்டித்தல் குறித்து நற்றிணையில் ஐந்து பாடல்களும், குறுந்தொகையில் மூன்று பாடல்களும், ஐங்குறுநூற்றில் பன்னிரண்டு பாடல்களும் குறிப்பிடப் பெறுகின்றன. தலைவன் வரைவதாக உறுதி கூறி வரையாது களவை நீட்டித்தமையால், அவனது

செயல் சான்றோர்க்கு உரியதன்று என்று தோழி கூறுகின்றாள். தலைவன் சான்றோனாக வரைவான்.

வரைவு நீட்டித்த விடத்துத் தோழி தலைவனிடம் கூறியதை,

“தீங்கு செய்தனையே ஈங்கு வந்தாயே
நாள் இடைப்பின் எந்தோழி வாழாள்
தோளிடை முயக்கம் நீயும் வெய்யை
கழியக் காதலர் ஆயினும் சான்றோர்
பழியொடு வருஉம் இன்பம் வெஃகார்”¹⁰

என்ற அடிகளின் மூலம் அறியலாம். தலைவனே நீ இங்கு வருவதால் தீங்கு செய்தவன் ஆகிறாய். நீ வாராது ஒரு நாள் இடையீடு படினும் தலைவி உயிர் வாழாள். நீயோ தோள் முயக்கத்தைப் பெரிதும் விரும்புகிறாய். சான்றோர் கழியக் காதலர் ஆயினும் பழியொடு வருஉம் இன்பத்தை விரும்பார். தலைவன் களவு நீட்டித்தமையால் தோழி தலைவனை பழித்துரைத்தலை,

“இனி என கொள்ளலை மன்னேகொன்ஒன்று
கூறுவேன் வாழிதோழி முன்னுற
நாருடை நெஞ்சத்து ஈரம்பொத்தி
ஆன்றோர் செல்நெறி வழாஅச்
சான்றோன் ஆதல் நற்கு அறிந்தனைதெளிமே”¹¹

என்னும் பாடலின் மூலம் தெளியலாம்.

ஒழுக்கத்தை நீட்டித்ததால் விளையும் துன்பங்களை ஆராய்ந்து தலைமகனை விரைவாக மணந்து கொள்ளுமாறு செய்வது தோழியின்

பங்காகும். அறிவும் அன்பும் அறமும் உருவகமாக அமைந்த தோழி அதனைக் குறிப்பாகவும், வெளிப்படையாகவும் உணர்த்துவாள். இதனை,

“சிறுநனி வரைந்தலை கொண்டோ பெருநீர்
வலைவர் தந்த கொழுமீன் வல்சிப்
பறைதபு முதுகுருகு இருக்கும்
துறைகெழு தொண்டியன்ன இவள்நலனே”¹²

என்ற பாடலடிகளால் உணரலாம். பரதவர் கடலிடத்துப் பிடித்துக் கொணர்ந்த மீனுக்காக, குருகு தன் மனைக்கண் தங்கியிருக்கும் மனை என்று கூறுவது வேற்றவர் வரைவு கருதிச் சான்றோர் வந்தனர் என்ற குறிப்பைத் தருகிறது.

2.1.7. குறிகள்

தலைவன் தலைவி இருவரும் இணையும் இடம் குறியிடமாகும். பகலில் இணைந்தால், பகற்குறியென்றும், இரவில் இணைந்தால் இரவுக்குறியென்றும் கூறப்படும். சங்க இலக்கியத்தில் பகற்குறியில் நற்றிணையில் பன்னிரெண்டு பாடல்களும், குறுந்தொகையில் எட்டுப்பாடல்களும், அகநானூற்றில் இருபத்தாறு பாடல்களும், ஐங்குறுநூற்றில் ஆறுபாடல்களும், கலித்தொகையில் இரண்டு பாடல்களும் என ஐம்பத்து நான்கு பாடல்கள் அமைந்துள்ளன.

இரவுக்குறியில் நற்றிணையில் இருபது பாடல்களும், குறுந்தொகையில் இருபத்து நான்கு பாடல்களும், அகநானூற்றில் நாற்பத்து இரண்டு பாடல்களும், ஐங்குறுநூற்றில் ஏழு பாடல்களும்,

கலித்தொகையில் நான்கு பாடல்களும் எனத் தொண்ணூற்று ஏழு பாடல்கள் குறிப்பிடப்படுகின்றன.

பகற்குறி வந்தொழுகுந் தலைமகனிடம் தோழி, இப்புன்னையையாம் வளர்த்து வந்ததை அன்னை இஃது முன்னர் நும்மொடு நகையாடவும் அஞ்சுகின்றோம். வேண்டுமெனில் வேறு நிழலுமுண்டோ என்று கூறுவதை,

“விளையாடு ஆயமொடு வெண்மணல் அழுத்தி
மறந்தனம் துறந்த கான்முளை அகைய
நெய்பெய் தீம்பால் பெய்தினிது வளர்ப்ப
நும்மினும் சிறந்தது நுவ்வை ஆகுமென்று
அன்னை கூறினாள் புன்னையது சிறப்பே”¹³

என்னும் பாடலின் மூலம் அறியலாம்.

பகற்குறிக்கண் வந்த தலைமகனிடம், தோழி இனி புனங்காவற்கு வரமாட்டோம் என்று கூறுவதை,

“குன்றக் குறவன் காதன் மடமகன்
மென்றோட் கோடிச்சியைப் பெற்றற்கரிது தில்ல
பைம்புறப் படுகிளி யோப்பலர்
புன்புல மயக்கத்து விளைந்தன தினையே”¹⁴

என்ற பாடல்களில் காண்கிறோம். பகற்குறிக்கண் வந்து தலைவியைக் கண்டு அளவளாவிச் செல்லும் தலைவனுக்குத் தினைக்கதிர் முற்றினமை காட்டி இனி இதனை அரிகுவார், தினைக்காவல் பொருட்டு யாம் இங்கு வரமாட்டோம். ஆதலால் நீ இவளை வரைந்துகொள் என்கிறாள்.

பகற்குறிக்கண் வந்த தலைவனிடம், தோழி வரைவு கடாவ
கூறுவதை,

“இளம்பிறையன்ன கோட்ட கேழல்
களங்கனி யன்ன பெண்பாற் புணரு
மயந்திகழ் சிலம்ப கண்டிகும்
பயந்தன மாதோநீ நயந்தோள் கண்ணே”¹⁵

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. களவிற்பமே காழுற்று வரைதலில்
நாட்டமில்லாது வரும் தலைவனிடம், தோழி அவனை எதிர்ப்பட்டத்
தலைவி களவொழுக்கத்தே பிரியும் பொழுதே பெரிதும் வருந்தினாள்.
ஆதலால் வருந்தும் தலைவியை விரைந்து வரைந்துகொள்க எனக்
கூறினாள்.

தலைமகன் இரவுக்குறி வந்து ஒரு மறைவிடத்தில் நிற்பதையறிந்த
தோழி அவன் விரைவில் வரைய வேண்டித் தலைவன் சொல்லைத்
தெளிந்த யாம் எம்முடைய நலத்தை இழந்துவிட்டோம். அதனால்
கண்துயிலவில்லை. அலரெடுத்த இவ்வூர் நம்மைப் போல துயிலாமல்
இருப்பதற்கு எதனை இழந்தது என்று கூறுவதை,

“யாமெந் நலனிழந் தனமே யாமத்து
அலர்வாய்ப் பெண்டிர் அம்பலொடொன்றிப்
புரையில் தீமொழி பயிற்றிய வுரையெடுத்து
ஆனாக் கெளவைத் தாக
தானென் இழந்த திவ் அழுங்கலூரே”¹⁶

என்னும் பாடல் குறிப்பிடுகின்றது.

களவின்பமே விரும்பி ஒழுகுந் தலைமகன் இரவுக்குறிக்கண்
வருவதைக் கண்டு தோழி கூறுவதை,

“கருங்கண் தாக்கலை பெரும் பிறிதுற்றறெனக்
கைம்மை உய்யாக் காமர் மந்தி
கல்லா வன்பறழ் கிளைமுதற்சேர்த்தி
ஓங்குவரை அடுக்கத்துப் பாய்ந்துயிர் செகுக்கும்
சாரல்நாட நடுநாள்
வாரல் வாழியோ வருந்துதும் யாமே”¹⁷

என்ற பாடலில் காண்கிறோம். இப்பாடலில் கணவனை இழந்த மந்தி தன்
குட்டிகளைச் சுற்றத்திடம் ஒப்படைத்து விட்டு உயிரைப்
போக்கிக்கொள்ளும் சாரல் நாட்டுத் தலைவனிடம், இரவில் வருவதைத்
தவிர்த்து, தலைவியை வரைந்து கொள்ள வேண்டுவதை உணர இயலும்.

தலைவன் இரவுக்குறியில் வருவதால் ஏற்படும் இடையூறுகள்
காரணமாக அஞ்சி, விரைவில் வரைவு கடாதலைத் தோழி
வலியுறுத்துவதை,

“கொடிச்சி காக்கும் பெருங்குரலேனே
லடுக்கண் மஞ்ஞை கவருநாட
நடுநாட் கங்குலும் வருதி
கடுமா தாக்கி னறியேன் யானே”¹⁸

என்ற பாடல்களின் வழி தெளியலாம்.

2.1.8. இற்செறிப்பு

அலரின் விளைவாக தலைவி இற்செறிக்கப்படுவதை இற்செறிப்பு
எனலாம். சங்க இலக்கியத்தில் நற்றிணையில் இருபத்துரெண்டு

பாடல்களும், குறுந்தொகையில் ஒன்பது பாடல்களும், ஐங்குறுநூற்றில் ஐந்து பாடல்களும், அகநானூற்றில் ஒன்பது பாடல்களும் என நூற்பத்தைந்து பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. இற்செறிப்பினைத் தலைவி, தோழி இருவரும் அன்னையின் குறிப்பினால் உணர்ந்து கொள்கின்றனர். தலைவனிடம் இற்செறிப்பைக் கூறி வரைவினை வேண்ட அவர்களின் இயல்பான நாணம் தடையாய் அமைகிறது. ஆகையால் கிளியைத் தலைவனிடம் கூறத் தோழி வேண்டுவதை,

“வரையோன் வண்மைபோலப் பலவுடன்
கிளையோடு உண்ணும் வளைவாய்ப் பாசினம்
குல்லை குளவி கூதளங் குவளை
இல்லமொடுமிடைந்த ஈர்ந்தண் கண்ணியன்
சுற்றமை வில்லன் செயலைத் தோன்றும்
நற்றார் மார்பன் காண்குறில் சிறிய
நன்கவற்கு அறிய உரைமின் பிறறை”¹⁹

என்னும் பாடலினால் அறியமுடிகின்றது.

களவொழுக்கத்து வரையாது வந்தொழுகுந் தலைமகன் மறைந்து வந்து உறைவதனையறிந்த தோழி, தலைவியை இவ்வயிற் செறித்தனரென்பதனை அவன் கேட்டு விரைய வரையுமாறு, தலைவியை நோக்கி நாம் வெற்பனோடு சேர்ந்து விளையாடும்பொழுது தினைக்கதிரை அழிக்காதொழிந்த யானைக்கும் கிளி கேட்கும் கைம்மாறு யாது செய்ய வல்லாம். இப்பொழுது இவ்வயிற்செறித்தமையால் அவை கொள்வன போலுமென அழிந்து கூறாநிற்பதை,

“அம்ம வாழி தோழி கைம்மாறு
யாது செய்வாம் கொல் நாமே கயவாய்க்
கன்றுடை மருங்கிற் பிடிபுணர்ந்தியலும்
வலனூர் மருப்பின் நிலன் ஈர்ந்தடக்கை”²⁰

என்ற பாடல் வாழி அறியலாம்.

களவொழுக்கங் காரணமாக வேறுபட்ட தலைவியைச் சுற்றத்தார் ஐயுற்று இற்செறித்த பின்னரும் தலைவன் களவிற்பமே கருதி வரைதற் கருத்தின்றி ஒழுகினான். அது கண்ட தோழி, பன்முறை விரைந்து வரைந்து கொள்ள வற்புறுத்தினாள். அது கேட்ட தலைவன் தினைப்புனத்தில் சுதிர்கள் முதிர்வுற்றன. ஆதலால் தலைவியின் சுற்றத்தார் அவளைக் கிளி கடிதற்கு ஆங்க விடுவர் அல்லரோ, அவ்வழி அவள் தினைக் காவல் செய்ய அஃதறியும் துணையும் போக்கிப் பின்னர் வரைவேன் என்றான். அது கேட்ட தோழி சுற்றத்தார் அவளைத் தினைகாத்தற்குப் புறம் போகவிடார் என்று கூறினாள். இதனை,

“கொடிச்சி யின்குரல் கிளி செத்தடுக்கத்துப்
பைங்குரலேனற் படர்தரு கிளியெனக்
காவலுங் கடியுநகர் போல்வர்
மால்வரை நாட வரைந்தனை கொண்மோ”²¹

என்ற பாடலின் மூலம் அறியலாம்.

2.1.9. வரைவு கடாதல்

தலைவன் களவு நீட்டிக்கும்போது வரைவைத் தோழி வலியுறுத்துவதே வரைவுகடாதலாகும். சங்க இலக்கியத்தில் நற்றிணையில் நூற்று ஒன்பது பாடல்கள் குறி மறுத்தல், குறி நேர்தல்,

தலைவியின் ஆற்றாமை, தலைவனைப் பழித்தல், அன்னை கோபப்படுதல், இற்செறிப்பு, அறிவுறுத்தல் போன்ற சூழ்நிலைகள் வரைவு கடாதலைக் குறிப்பிடுகின்றன. குறுந்தொகையில் ஐம்பத்து நான்கு பாடல்கள் குறிமாற்றல், குறிமறுத்தல், ஆற்றாமை, இற்செறிப்பு போன்ற சூழ்நிலைகளில் விளக்குகின்றது. ஐங்குறுநூற்றில் ஐம்பது பாடல்கள் ஆற்றாமை, தலைவனைப் பழித்தல், தலைவியின் உயர்வினைக் கூறல், குறிமாற்றல், இற்செறிப்பு, நொதுமலர் வரைவு, தலைவியின் மெலிவு, தலைவியின் ஆற்றாமை, குறிபிழைத்தல் போன்றவை வரைவுகடாதலை வலியுறுத்துகின்றன. கலித்தொகையில் பதினெட்டு பாடல்கள் தலைவியின் ஆற்றாமை, தலைவியின் மெலிவு, அறிவுறுத்தல், குறிபிழைத்தல் என்பன வரைவு கடாதலை உணர்த்துகின்றன. அகநானூற்றில் குறிமாற்றல், தலைவியின் மெலிவு, தலைவியின் ஆற்றாமை, வரையாதொழுகும் தலைவன் கூற்று, இற்செறிப்பு, குறிமறுத்தல், குறி நேர்தல், போன்ற செய்திகள் வரைவு கடாதலைக் குறிப்பிடுகின்றன.

தலைவன் தலைவியை வரைந்து கொள்ளாது களவினை நீட்டித்தப் படியே இருப்பான். பல இடையூறுகளின் மூலம் தலைவியால் தலைவனுடன் இணைய இயலாமல் போகும். அச்சூழல்களில் தலைவியானவள் பெரிதும் துன்பம் அடைவாள். இவ்வகையில் சங்க இலக்கியத்தில் நற்றிணையில் இருபத்தைந்து பாடல்களும், குறுந்தொகையில் பதினாறு பாடல்களும், ஐங்குறுநூற்றில் பத்தொன்பது பாடல்களும், கலித்தொகையில் எட்டு

பாடல்களும், அகநானூற்றில் பதினொரு பாடல்களும் என எழுபத்து ஒன்பது பாடல்கள் அமைகின்றன.

வரைவு கடாதலில் குறியில் வரையாது வந்தொழுகும் தலைவன், தலைவியின் ஆற்றாமை என்னும் இரண்டு சூழ்நிலைகளைக் காணமுடிகின்றன.

மணம் புரிந்து கொள்ளாது காலம் தாழ்த்தி பலமுறையும் வந்தொழுகும் தலைவனிடம் தோழி, நீ முன்பு செய்த அருள் இப்போது அலராயிற்று. அதனால் மணம் புரிய வேண்டும் என்னும் அடிப்படையில் கூறுவதை,

“அறிந்தோர் அறன்இலர் என்றலின் சிறந்த
இன்஁யிர் கழியினும் நனி இன்னாதே
புன்னை அம்கானல் புணர்குறி வாய்ந்த
பின்னர் ஓதிஎன் தோழிக்கு அன்னோ”²²

என்ற பாடலடிகள் புலப்படுத்தும்.

தலைவன் வரையாமல் இருத்தல் தலைவனது குற்றமாயினும் அவன் மீது கொண்ட அன்பினால் அதனைத் தன்னிடம் தோழி கூடத் தலைவி கூறாமல் மறைத்தமையை,

“தன்னெவ்வங் கூரினும் நீ செய்த அருளின்மை
என்னையுமறைத்தாளென் றோழி அதுகேட்டாங்
நின்னையான் பிறர் முன்னர்ப் பழி கூறல் தான்நாணி
சேரியும் மறைத்தாளென்றோழி அது கேட்டாங்”²³

என்னும் பாடலின் மூலம் காணலாம். தன் காமநோய் மிகுந்தும் கூட அதனைச் சேரியில் உள்ளோர் அறியாதவாறும், ஆயத்தார் தெரியாதவாறும் மறைத்தாள். இவ்வாறு மறைத்தமைக்குக் காரணம், உன்னைப் பிறர்முன் பழிப்பேன் என்ற நாணத்தாலும், நீ நிலைபேறு உடையவன் அல்லன் என்று யான் பிறர்க்குக் கூறுவதைத் தவிர்க்கவும், மாயம் வல்ல உனது பண்பில்லாமையை நான் கூறிவிடுவேன் என்று நினைத்தாள். உன் தீமைகளால் உண்டான துயரத்தைத் தன் நல்லியல்புகளால் அவளே காத்துக் கொண்டது போல, பிறர் அறியாதபடி உன்னையும் காத்தவள் அவள். அவளது ஆற்றாமையை போக்கும் பொருட்டு வரைந்து கொள் என்கிறாள் தோழி. தலைவியின் ஆற்றாமையைக் கண்டு தான் அவளை இழந்துவிடுவோமோ என அஞ்சுகிறாள் தோழி. வரைவிற்கு அவன் முயலவில்லையாயினும் தாங்களே அவன் ஊருக்குச் சென்று அவனைக் காண வேண்டும் என்ற முடிவிற்கு இருவரும் வந்ததாகத் தோழி கூறுகிறாள். இதனை,

“காமம் கடவ வுள்ள மினைப்ப
யாம்வந்து காண்பதோர் பருவமாயி
னோங்கித் தோன்று முயர்வரைக்
கியாங்கெனப் படுவத நும்மூர் தெய்யோ”²⁴

என்ற அடிகளால் அறியலாம். தலைவியின் ஆற்றாமையில் தோழியின் சொல்லாற்றல் திறம் தலைவனது தன்மான உணர்வைத் தூண்டி, வரைவினைக் கூட்டுவிக்கும். தலைவன் தலைவியின் களவு

வாழ்க்கைக்கு காரணமான தோழி, களவு கற்பாக மாறும் செயல்களைச் செய்வதற்குரிய கடமையுடையவள் எனத் தோழி உணர்கிறாள்.

2.2. முல்லைத்திணையின் அகமரபுகள்

2.2.1. முல்லைத் திணையின் முதற்பொருள்

2.2.2. முல்லைத்திணையின் கருப்பொருள்கள்

2.2.3. முல்லைத்திணையின் உரிப்பொருள்

2.2.4. தலைவி ஆற்றியிருத்தல்

2.2.5. தலைவன் தேர்ப்பாகனுக்கு உரைத்தல்

2.2.6. ஏறுதழுவுதல்

என்னும் ஆறு நிலைகளில் சங்க இலக்கிய முல்லைத்திணைப் பாடல்கள் பெரும்பான்மையாக அமைகின்றன.

2.2.1. முல்லைத் திணையின் முதற்பொருள்

காடும் காடு சார்ந்த இடமும் முல்லையாகும். கார் காலமும் மாலையும் முல்லைக்குரிய பொழுதுகளாகும்.

2.2.2. முல்லைத்திணையின் கருப்பொருள்கள்

முல்லை நிலத்தில் வரகு, சாமை, முதிரை போன்றவை குறிப்பிடத்தக்க உணவாகும். வரகினைச் சுளகில் சுத்தம் செய்து மரத்தாலான உரலில் குற்றி வரகு சோறு சமைப்பர். வரகரசியின் சோற்றுக்கு மோரை உலைநீராக ஊற்றுவர். இவை தவிர தினையும், சோளமும், எள்ளும், கொள்ளும், அவரையும், துவரையும், பயறும், உழுந்தும் இந்நில மக்களின் உணவாகும். முல்லை நிலத்து விலங்குகள் மாணும்

முயலுமாகும். கொன்றையும், குருந்தும் முல்லை நிலத்தில் முதன்மையானவை. கொன்றை, பிடவு, காஞ்சி மூன்றும் மாலை போன்று கொத்தாகப் பூக்கும் இயல்புடையவை.

கானங்கோழி, மயில், புறா ஆகியவை முல்லைத் திணைக்குரிய பறவைகளாகும். காலையில் ஞாயிற்றின் ஒளியில் மயில் தன் பெடையுடன் வெயிலில் காய்வதை,

“ஞாங்கர் இளவெயில் உணீஇய ஓங்கு சினைப்
பீலி மஞ்ஞை பெடையொடு ஆடும்”²⁵

என்னும் அடிகள் புலப்படுத்துகின்றன.

நிரை மேய்த்தல், வரகு விதைத்தல், கடாவிடுதல், கொல்லேறு தழுவுதல் ஆகிய தொழில்கள் முல்லைத் திணைக்குரியன. நிரை மேய்த்தலை,

“தாம்புஅசை குழவி விளங்குகரைமடிய
கனை அல்ஆம் குரலகாற்பரி பயிற்றி
படகமணி மிடற்ற புயநிரை ஆயம்”²⁶

என்னும் பாடலடிகள் உணர்த்தும். ஆயர் ஆநிரை நீர்பருக, வன்னிலத்தில் கற்களை உடைத்துக் கிணறு தோண்டுவதை அகநானூற்று வழி அறியலாம்.

முல்லை, பிடவம், தோன்றி, தாளா என்னும் பூக்கள் முல்லைத் திணைக்குரியனவாகும். முல்லைத்திணையில் கான்யாறு நீராதாரமாக உள்ளது.

2.2.3. முல்லைத்திணையில் உரிப்பொருள்

முல்லைத்திணையின் உரிப்பொருள் ‘இருத்தலும் இருத்தல் நிமித்தமாகும்’. கற்புப்பாடலை உரிப்பொருளாக கொண்டு அமைந்துள்ளன. இருத்தல் நிமித்தத்தில் இல்லறத்தின் சிறப்பும் கூறப்படுகின்றன. இதனை,

“முளிதயிர் பிசைந்த காந்தள் மெல்விரல்
கழுவுறு கலிங்கம் கழா அது உடஇ
குவளை உண்கண் குய்ம்புகை கழுமத்
தான் சூழ்ந்திட்ட தீம்புளிப்பாகர்
இனிது எனக் கணவன் உண்டலின்”²⁷

என்னும் பாடலால் அறியமுடிகின்றது. தலைவி தலைவனுடன் இருத்தலே முல்லைத்திணையின் உரிப்பொருளாகும். மலையிலே சந்தனம் பிறந்தாலும் அதை அரைத்துப் பூசுபவர்களுக்கு அது மணத்தை நல்குகிறது. கடலிலே முத்து பிறந்தாலும் அதனால் கடலுக்குப் பயன் ஏதுமில்லை; அதனை அணிபவர்க்கே அழகு சேர்க்கிறது. யாழிடத்திலே இசை பிறந்தாலும் யாழுக்குப் பயனொன்றுமில்லை; அதனை கேட்பவர்க்கே மகிழ்ச்சியூட்டுகிறது. அதைப் போலவே பிறந்த வீட்டில் பெண் இருந்தால் சிறப்பில்லை; புகுந்த வீட்டில் இருத்தலே சாலச் சிறந்ததாகும். இதனை,

“பலவுறு நறுஞ்சாந்தம் படுப்பவர்க்கு அல்லதை
மலையுளே பிறப்பினும் மலைக்கு அவைதாம் என் செய்யும்

.....
சூழுங்கால் நும்மகள் நுமக்கும் ஆங்கு அனையளே”²⁸

என்ற பாடலடிகள் சுட்டிக்காட்டுகின்றன.

2.2.4. தலைவி ஆற்றியிருத்தல்

‘ஆற்றுதல் என்பது ஒன்று அலந்தவர்க்கு உதவுதல்’ ஆகும் தலைவன் பிரிதல் பொருட்டு தலைவியின் துன்பத்தை தோழி ஆற்றுவித்தலாகும். சங்க இலக்கியத்தில் நற்றிணையில் ஏழு பாடலும், குறுந்தொகையில் ஆறு பாடலும், ஐங்குறுநூற்றில் பதின்மூன்று பாடலும் கலித்தொகையில் ஐந்து பாடலும் என ஆற்றுவித்தலை முப்பத்து நான்கு பாடல்களில் காணமுடிகின்றது.

2.2.4.1. தோழி தலைவியை ஆற்றுவித்தல்

2.2.4.2. தலைவனது வினைத்தூய்மையை விரும்புதல்

2.2.4.3. தலைவியின் துன்பம்

என்னும் மூன்று நிலைகளில் சங்க இலக்கிய முல்லைத்திணைப் பாடல்களில் தலைவி ஆற்றியிருத்தல் நிலையை காணமுடிகின்றன.

2.2.4.1. தோழி தலைவியை ஆற்றுவித்தல்

தலைவன் வரும் நாளைக் கணக்கிட்டுச் சுவரில் கோடு போட்டு வருந்திக் கொண்டிருந்த தலைவியிடம் தோழி, கார்காலம் வந்துவிட்டது. வருந்தாதே என்று கூறினாள். அக்கார்காலத்தில் முல்லைமலர் சூடிக்கொண்டு செல்வதை,

“சுவர்வாய் பற்றலும் நிற்படர் சேண்நீங்க

வருவோம் என்ற பருவம் உதுக்காண்

தனியோர் இரங்கும் பனிக் கூர்மலைப்

பல் ஆன் கோவலர் கண்ணிச்

சொல்லுப அன்ன முல்லை வெண்முகையே”²⁹

என்னும் பாடலடிகள் புலப்படுத்துகின்றது. எருமை தன் கொம்பை அசைக்கும் போதெல்லாம் அதன் கழுத்தின் மேல் கட்டப்பட்டிருக்கும் மணியோசை கேட்கிறதே தவிர, தலைவன் தேரின் மணியோசை கேட்கவில்லையென்று கூறும் தலைவியை தோழி ஆற்றுவிக்கிறாள்.

பெண்மைக்குரிய இனிய பண்புகள் பலவும் பொருந்தியவளே விருப்பத்தைத் தூண்டும் சுடர்விடும் நெற்றியால் விளங்கப் பெறுபவளே,, இனியமொழிகளை உடையவளே வேந்தனால் விடுக்கப்பட்ட விழுமியத் தூதுத் தொழிலை வெற்றியொடு முடித்து ஏந்திய கொம்புகள் கொண்ட தலைமைத் தன்மை மிக்க யானைகளை உடைய மாற்று வேந்தன் பால் என்று கூறிக் கொண்டு அவர் குறித்த காலத்தில் தலைவர் வருதலை அறிவேன் என்று கூறி தலைவியைத் தேற்றுகின்றாள். தலைவன் நெடுநாள் பிரிந்திருந்த பொழுது தலைவி ஆற்றாது வருந்தினாள். அப்போது கார்ப்பருவம் வந்ததைச் சுட்டி ‘இன்றே வருவர்’ என்று சொல்லத் தோழி தேற்றுவதை,

“வரிநுணல் கறங்க தேரை தெவிட்ட
கார் தொடங்கின்றே காலை இனிநின்
நேர் இறைப் பணைத்தோட்கு ஆர்விருந்து ஆக
வடிமணி நெடுந்தேர் கடைஇ
வருவர் இன்று நம் காதலோரோ”³⁰

என்ற பாடலின் மூலம் அறியலாம்.

2.2.4.2. தலைவனது வினைத்தூய்மையை விரும்புதல்

தலைவி தோழியிடம் பிச்சிமலர்கள் மலர்ந்துள்ளதால் தலைவன் வரும் கார்ப்பருவம் வந்துவிட்டதை எண்ணி மகிழ மாட்டேன். கார் காலம்

வருவேன் என்று கூறியவர் வினைமுடியாது வந்து விடுவாரோ என்ற அச்சமே எனக்கு மேலோங்கி உள்ளது என்றாள். கார்கால முழக்கத்தில் இருவரும் இணைந்திருப்பது இனிது என்றும், தனியாய் இருப்பது பிரிவின் துயரம் என்றும் கூறுவர். இதனை,

“பெருந்தண் மாரிப் பேதைப் பித்திகத்து
அரும்பே முன்னும் மிகச் சிவந்தனவே
யானே மருள்வென் தோழி பானாள்
இன்னும் தமிழர் கேட்பின் பெயர்த்தும்
என் ஆகுவர் கொல் பிரிந்திசினோரே
கருவி மாமழைச் சிலைதரும் குரலே”³¹

என்ற பாடல் குறிப்பிடுகின்றது.

2.2.4.3. தலைவியின் துன்பம்

தலைவனின் பிரிவால் தலைவி துன்பம் அடைவதாக சங்கப்பாடல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. தலைவன் நாட்டிற்கு செல்வோம் என்ற பாணற்குத் தலைமகள் சொல்லியது. ‘தலைவன் ஆள்வினை மேற்கொண்டு வேற்று நாட்டின்கண் உறைவனாக; அவனைக் காண்டற்குப் போகின்றோம் என்று பாணன் தலைவிக்குக் கூறியவுடன், தலைவி பாணனே, நீ அவர்பாற் சென்று எம்முடைய இன்னா நிலையினை மறவாது அவர்க்குணர்த்துக’ என்று கூறுவதை,

“இன்னா வரும்பட ரெம் வயிற்செய்த
பொய் வலாளர் போலக்
கைவல் பாணவெம் மறவாதீமே”³²

என்ற பாடலால் அறியமுடிகின்றது. பருவ வரவின்கண் தோழிக்குக் கிழத்தி உரைத்தது. ‘மயக்கமுடையோர் வானம் சிவந்து ஞாயிறுபட்டு முல்லை மலரும் காலமே அந்திக்காலம் என்று கூறுகின்றனர். பிரிந்துறைவோர்க்கோ கோழி கூவும் விடியலும், நண்பகலும் எல்லாம் மாலைக் காலமே ஆகின்றன’ என்று கூறுவதை,

“குடுமிக் கோழி நெடுநகர் இயம்பும்
பெரும்புலவர் விடியலும் மாலை
பகலும் மாலை துணைஇ லோர்க்கே”³³

என்ற அடிகளால் உணரலாம். தலைமகன் பிரிவின்கண் கிழத்தி, தோழிக்குச் சொல்லியது. நாள்தோறும் வருத்தத்தைத் தரும் மாலைப்பொழுதுடன் கூடி, தம் தொழிலன்றிப் பிற தொழிலைக் கல்லாத ஆயர் ஊதும் குழல் வருத்தாது. பாகனிடம் தேரினை விரைந்து செலுத்துக என்று தலைவன் பல இனிய நற்சொற்களைக் கூறுவான் என்று தோழி தலைவிக்கு எடுத்துரைத்து துன்பத்தை நீக்குகின்றாள். இதனை,

“வன்புறை இன்சொல் நன்பல பயிற்றும்
நின்வலித் தமைகுவன் மன்னோ அல்குல்
புன்கண் மாலையொடு பொருந்திக் கொடுங்கோல்
கல்லாக் கோவலர் ஊதும்
வல்வாய்ச் சிறுகுழல் வருந்தாக் காலே”³⁴

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. வினையை வெற்றியுறச் செய்த மேம்பாட்டுடன் மகிழ்ச்சியுடன் இளையர் வாழ்த்த இன்றே வருவார் என்று தோழி கூறினாள்.

2.2.5. தலைவன் தேர்ப்பாகனுக்கு உரைத்தல்

வினையின் பொருட்டு தலைவியைப் பிரிந்த தலைவன் வினை முடித்து வரும்போது தேர்ப்பாகனிடம் உரையாடுதல் உண்டு. இதனைச் சங்க இலக்கியத்தில் நற்றிணையில் பதினொரு பாடலும், குறுந்தொகையில் ஆறு பாடலும், ஐங்குறுநூற்றில் இரண்டு பாடலும், அகநானூற்றில் பத்தொன்பது பாடலும் என முப்பத்தெட்டு பாடல்களில் காணமுடிகின்றது.

வினைமுற்றி மீள்வான் தலைவியைக் காணும் பொருட்டு தேர்ப்பாகனுக்கு உரைத்தல் உண்டு. பாகன் கோடையில் பலநாளாக வறட்சியுற்ற உலகத்து உயிர்கள் மகிழ்ச்சியோடு தத்தந்தொழிலை மேற்கொண்டு நிகழ்த்துமாறு தொன்றுதொட்டுப் பெய்யும் வழக்குப் போல வறட்சிப் போலாய புதிய நீர் நிரம்பிய பள்ளங்கள் தோறும் தவளைகள் ஒலித்தன. நமது தேரின் ஒலியை தலைவி அறிந்திலள். ஆதலின் நீயிர் தந்தனே என்று கூறுக என்கிறான். அக்கட்டளையை வற்ற இளையர் நம் பாடலினைக் கேட்டு அதித்து அறிவித்தனர். யான் உள்ளே வாயில் புகுந்ததும் அனைத்துக் கொண்டாள் அதனை மறத்தற்கரியது காண். அத்தகையவளை இன்றும் மகிழ்ந்து விரைவில் தேரைச் செலுத்துக என்று கூறுவதை.

மறத்தற் கரிதால் பாக பன்னாள்

வறத்தொடு பொருந்திய உலகதொழற் கொளீஇய

பழமழை பொழிந்த புதுநீரவல

நாநவில் பல்கிளை கறங்க நாவுடை

மணியொலி கேளாள் வாணுதல் அதனால்”³⁵

என்னும் பாடலினால் அறியலாம்.

தலைவன் பாகனை நோக்கி, வலவனே இங்ஙனம் வினைமுதலியன செய்து கழிக்கும் நாள்கள் எல்லாம் பயனற்ற வீணாட்களேயாம். இவ்வுலகத்தே பயன்பட வாழும் நாட்களாவன நறுநுதல் அரிவை தோளிறைத் துஞ்சிக் கழிந்த நாட்களேயாகும் என்று கூறுகின்றான். இதனை,

“வானத்து எழும்சுவர் நல்இசை வீழப்

பெய்த புலத்துப் பூத்தமுல்லைப்

பசுமுனைத் தாது நாளும் நறுநுதல்

கழிந்தநாள் இவன் வாழும் நாளே”³⁶

என்ற பாடல் குறிப்பிடுகின்றது. தலைவன் பாகனை நோக்கி, ‘அதோ கவலைக்கூழங்ககழ்ந்த சிறுகுழி கணிறையக் கொன்றைப் பொன்மலர் உதிர்ந்து பொற்பேழை திறந்தாற் போல் தோன்றுகின்ற முல்லை நிலத்தின் கண்ணே தோன்றுவது தான் நம் தலைவியின் வண்மை மிக்க தந்தையின் உயராகும். இதனை,

“காள்திர் புறவினதுவே உயர்ந்தோர்க்கு

நீரொடு சொரிந்த மிச்சில் யாவர்க்கும்

வரைகோள் அறியாச் சொன்றி

நிரைகோற் குறுந்தொடி தந்தை ஊரே”³⁷

என்ற பாடலினால் அறியலாம். இப்பாடல் களவில் வினைபொருட்டு மிகுந்ததைக் குறிப்பிடுகின்றது. ‘ஞாங்கர்க் கிளந்த மூன்று பொருளாக,

வரையாது பிரிதல் கிழவோற்கு இல்லை' என்பதால் வரைதற்குப் பொருள்வயிற் பிரிதலும், வேந்தற்குற்றுழிப் பிரிவும், காவற்குழிப் பிரிதலும் உண்டு என்பதைக் காட்டுகிறது.

2.2.6. ஏறுதழுவுதல்

தொல்காப்பியர் ஏறுதழுவுதல் நிகழ்வினைக் கூறவில்லை முல்லைக்கலியில் ஏறுதழுவுதல் மரபினைக் காணமுடிகிறது. தலைவன் தான் விரும்பிய பெண்ணை மணப்பதற்காக ஏறுதழுவுதல், தலைவி ஆற்றாமையை நீக்கும் பொருட்டு தலைவன் ஏறுதழுவுதல், தலைவன் ஏறுதழுவியதைக் கண்டு கற்றத்தார் கூறியது என்ற வகைகளில் இப்பாடல்கள் அமைகின்றன. இப்பாடல்களின் மூலம் ஏறுதழுவி மணம் பெறாத மரபினை அறிய முடிகின்றது. மேலும் முல்லைக் கலியுள் கைக்கிளை, பெருந்திணைப் பாடல்களையும் காணமுடிகின்றது.

தலைவிக்கு தோழி ஆயர் ஏறுதழுவுகின்றமை காட்ட, அவள் அது கண்டு வருந்தாமல் நன்னிமித்தங் கூறித் தெளிவித்து, தலைவன் ஏறுதழுவி மணமுற்று கொள்வான் என்று ஆற்றாமையை,

“பகலிடக் கண்ணியன் பைதற் குழலன்
சுவன்மிசைக் கோலசைத்த கையன் அயலது
கொல்லேறு சாட இருந்தார்க்கெம் பல்லிருங்
கூந்தலணை கொடுப்பேம் யாம்”³⁸

என்றும் கலித்தொகைப் பாடல் உணர்த்தும். ஏறுதழுவும் தலைவனுக்கு கையவிடப் வரைந்து கொடுத்தல் பழக்கத்தை அறியமுடிகின்றது. ஏறுதழுவித் தலைவனை விருப்போடு நோக்கியவற்றைத் தனக்குள் கூறி,

முன்னர் தமர் கோபித்தனையும் அயலார் பொறாதிருந்த தன்மையினைத் தலைவிக்குக் கூற, அவளும் அவர் அலர் கூறியது நன்றென்று கூறி, அன்றே நெஞ்சு கலந்துவிட்டதென்று கூறுவதை,

“ஒன்றிப் புகரினத் தாயமகற் கொள்ளிழாய்
இன்றெவனென்னை யெமர் கொடுப்ப தன்றவன்
மிக்குத் தன் மேற்சென்ற செங்காரிக் கோட்டிடைப்
புக்கக்காற் புக்கதென் நெஞ்சு”³⁹

என்ற பாடலின் மூலம் காணலாம். ஒள்ளிய இழையினையுடையாள், தன்மேல் மிக்குச் சென்ற சிவந்த கரிய ஏற்றினுடைய கோட்டிடையில் இற்றை நாள் அவன் செல்ல என் நெஞ்சும் உடன் சென்றது. இனி நம் சுற்றத்தாரெல்லாரும் பொருந்திப் புகரையுடைய பசுத்திரளையுடைய ஆய்ச் சாதியிற் பிறந்த மகனுக்கு என்னைக் கொடுப்பதாகக் கூறுவது என்ன பயனுடைத்து என்று தலைவி மகிழ்ந்து கூறினாள்.

2.3. மருதத்திணையின் அகமரபுகள்

- 2.3.1. மருதத்திணையின் முதற்பொருள்
- 2.3.2. மருதத்திணையின் கருப்பொருள்கள்
- 2.3.3. மருதத்திணையின் உரிப்பொருள்
- 2.3.4. வாயில் நேர்தல்
- 2.3.5. வாயில் மறுத்தல்
- 2.3.6. பரத்தமை ஒழுக்கம்

ஆகிய ஆறு நிலைகளில் சங்க இலக்கிய மருதத்திணைப் பாடல்கள் காணப்படுகின்றன.

2.3.1. மருதத்திணையின் முதற்பொருள்

மருத நிலம் வயலும் வயல் சார்ந்த பகுதியாகும். கழனி, பழனம், செய் என்றும் இந்நிலப்பகுதி குறிக்கப்படுகிறது. சிறுபொழுதாகிய வைகறையும், பெரும்பொழுதாகிய ஆறும் மருதத்திணையில் அமைந்துள்ளது.

2.3.2. மருதத்திணையின் கருப்பொருள்கள்

தொல்காப்பியம் வேந்தனை மருதநில தெய்வமாகக் குறிப்பிடுகின்றது. இந்திரன் என்றும் அழைக்கும் வழக்கமுண்டு. சிலம்பில் வரும் இந்திரவிழாவின் மூலம் மருத நில இந்திரனை மழையின் பொருட்டு மக்களுடன் இணைக்கும் மரபை அறியலாம். இந்திரனைத் தவிர பிற தெய்வங்களையும் மருதத்திணையில் காணமுடிகின்றது.

மருத நில உணவில் நெல் முக்கியத்துவம் பெறுகிறது.

வித்திய உழவர் நெல்லோடு பெயரும்

பூக்களுல் ஊரன் தன்மனை

வாழ்க்கை பொலிகளன வேட்டேமே⁴⁰

என்று ஐய் குறுநூறு குறிப்பிடுகின்றது. நெல் மட்டுமல்லாமல் மீன், மான், கள், அவல், கரும்பு ஆகியவற்றையும் மருதநில மக்கள் உணவாகப் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

மருதநில விலங்காக எருமையும் நீர்நாயும் குறிப்பிடப்படுகின்றன.

மருதநில வெப்பத்தை தணிக்கும் பொருட்டு குளத்தில் அதிக நேரம் நீர்நாய் இதனை ஆலங்குடி வங்கனார்,

“தடமருப்பு எருமைப் பிணர்ச்சுவல் இரும்போத்து
மடநடை நாரை பல்இனம் இரிய
நெடுநீர்த் தண்கயம் துடுமெனப் பாய்ந்து
நாட்தொழில் வருத்தம் வீடசேண் சினை”⁴¹

என்ற பாடல்களில் விளக்குவர். நீர்நாயை,

“பொய்கைப் பள்ளி புலவுநாறு நீர்நாய்
வானை நாளிரை தேருமூர்”⁴²

மருதநிலத்தில் யானை, களிறு, பகடு, மந்தி, மான் ஆகிய பிற
விலங்குகளையும் காணமுடிகின்றது. மருதம், ஈங்கை, கழை, பனை,
புன்னை, வேம்பு ஆகியன மருதநிலத்தில் காணப்படும் மரங்களாகும்.

அன்னம், அன்றில், நீர்க்கோழி, பெருநாரை, கம்புள், குருகு, தாரா,
கூசி போக்கு போன்றவை மருதநிலப் பறவைகளாகும்.

“குனை புனர் அன்னத்தூ நிறத்தூவி
இணை அணை”⁴³

என்ற அகநானூறு பாடல்களில் அன்னம் குறிப்பிடப்படுகிறது.

மருதநிலத்தில் நெல்லரிப்பறை, மணமுழவு, பல்லியம், கிணை,
முரசம், தண்ணுமை, பாண்டில் ஆகிய பறைகள் சுட்டப்படுகின்றன.

மூதல், விதைத்தல், எருவிடுதல், நீர்பாய்ச்சுதல், நடுதல்,
கலையெடுத்தல், காத்தல், அறுவடை செய்தல், களத்திற்குக் கொண்டு
வருதல், காவலிடுதல், நெல்தூற்றுதல், நெல் அளத்தல், நெல் குற்றுதல்,
பாடிவைத்தல், மீன்பிடித்தல், பூ பயிர் செய்தல், என்னும்
பலவகையான தொழில்கள் மருதத்திணையில் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன.

உழுதல் பயிர்த்தொழிலின் முதன்மைப் பணியாகும். மழை பெய்தவுடன் பலமுறை உழுவதால் மண்வளம் பெறுவதை,

“தண்துளிக்க எற்ற புலவுழு செஞ்செய்
மண்போல் நெகிழ்ந்து”⁴⁴

என்ற பாடல் விளக்கும். ‘எருமை உழவ’ என்ற தொடரால் எருமை பூட்டிய ஏர் உழப்பட்டதையும் அறிய முடிகின்றது. மேலும் மண் பிறழும்படி உழுதல், புழுதி புரளும்படி உழுதல், ஏர்மங்களப்பாட்டு என்று உழுதலைப் பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. நிலத்தில் விதைப்பதற்காக வட்டிகளில் விதைகளை எடுத்துச் செல்லுதலை, ‘வித்தொடு சென்ற வட்டி’, விதைத்துவிட்டு மலர் பறித்தல்’ என்ற தொடர்கள் குறிப்பிடும். மண்மயங்கதலை, ‘நீர்த்தெவ்வு நிறைத்தொழுவர்’ நீர் பரந்தசெறுவில் எழையும் தொடர்களால் உணரலாம். கள்விறற்றல், பசும் பொதித்தேறல், கள்விறற்றல், பூவிறற்றல், கயிறு திரித்தல் ஆகிய பிற தொழில்களையும் மருதத்தில் காணமுடிகின்றது. மருதத்திணையில் மருத யாழை காணமுடிகின்றது. மருதப் பூக்களாக தாமரையும், குவளையும் உள்ளன. ஆப்பநீர், கிணற்றுநீர், குளத்து நீர் ஆகியவை நீர் ஆதாரமாக உள்ளன. மருதக்கதிணையில் ஊர்களாக பேரூம், மூதூரும் குறிக்கப்படுகின்றன.

? 3.3. மருதத்திணையின் உரிப்பொருள்

தொல்காப்பியம் குறிப்பிடும் ஊடல் மருதத்திணையின் உரிப்பொருளாகும். தலைவியால் பாராட்டப் பெற்ற தலைவன்மார்களும் மருதத்திணை.

“நின்ற சொல்லர் நீடுதோறுனியர்
என்றும் என்றோள் பிரிபறியலரே”⁴⁵

என்ற பாடல் வரிகளால் அறியமுடிகின்றன.

சில தலைவர்கள் ஊடலுக்குத் துணை போகின்றனர். தலைவன் பரத்தையை நாடுவதால் தலைவி வருந்துகிறாள். தலைவி வாயில் மறுத்தாலும் தலைவன் ஊடல் நிலையிலிருந்து மாறுவதில்லை. தலைவனைப் பொறுத்தவரை தலைவியும், பரத்தமையும் ஒன்று தான் என்று நினைக்கும் மனநிலையைக் காணமுடிகிறது. தலைவியோ, காமக் கிழத்தியைத் தனது இல்லத்திற்கு அழைத்தவரும் தலைவனிடம் இவள் உள்ளவனிடம் நல்லவள், அவளும் எனது மகனுக்குத் தாய் தான் வேண்டும் என்று கூறும் நிலையை ஐங்குறுநூற்றில் இருபத்தொன்பதாவது பாடலால் அறியலாம்.

2.3.4. வாயில் நேர்தல்

பரத்தையின் பொருட்டு பிரிந்து மீண்டு வந்த தலைவன் தலைவியிடம் வாயில் வேண்ட, அவள் அவனை ஏற்றுக் கொள்வது வாயில் நேர்தலாகும். தலைவியின் பொருட்டு தோழியும் வாயில் நேர்தல் செய்வதாக நற்றிணையின் இரண்டு பாடலும், குறுந்தொகையில் பத்து பாடலும், அகநானூற்றில் இரண்டு பாடலும், ஐங்குறுநூற்றில் ஐந்து பாடலும், கலித்தொகையில் ஒரு பாடலும் என இருபது பாடல்கள் காணப்படுகின்றன.

தலைவன் ஆடல் மகளிரிடம் இன்பம் துய்த்து இருக்க, தலைவி துறவரை வெளிக்காட்டிக் கொள்ளாமல் இல்லத்தில் செய்யும் விழா

முதலியவனவற்றைச் செய்தனள். ஒரு நாள் தலைவன் வந்தவுடன் அவனை ஒன்றும் திட்டாமல், வெகுளி கொள்ளாமல் முகமலர்ந்து வரவேற்றவுடன் தலைவன் நாணம் அடைந்தனன். இதனை,

“யாய் ஆகியவளே விழா முதலாட்டி
பயறுபோல் இணர பைந்தாது படிஇயர்
உழவர் வாங்கிய கமழ்பு மென்சினைக்
காஞ்சி ஊரன் கொடுமை
கரந்தனள் ஆகலின் நாணிய வருமே”⁴⁶

என்னும் பாடலடிகள் உணர்த்தும். தலைவனால் அனுப்பப்பட்ட பாணர் முதலான வாயில்கட்கு உடம்பட்டு வாயில் நேர எண்ணியிருந்தாள் தலைவி. ஆனால் அவள் தோழி இவள் மனக்கருத்தை அறியாளாய் வாயில் மறுத்தாள். அப்போது தோழியும் தன் கருத்திற்கு இசையுமாறு பாணரை அழைத்தாள்.

“----- நாம் மறந்து
உள்ளாது அமைதலும் அமைகுவம் மன்னே
கயல் எனக் கருதிய உண்கண்
பயலைக்கு ஒல்காவாகுதல் பெறினே”⁴⁷

என்று கூறி வாயில் நேர்கிறாள்.

2.3.5. வாயில் மறுத்தல்

தலைவன் பரத்தை காரணமாக தலைவியை விட்டுப் பிரிந்து செல்லவில்லை. தலைவியை கூடும் பொருட்டு மீண்டும் தலைவியிடம் வருகிறான். அவ்வாறு வரும் தலைவன், தோழி, பாணன் ஆகியோரின் வாயில்கள் தலைவியிடம் வாயில் வேண்டுகின்றான். அப்போது தலைவி

தலைவனின் பரத்தமையை இடித்துக் கூறி வாயில் மறுப்பாள். சங்க இலக்கியத்தில் நற்றிணையில் பதினான்கு பாடலும், குறுந்தொகையில் ஏழு பாடலும், அகநானூற்றில் பதினாறு பாடலும், ஐங்குறுநூற்றில் முப்பத்தொரு பாடலும், கலித்தொகை, பரிபாடலில் ஒவ்வொரு பாடலும் என எழுபது பாடல்கள் வாயில் மறுத்தலைக் குறிப்பிடுகின்றன.

பரத்தையிற் பிரிவால் பிரிந்த தலைமகன் தலைவியின் ஊடல் நீங்கப் பாணனை வாயிலாக விடுக்கிறான். வந்த பாணன் கேட்டுணருமாறு தோழி, தலைவியை நோக்கி, நின் காதலன் கூடும் பரத்தையருள் ஒருத்தி பெண் தன்மை அறியாப் பெதும்பைப் பருவத்தினள். அவள் ஊசலாடாவது அழுவதை ஆற்றாவித்து மீண்டும் ஊசலாடுமாறு வெய்ய அறிபாதவனாய் அமைகிறான். அவள் அழுது ஊடியதாலே இங்கு வந்தான் என்று சினந்து கூறுகின்றாள். இதனை,

“பெருங்கயிறு நாலும் இரும்பனம் பிணையல்

பூங்கண் ஆயம் ஊக்க ஊங்காள்

அழுதனள் பெயரும் அம்சில் ஓதி”⁴⁸

உத்தமம் பாடலால் அறியமுடிகின்றது. தலைவனோடு கூட்டுவிக்க முயன்ற தேவியிடம் தலைவி வாயில் மறுப்பதாகப் பாடல்கள் உள்ளன.

“நன்நலந் தொலைய நலமிகச்சா அய்

இன்னுயிர் கழியினும் உரைய லவர் நமக்கு

அன்னையும் அத்தனும் அல்லரோ தோழி

புலவியஃ தெவனோ அன்பிலங்கடையே”⁴⁹

இப்பாடலில் தலைவி, ‘அன்பில்லாத தலைவனிடத்து ஊடினோம் என்பது நாணுக்கதவுடைத்து’ என்று கூறி வாயில் மறுக்கிறாள். தலைவியின் பொருட்டு தோழியும் வாயில் மறுப்பதாக பாடல்கள் உள்ளன. இதன் மூலம் தலைவன் தலைவியரிடையே தோழி பெற்றிருந்த இடத்தினை அறியமுடிகிறது.

“ஓங்கு பூவேழத்துத் தூம்புடைத் திரள்கால்
சிறுதொழு மகளிர் அஞ்சனம் செய்யும்
பூக்களுல் ஊரனை உள்ளி
பூப்போல் உண்கண் பொன் போர்த்தனவே”⁵⁰

இப்பாடலில் தோழி, தலைவன் வரவையே நினைந்து தலைவியின் கண்கள் பசந்தன. இனி அவன் வந்து பெறுவது என்ன? என்று சொல்லி வாயில் மறுக்கிறாள்.

தலைவி தலைவனிடம் நேரிடையாக வாயில் மறுப்பது போன்றும் பாடல்கள் காணப்படுகின்றன. ‘சுழன்று திரியும் மகளிர் கூட்டத்தின் ஊடே, பின்னால விழையப்பட்டவராய் நினக்குப் புணர்ந்துணையாய் அடித்த மந்தையோடு நீ அழகுடைய புதுப்புனலில் ஆடித்திளைத்தலைக் கண்ணோர் ஒருவரோ இருவரோ அல்லர்; என்று கூறி தலைமகள் வாயில் மறுக்கிறாள். இதனை,

“ஆலமரல் ஆயமொடு அமர்துணை தழீஇ
கலம்மிகு புதுப்புனல் ஆட கண்டோர்
ஒருவரும் இருவரும் அல்லர்
அலரே தெய்ய எம் மறையாதீமோ”⁵¹

என்ற பாடலால் அறியமுடிகின்றது.

2.3.6 பரத்தைமை ஒழுக்கம்

சங்ககாலத்தில் இற்பரத்தை காதற்பரத்தை, சேரிப்பரத்தை என்னும் மூவகையான பரத்தையர் இருந்தமையை அறியமுடிகின்றது. பரத்தையை வெளிப்படையாக இளம்பூரணரும், குறிப்பாக நச்சினார்க்கினியரும் குறிப்பிடுகின்றனர். மாயப்பரத்தை, புதுவோர், கொடுமை ஒழுக்கம், பரத்தைமை மறுத்தல் என்றெல்லாம் பரத்தையர் இகழப்படுகின்றனர். களவு வாழ்வில் சந்தித்து மையல் கொண்டு, இன்பம் துய்த்து, இல்லற வாழ்க்கையில் இணைந்து வாழும் மக்களின் வாழ்க்கையை கெடுத்துரைக்கும் திணை மருதத்திணையாகும். மருதத்திணையில் தலைவனின் பொருள்களைப் பரத்தையர் கவர்ந்தனர் என்றோ, அது கற்பனைமாகத் தலைவி வறுமையுற்றாள் என்ற செய்தி இடம் பெறவில்லை.

தலைவியின் மகனைத் தெருவில் கண்டபோது பரத்தையர் மூலம்குத் தொடியும், மோதிரமும் அணிந்து அனுப்பியதன் வழி பரத்தையர் பொருட் பெண்டிர் அல்லர் எனக் கூற இடமுண்டு. கற்புக்கடம் தன்னைப்பொழுகும் தலைவியர் உலக இயல்புக்கு ஏற்ப தனது வாழ்க்கையை மாற்றித் தன்னைக் கொண்ட தன்மையை சங்க அகம் சார்ந்த மருதத்திணைப் பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன. பரத்தையிடமிருந்து சென்று வந்த தலைவனுக்கு வீட்டினுள் நுழைய இசைவு கொடுத்தல் (வாயில் நேர்தல்), இசைவு கொடாமை (வாயில் மறுத்தல்) என்ற இரண்டு துறைகளும் மருதத்திணையில் பெரு வரவின. பரத்தையிடமிருந்து பிரிந்த தலைவன் தலைவியிடம் செல்லாமல் வேறொரு பரத்தையின் மனைக்குச்

செல்கின்றான். அதனை அறிந்த முதற்பரத்தை சினத்துடன் தன்னருகே இருப்பவரிடம் கூறுவதைப் போலத் தலைவனுக்கும் கேட்கும்படியாக, “திருவிழா இல்லாத இந்தக் காலத்தில் இவனால் காதலிக்கப்பட்ட இவள் தன்னை அழகுபடுத்திக் கொண்டு தெருவில் சென்றதனைக் கண்டு ஊரார் நகைத்தனர். குலமகளிரும் தம் தம் கணவரை அவளிடமிருந்து காத்துக் கொண்டனர். அவ்வாறிருக்க இவனை இவள் பற்றிக் கொண்டதில் வியப்பொன்றுமில்லை”⁵² என்கிறாள். இவ்வாறு ஒரு பரத்தை, இன்னொரு பரத்தையை இகழ்ந்ததையும் சங்க இலக்கியத்தில் காணமுடிகிறது.

காலையில் எழுந்து தேரில் ஏறி பரத்தையிடம் சென்று திரும்பிய தலைவன், தலைவி ஆண்மகவைப் பெற்றெடுத்த செய்தியைக் கேட்டு கலைப் பார்க்க வருகிறான். தலைவி மனம் வெதும்பிய நிலையிலும் கலையினை ஏற்றுக்கொள்கிறாள். தலைவன் மாற்றாளிடம் சென்று திரும்பினாலும் அவனை ஏற்றுக் கொள்ளும் பாங்குக்கு தன் உயர் குடிமகனாகப் பேசுகிறாள். தலைவி.

பரத்தையின் அழகுத் தோற்றத்தைத் தன் தோற்றத்துடன் ஒப்பிட்டுப் பார்த்து வருந்துகிறாள் தலைவி. அவனது பரத்தமை அழகுக்கத்தை அறிந்திருந்தும் நேரே சொல்லாது, ‘வதுவை அயர்ந்தான்’ என்று ஊர் சொல்லியதாக மறைத்துப் பேசுகிறாள். தலைவனுக்குப் பக்கவாதம் ஒழுக்கம் ஏற்பட வேட்கையும், கலையுணர்வும் குறிப்பிடக்கூடுந்தன. தலைவனின் வேட்கையுணர்வை, பாம்பு ஊர்ந்து

செல்லும் இரவு நேரத்திலும் அஞ்சாது தலைவியின் ஊருக்குச் சென்று களவுமணத்தில் இன்பந்துய்த்த தலைவன், பின்னர்த் தலைவியை மணந்து குடும்ப வாழ்வை மேற்கொள்ளும் போது பரத்தையரை நாடிச் செல்வதை,

“ஆராய் கவவின் ஒருத்தி வந்து அல்கல்தன்
சீரார் நெகிழும் சிலம்பச் சிவந்துநின்
போரார் கதவம் மிதத்தது அமையுமோ
ஆயிழை யார்க்கும் ஒலிகளோ அவ்வெதிர்
தாழாது எழுந்துந் சென்றது அமையுமோ”⁵³

என்னும் பாடலடிகள் புலப்படுத்தும். தலைவனின் வேட்கையே இதற்கு காரணமாதல் வேண்டும்.

கலையுணர்வில் குரவைக்கூத்து, மள்ளர்விழா போன்ற ஆடல்பாடல்களில் தலைவனுடன் சேர்ந்து பரத்தையர் ஆடுதல் உண்டு. கலையுணர்வினால் தூண்டப்பெற்ற தலைவன் பரத்தை மீது மோகங்கொண்டு தலைவியை விட்டுப் பரத்தையை நாடுவான். இதனை,

“தலைவன் என்னை விரும்புதற்கரிய துணங்கை
நாளும் வந்தன”⁵⁴

என்னும் பாடலடிகள் விளக்கும்.

2.4. நெய்தல் திணையின் அகமரபுகள்

2.4.1. நெய்தல்திணையின் முதற்பொருள்

2.4.2. நெய்தல் நிலக் கருப்பொருள்கள்

2.4.3. நெய்தல் திணையின் உரிப்பொருள்

2.4.3.1. தலைவன் இரங்குதல்

2.4.3.2. தலைவி இரங்குதல்

2.4.4 அம்பலும் அலரும்

என்னும் நான்கு நிலைகளில் சங்க இலக்கிய நெய்தல் திணைப் பாடல்கள் அமைகின்றன.

2.4.1. நெய்தல் திணையின் முதற்பொருள்

நெய்தல் நிலமாவது பெருமணல் உலகமாகும். இதனை வெண்மணல் விரிந்த காணல், குன்றின் தோன்றும் குவவுமணல், இயங்குபுனல் கொழித்த குவவுமணல், இவறுதிரை திளைக்கும் இடுமணல் நெடுங்கோடு, குவவுமணல் நெடுங்கோடு, குன்றத்தன்ன குவவுமணல், அடைகரை, ஓங்கல் வெண்மணல், குன்றின் தோன்றும் குவவுமணல், குப்பை வெண்மணல், மோட்டு மணல், அடைகுரை என்னும் சங்கஇலக்கியத் தொடர்கள் குறிப்பிடும். நெய்தலுக்கு சிறுபொழுது ஏற்பாடு. ஆறு பெரும் பொழுதுகளும் இடம் பெறும்.

2.4.2. நெய்தல் திணையின் கருப்பொருள்கள்

நெய்தல் நிலத் தெய்வமாக வருணனை தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுவர். சங்க இலக்கியத்தில் வருணன் இல்லை என்பது ஒரு நிலை. புராண இதிகாசங்களில் புகுத்தப்பட்ட தெய்வம் வருணன் என்பது மற்றொரு நிலையாகும். சுறா வழிபாடு இருந்துள்ளது.

நெய்தல் நில உணவு உப்பும் மீனுமாகும். பரதவர்கள் அதிகாலையிலேயே சென்று வலை விரித்து, மீன் பிடித்து அவற்றினை மணல் திடலில் பரப்பி உலர்த்துவதை,

“நாள்வலை முகந்த கோள்வல் பரதவர்

நுணங்கு மணல் ஆங்கண் உணங்கப் பெய்ம்மார்

பறிகொள் கொள்ளையர் மறுக உக்க மீன்”⁵⁵

என்ற பாடலடிகள் விளக்கும். மிகுமீன் உணக்கிய புதுமணல் ஆங்கண், நினைச்சுறா, அறுத்த உணக்கல் வேண்டி, ‘பெருங்கடற் பரதவர் கோள்மீன் உணங்கலின்’ எனும் தொடர்களால் மீனை உணவாகப் பயன்படுத்தப்பட்டதை அறியமுடிகின்றது.

புன்னை, ஞாழல், பனை, தில்லை, வேம்பு, செருந்தி, குரவம், புன்கு போன்றவை நெய்தல் நிலத்தில் வளரும் மரங்களாகும். நெய்தல் நிலத்தில் கடற்காக்கை, அன்னம், அன்றில், குருகு, ஆந்தை, வெளவால் ஆகிய பறவைகளைக் காணமுடிகின்றன. நெய்தல் திணைக்குரிய பறையாக நாவாய்ப்பறை, மீன்கோட்பறை, மழப்பறை ஆகியவை குறிப்பிடப் பெறுகின்றன.

மீன் பிடித்தல், உப்பு விளைவித்தல், முத்துக்குளித்தல் ஆகியன நெய்தல் நிலத் தொழில்களாகும். மீன்கள் வேட்டையாடுதலை, “வேட்டுவச் சிறுவர் விரும்பி எழுந்தாற்போல மீன்பிடிக்கும் படகின் மேலேறிக் கொண்டு கடற்பரப்பின் கண்ணே கடந்து சென்று சுறாமீனையும் வலிமையுள்ள பிறமீன்களையும் பிடித்து அவற்றைத் துண்டித்து இறைச்சிகளை நிரப்பிய மணற்பரப்பிலிறக்கியிடும் பெரிய கழி சூழ்ந்த பாக்கம்”⁵⁶ என்பதால் அறியலாம்.

நெய்தல் யாழாக செவ்வழி, விளரியாழ் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. நெய்தல், வெள்ளிதழ், கைதை, முண்டகம், அடம்பம் ஆகிய மலர்களைக் காணமுடிகின்றன. நெய்தல் நிலத்தில் தாழை, புன்னை, ஞாழல், செருத்தி, அடம்பு போன்ற எண்ணற்ற பூக்கள் இருந்தாலும் அதிகமாக நெய்தற் பூ காணப்படுகிறது.

கேணிநீர், கடல் நீர் ஆகியன நீர் நிலைகளாகும். நெய்தல் நிலத்தின் பாக்கம், பட்டினம் ஊர்களாக குறிக்கப்படுகின்றன.

2.4.3. நெய்தல் திணையின் உரிப்பொருள்

2.4.3.1. தலைவன் இரங்குதல்

2.4.3.2. தலைவி இரங்குதல்

என்னும் இரண்டு நிலைகளில் நெய்தல் திணையில் இரங்குதல் விளக்கப்படுகின்றது.

2.4.3.1. தலைவன் இரங்குதல்

தலைவியைப் பிரிந்த தலைவன் அப்பிரிவால் வருந்தி இரங்குவதாக சங்க இலக்கியத்தில் பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. இது குறிப்பிடத்தக்க ஓர் அகமரபாகக் கருதப்படுகிறது.

களவொழுக்கம் புலப்படக் கண்டு தலைவி இற்செறிக்கப்படுகிறாள். ஆங்கு வந்த தலைமகன் அதனை அறிந்து ஆற்றானாகித் தலைவியை நினைந்து 'இத்தகைய நடு யாமத்து இவளுடைய முயக்கத்தைக் கருதி யான் துயிலுகின்றேன்; இனி என் நிலை யாதாய் முடியுமோ' என்று கூறி இரங்குகிறான். இதனை,

“பாவை அன்ன பலராய் வனப்பின்
 தடமென் பணைத்தோள் மடமிகுறுமகள்
 சுணங்கணி வனமுலை முயங்கல் உள்ளி
 மீன்கண் துஞ்சும் பொழுதும்
 யான்கண் துஞ்சிலன் யாதுகொல் நிலையே”⁵⁷

என்ற பாடலின் மூலம் அறியலாம்.

தலைவன் பாங்கியற் கூட்டத்தின் மூலம் தலைவியைக் கூடக் கருதி தோழியை வேண்டுகிறான். அதற்கு தோழி மறுக்கிறாள். அப்போது தலைவன் தோழி கேட்கும்படியாக, ‘நெஞ்சம் பந்து விளையாடியே அவள் நமக்கு அருள் செய்யினும் அருளாதுவிடினும் முனியாதே கொள் யானுற்ற நோய்க்கு அவளன்றிப் பிறிதொரு மருந்து இல்லை’ என்று கூறி இரங்குகிறான். இதனை,

“அருந்துயர் அவலந் தீர்க்கும்
 மருந்து பிறிது இல்லையான் உற்ற நோய்க்கே”⁵⁸

என்ற பாடலின் வழி அறிய முடிகின்றது. தலைவியை அடைய முடியாத நிலையிலும் தலைவன் பெரிதும் வருந்தி இரங்குகிறான்.

“குணக்கடல் திரையது பறைதபு நாரை
 திண்தேர்ப் பொறையன் தொண்டி முன்துறை
 அயிரை ஆர் இரைக்கு இணவந்தாங்குச்
 சேயல் அரியோள் படர்தி
 நோயை நெஞ்சே நோய்ப்பாலோயே”⁵⁹

இப்பாடலில் தலைவி, கீழ்த்திசைக் கடற்கண் உள்ள சிற கிழந்த நாரை ஒன்று மேற்கு கடல் துறையின் கண்ணதாகிய அயிரை மீனைக் கௌவக்

கருதித்தலை எடுத்தாற் போல, நமக்குச் சேய்மைக்கண் உள்ளவரும், பெறற்கரியருமாகிய ஒருத்தியை அவாவி வீணே இன்னலறுகின்றாய், என்று தன் நெஞ்சிற்குக் கூறி இரங்குகிறான். வரைவிற்கு வேண்டிய பொருளீட்டுதல் பொருட்டுப் பிரிந்து போன தலைவன் தலைவியை நினைத்து இரங்குகின்றான். இதனை,

“வளைபடு முத்தம் பரதவர் பகரும்
கடல்கெழு கொண்கன் காதல் மடமகள்
கெடலருந் துயர நல்கிப்
படலின் பாயல் நல்கியோளே”⁶⁰

என்ற பாடலில் காணமுடிகின்றது.

2.4.3.2. தலைவி இரங்குதல்

தலைவனின் பிரிவால் தலைவி பெரிதும் வருந்தி இரங்குவதாக சங்கஇலக்கியத்தில் மிகுதியான பாடல்களைக் காணமுடிகின்றன. ‘அந்தி மாலையும் கழியாநின்றது. நம்மாளிகையின் வாயில் காப்போர் கதவடைக்கும் பொருட்டு உள்ளே வருவீர் உளீரோ என்று ஆராய்வாராகவும், தலைவர் இன்னும் வந்திலர் யான் என்ன செய்கோ’ எனக் கூறி தலைவி வருந்தி இரங்குகிறாள். இதனை,

“புள்ளும் மாவும் புலம்பொடு வதிய
நள்ளென வந்த நார் இல்மாலை
பலர்புகு வாயில் அடைப்பக் கடவுள்
வருவீர் உளீரோ எனவும்
வாராய் தோழி நம் காதலோரே”⁶¹

என்ற பாடலின் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

தலைவன் குறித்த பருவம் வந்தும், தலைவன் வராமை கண்ட தலைவி ‘அந்தோ! ஞாயிறு மேற்றிசையில் மறையா நின்றது. துன்பஞ் செய்யும் இப்பொல்லாத மாலையோ புக்கது; இன்று வருவான் எனக் கூறிச் சென்ற தலைவரோ வந்திலர்; அவர் இருக்குமிடமும் அறிகிலேன்! யான் துன்புறுவேன்’ என்று அவர் நினையாதொழிந்தனர்; யான் என் செய்வேன்!’ எனத் தலைவி இரங்குகின்றாள். இதனை,

“சுடர்சினம் தணிந்து குன்றம் சேரப்
படர்சுமந்து எழுதரு பையுள்மாலை
யாண்டு உளர்கொல்லோ வேண்டுவினை முழநர்
இன்னாது இரங்கும் என்னார் அன்னோ
தைவரல் அசைவளி மெய்பாய்ந்து உறுதரச்
செய்வுறு பாவை அன்ன என்
மெய்பிறிதாகுதல் அறியாதோரே”⁶²

என்ற குறுந்தொகைப் பாடலில் அறிய முடிகின்றது. இப்பாடலில் ‘அந்தோ’ என்பது இரக்கக் குறிப்பாக உள்ளது. தலைவியைப் பிரிந்து சென்ற தலைவன் நெடிது காலந்தாழ்த்த, ‘தலைவரை எண்ணுமிடத்து நெஞ்சம் வேகா நின்றது; அவரை எண்ணாதமைவதும் இயலாததாக இருக்கின்றது. காம நோயோ விரிந்த விசம்பையும் சென்று தொடும் பெருக்கமுடைத்து; இங்ஙனம் என்னை வருந்தவிடுத்து வாராது அமைந்திருப்பாராகிய தலைவர், அறவோர் அல்லர்’ என்று கூறித் தலைவி இரங்குகிகிறாள். இதனை,

“உள்ளின் உள்ளம் வேமே உள்ளா
திருப்பினெம் அளவைத் தன்றே வருத்தி

வான்றோய் வற்றே காமம்

சான்றோர் அல்லர் யாம்மரீஇயோரே”⁶³

என்ற பாடல்களின் மூலம் அறியமுடிகின்றன.

குறுந்தொகை 123 வது பாடலில் தலைவி ஒருத்தி தலைவனுக்காக இரவில் காத்திருக்கிறாள். தலைவன் வராத நிலையில் ‘இனி விடியும் நேரம் வந்து விட்டது. என் தமையன்மார் படகுகள் வந்துவிடும்’ என வருத்தமடைகின்றாள். இதே போன்று தலைவனை எதிர் பார்த்திருக்கும் தலைவி, ‘என் தந்தை தமையன்மாரை அழைத்துக் கொண்டு மீன் பிடித் தொழிலைக் கற்றுக் கொடுப்பதற்காகக் கடலூர் சென்றுவிட்டார், தாயும் உப்பு விற்கச் சென்று விட்டாள். இச்சமயத்தில் தலைவரின் நலம் பயக்கும்’ என்று கூறுவதாக அகநானூற்றின் 240 வது பாடல் அமைகிறது.

பாட்டுடைத் தலைவனும் நெய்தல் நிலத் தொழில் செய்யும் தலைவனாக இருந்திருப்பின் அவனும் மீன்பிடிக்கச் சென்றதாகக் காட்டப் பெற்றிருக்க வேண்டும். தலைவனைப் பிரிந்து வாழும் தலைவி கூற்றும் பாடல்களில் அவ்வாறான குறிப்புகள் காணப் பெறவில்லை.

2.4.4. அம்பலும் அலரும்

தொல்காப்பியர் அம்பல் என்பதை,

“அம்பலும் அலருங் களவு வெளிப்படுதலின்

அங்கு அதன் முதல்வன் கிழவனதாகும்”⁶⁴

என்னும் நூற்பாவில் குறிப்பிடுவர். இறையனார் அகப்பொருளில் அம்பல் என்பது முகிழ்த்தல், சொல் நிகழ்த்தல், இல் அறிதல், அயல் அறிதல், சேரி அறிதல், ஊர் அறிதல், நாடு அறிதல் எனச் சுட்டப்படுகின்றது. அலர்

குறித்து சங்க இலக்கியங்களில் முப்பத்தி இரண்டு பாடல்களைக் காணமுடிகின்றன. நற்றிணையின் 149 வது பாடலில் ‘நம்மூர்த் தெருவிலுள்ள மாதர்களுள் ஒரேவோரிடத்திற் சிற்சிலரும், ஒரேவோரிடத்திற் பற்பலரும் இப்படியாக ஆங்காங்குத் தெருக்களிலே கூடி நின்று கடைக்கண்ணாலே சுட்டி நோக்கி வியப்புடையார் போலத் தம் தம் மூக்கினுனியில் சுட்டு விரலை வைத்துப் பழிச் சொற் கூறியமையை,

“சிலரும் பலரும் கடைக்கண் நோக்கி
மூக்கின் உச்சி சுட்டுவிரல் சேர்த்தி
மறுகின் பெண்டிர் அம்பல் தூற்றச்”⁶⁵

என்ற பாடல்களில் காணமுடிகின்றன.

சீத்தலைச் சாத்தனார் அம்பல் பேசுவோரைப் பழிதூற்றும் வாயை உடையவர்கள் என்ற அடைமொழியுடன் குறிப்பிடுவதை,

“அலர்வாய்ப் பெண்டிர் அம்பலொ டொன்றிப்
புரையில் தீமொழி பயிற்றிய வுரையெடுத்து”⁶⁶

என்னும் பாடல்கள் புலப்படுத்தும்.

குறுந்தொகை 175 வது பாடலில், அம்பலைக் குறித்து கவலை கொள்ளாத தலைவியைக் காணமுடிகின்றது. இப்பாடலில் தலைவி தலைவனது பிரிவாற்றாது பெரிதும் வருந்த தோழி ‘நீ இங்ஙனம் வருந்துதல் ஊரார் அம்பலுக்கு இடனாகும்’ என்று கடிந்துரைக்கிறாள். அப்போது தலைவி,

“..... சேர்ப்பதற்கு

இரங்கேன் தோழி ஈங்கு என்கொல் என்று

பிறர்பிறர் அறியக் கூறல்

அமைந்தாங்கு அமைக அம்பல்அஃதுளவனே”⁶⁷

என்று கூறுகிறாள். இங்கு தலைவி அலருக்குப் பெரிதும் கவலை கொள்ளாத நிலையினைக் காணமுடிகிறது. தொல்காப்பியர் அலர் என்பதை,

“களவுங் கற்புங் அலர் வரைவின்றே

அலரில் தோன்றும் காமத்து மிகுதி”⁶⁸

என்னும் நூற்பாவில் குறிப்பிட்டுள்ளார். நச்சினார்க்கினியர் ‘அலரின் தோன்றும் காமத்தின் சிறப்பே இருவகைக் கைகோளினும் பிறந்த அலரால் தலைவற்குந் தலைவிக்கும் காமக்கிடத்து மிகுதி தோன்றும். களவு அலராகிய வழி இடையீட்டிற்கு அஞ்சிய அச்சத்தான் இருவர்க்குங் காமஞ் சிறத்தலும்’ ஆகும்.

சங்க இலக்கியத்தின் களவுமணம் தவறாகக் கொள்ளப்படவில்லை.

களவு மணம் புரிவதும், உடன்போக்கில் ஈடுபடுவதும் சமுதாயத்தில் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட ஒன்றாகவே இருந்துள்ளது. ஆயினும் தலைவன் தலைவி களவு ஒழுக்கத்தினை அறிந்த ஊர்ப் பெண்டிர், அவர்கள் உறவைப் பற்றித் தமக்குள்ளே பேசிக் கொள்ளும் நிலையும் இருந்துள்ளது. இதனை இங்கு ஆராய்கையில் தலைவன் தலைவி களவு வாழ்வு கற்பு வாழ்வாக மலரவே துணையாக இருந்துள்ளது விளங்கும். தலைவனின் மனம் களவுக்காலத்தில் எவ்வித சுமையும் இன்றித் தலைவியுடன் கூடியிருக்கும் இன்பத்தையே தலைவனின் மனம் பெரிதாக எண்ணுவதுடன் களவு வாழ்வினையே நீட்டிக்க விரும்பும் தலைவி

மனமோ சமுதாயத்தில் மனைவி என்னும் தகுதி கிடைப்பதனையே பெரியதாக எண்ணும். நேரடியாகத் தலைவனிடம் தன்னைத் திருமணம் செய்து கொள்ளும்படிச் கூறுவது அவன் மேல் நம்பிக்கை இல்லாத நிலையைச் சுட்டுவதாக அமையும். தலைவியைப் பற்றிப் பிறர் தவறாகக் கூறினால் அதனைத் தலைவனது மனது ஏற்றுக் கொள்ளாது. அலரினால் அகத்தில் வரைவுகடாதல் நிகழ்கின்றது. வரைவுகடாதலின் பொருட்டே அலரும் விரித்துரைக்கப்படுகிறது. சங்க இலக்கியங்களில் அலர் தூற்றுபவர் பெண்களாகவே சுட்டப்படுகின்றனர்.

“வெவ்வாய்ப் பெண்டிர்”⁶⁹

“அலர்வாய்ப் பெண்டிர்”⁷⁰

“அம்பல் மூதூர் அலவாய்ப் பெண்டிர்”⁷¹

“அலர்வினை மேவல் அம்பல் பெண்டிர்”⁷²

என்று இவர்கள் சுட்டப்படுகின்றனர். அக இலக்கணம் கூற வந்த தொல்காப்பியர் கூற்றிற்கு உரியவர்களாகக் கூறும் போது தலைவி, நற்றாய், செவிலி, விறலி, பரத்தை என்று பெரும்பாலும் பெண்களையே சுட்டுகிறார்.

ஊரில் அலர் பரவிய நிலையில் தலைவிக்குத் துன்பம் ஒரு புறம் தோன்றும். மறுபுறம் அலரின் விளைவால் தலைவன் விரைந்து திருமணம் செய்து கொள்வான் என்ற எண்ணம் அவளுக்கு இன்பத்தையே தோற்றுவிக்கும். அலரினைத் தாய் அறிந்தால் நேரிடும் விளைவை எண்ணி அஞ்சுகிறாள். அன்னை கோபம் கொண்டு தண்டிப்பாளே என்ற

எண்ணத்தை விடவும் இற்செறித்துவிட்டால் தலைவனைச் சந்திக்க இயலாது போய்விடுமே என்ற எண்ணமே அங்கு மேலோங்கி இருப்பதை அறியமுடிகின்றது. இதனை,

“கானல் அம் சிறுகுடிக் கடல்மேம் பரதவர்
நீல்நிறப் புன்னைக் கொழுநிழல் அசைஇ
தண்பெரும் பரப்பின் ஒண்பதம் நோக்கி
அம்கண் அரில்வலை உணக்கும் துறைவனொடு
அலரே அன்னை அறியின் இவண்உறை வாழ்க்கை
அரியஆகும் நமக்கு எனக் கூறின்”⁷³

என்ற பாடலில் அலரின் விளைவை அறியலாம்.

2.5. பாலைத்திணையின் அகமரபுகள்

தொல்காப்பியர் அகத்திணையில் பாலை, நடுவுநிலைத்திணை என்று குறிப்பிடுகிறார்.

“வாகைதானே பாலையது புறனே”⁷⁴

என்றும் பாலையினைக் கூறியுள்ளார். எனினும் பாலை நிலத்தின் தன்மையினை தனிப்படி விரிவாகக் கூறவில்லை. ஆயின்,

“முல்லையும் குறிஞ்சியும் முறைமையால் திரிந்து
நல்லியல் பிழந்து நடுங்கு துயருத்துப்
பாலை என்பதோர் படிவங் கொள்ளும்”⁷⁵

என்னும் சிலப்பதிகார அடிகளில் முல்லை நிலமும், குறிஞ்சி நிலமும், நீரின்றி வளங்குன்றி காணப்படுவது பாலையாகக் குறிப்பிடுகின்றது.

“யானைகள் குறிஞ்சி நிலத்தில் விளையாடும். பாலை நிலத்தில் உரனிழந்து காணப்படுவதாலும், யானைக்கு வேண்டிய உணவின்மையின்

காரணத்தாலும் பாலைக்குத் தனி நிலமில்லை திரிந்து பாலையாதலே இயல்பு”⁷⁶ என்கிறார் உ.வே.சா.

மு.வரதராசன், “நிலத்தை நான்கு வகையாகப் பகுத்து, நானிலம் என்று வழங்கும் மரபு உண்டு. நால்வகை நிலங்களுள் மழையின்மையால் வறட்சியுற்றுக் கெடுவன. குறிஞ்சியும், முல்லையும் ஆகும். அவ்வாறு கெட்ட நிலையில் பாலை எனப்படும்”⁷⁷ என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

சி.இலக்குவனார், “நிலம் நால்வகையாகப் பிரிக்கப்பட்டது. காடுறையுலகம், மலையுலகம், தீம்புனல் உலகம், பெரும் மணல் உலகம் என்பன முறையே முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல் எனச் சொல்லப்பட்டன. உலகம் இந்நால்வகை இயற்கைப் பிரிவினுள் அடங்கி விடுகிறது. பாலையின் தோற்றம் இயற்கையன்று. நிலைத்தலும் அன்று. சோலை நிலம் பாலையாவதும், பாலை நிலம் சோலையாவதும் என்றும் நிகழக் கூடியவை. ஆதலால் ஆசிரியர் பாலையை நிலப்பாகுபாட்டினுள் சேர்த்திலர். இப்பிரிவு தமிழ்நாட்டுக்கு மட்டும் உரியதன்று. உலகத்திற்கே உரியது என்பதனை உணர்த்தவே காடுறையுலகம், மலையுலகம், என்று குறிப்பிட்டனராதல் வேண்டும்”⁷⁸ என்கிறார்.

பாலைவனம் உண்டு என்றும், அதற்கு இன்றும் எடுத்துக்காட்டாக ‘இராமேசுவரம்’ விளங்குகிறது என்று சோமலெ கூறியுள்ளார்.⁷⁹

இலக்கியத்தில் எங்கும் பாலைக்குத் தனிநிலம் இருந்ததாகச் சான்று இல்லை. வேனிற்காலத்துச் சுரம் பாலை எனப்பட்டது. இராமேசுவரம், இராமநாதபுரம் பகுதிகள் சங்க இலக்கியத்தில்

சொல்லப்படுவது போன்ற வாழ்வதற்கொவ்வாத பாலையே அன்றித் தனிப் பாலைவன நிலமாகக் கொள்ளமுடியாது.

இலக்கியங்களில் விளக்கப்பட்டுள்ள பாலை நிலத்திற்கொப்ப இன்றும் இராமநாதபுரத்துப் பகுதிகள் அமைந்துள்ளதாக இராமநாதபுர மாவட்டத்தைப் பற்றிய அரசுப் பதிப்பேடு கூறுகிறது. பாலைநிலத் தெய்வமான கொற்றவை அதிகமாக இராமநாதபுரத்திலுள்ளதை அறிய இயலும்.

“கோபி, சகாரா போல அறியப்பட்ட பாலை நிலங்களின் தன்மைகளுக்குச் சிறிதளவேனும் ஒத்துக் காணப்படுவதாகிய பாலைவன அமைப்புத் தமிழகத்தில் இருந்ததில்லை”⁸⁰ என்று தனிநாயகம் கூறுவர்.

வ.சுப. மாணிக்கம் பாலைத் திணையைப் பற்றிக் கூறுகையில், “பாலைக்குத் தனிநிலம் இல்லை. ஒரு கால வேற்றுமையால் இரண்டு திங்கள் இயல்பு மாறித் தோன்றும் நிலச் செயற்கையை பாலைத்திணைக்கு இடமாம் என்றும், தமிழகத்துச் சகாரா போன்ற நிலப்பாங்கு இல்லை. பாலை நில மக்கள் என்பாரும் இலர் என்பது தெளிவு. அதனாலன்றோ அகத்திணைத் தலைவராகவும், தலைவியராகவும் இலக்கியத்தில் கூறப்படாமையும் காண்க. அகத்திணைப் பனுவல்களில் பசலைப்பாடல்களே பெருவாரியன. இப்பாடற்குப் பொருளான காதலர் குறிஞ்சி முதலாம் நானில மக்கள் தாம் என அறிக. அன்னவர் தம் பிரிவுகளை பாலைத்திணை செய்யுட்களில் புனையப்படுவன. பாலை ஒருசார் வழி நிலமேயன்றி நிலையான வாழ்நிலம் அன்று. தமிழ்நாட்டில்

நிலத்தாற் பாலை இலதேனும் காலத்தாற் பாலையுண்டு. நிலையான சுரம் இன்றேனும் வந்து போகும் பகுதிகளை ஓரிரு திங்கள் நீரற்ற களமாக வெப்பம் வீசும் சுரமாக யாதுந் தோன்றாப் பாலைநிலமாக, கடுங்கதிர் ஞாயிற்றின் விருந்தில்லமாக மாற்றி விடுகின்றது. இஃது உண்மைப் பாலையன்று; பாலைப் போலி⁸¹ என்கிறார். 2381 பாடல்களைக் கொண்டு விளங்கும் சங்க இலக்கியத்தில் நற்றிணையில் நூற்றிமூன்று பாடல்களும், குறுந்தொகையில் தொண்ணூறுபாடல்களும், ஐங்குறுநூற்றில் நூறு பாடல்களும், கலித்தொகையில் முப்பத்தைந்து பாடல்களும், அகநானூற்றில் இருநூறு பாடல்களும், நெடுநல்வாடை, பட்டினப்பாலை என 534 பாடல்கள் பாலைத்திணையில் அமைகின்றன.

2.5.1. பாலைத்திணையின் முதற்பொருள்

2.5.2. பாலைத்திணையின் கருப்பொருள்கள்

2.5.3. பாலைத்திணையின் உரிப்பொருள்

2.5.4. உடன்போக்கு

2.5.5. பொருள்வயின் பிரிவு

2.5.6. செலவழுங்குவித்தல்

என்ற ஆறு நிலைகளில் சங்க இலக்கிய பாலைத்திணைப் பாடல்கள் பெரும்பான்மையும் அமைகின்றன.

2.5.1. பாலைத்திணையின் முதற்பொருள்

பாலைத்திணையின் சிறுபொழுதாகப் பின்பனியும், பெரும் பொழுதாக இளவேனிலும் முதுவேனிலும் உரைக்கப்படுகின்றன.

2.5.2. கருப்பொருள்கள்

பாலைநிலத் தெய்வம் கொற்றவையாகும். கொற்றவை தவிர்த்த சிவன், பிரம்மன் என்ற இரு தெய்வங்களையும் காணமுடிகின்றன. பரம்பொருளாகிய இறைவன் முதன் முதலில் படைத்தல் தொழிலைச் செய்தவற்காகப் பிரம்மனைப் படைத்தான். பிரமன் முதலிய தேவர்கள் அவுணர் கூட்டத்தை அழித்தருளுமாறு இறைவனை வேண்டினர். முக்கட் பரமனாகிய சிவன் திரிபுரம் எரியுமாறு சினந்தான். சினம் மிகுந்த நெற்றித் திருக்கண் சுடுவதால் முப்புரமும் எரிந்து சாம்பலாயிற்று. சிவனின் கண்ணழல் சுடுவதைப் போன்று சூரியனும் கடுமையாக சுட்டெறித்ததை,

“தொடங்கற்கட் டோன்றிய முதியவன் முதலாக
அடங்காதார் மிடல்சாய அமரர்வந் திரத்தலின்
மடங்கல் போற் சினைஇ மாயஞ் செயவுணரைக்
கடந்தடு முன்பொடு முக்கண்ணான்”⁸²

என்னும் பாடலடிகள் உணர்த்தும்.

வலியழிந்த யானை, வலியழிந்த புலி, வலியழிந்த செந்நாய் பாலை நில விலங்குகளாகும். பாலையில் தண்ணீர் தேடி பெரிய யானைகள் இடம் பெயரும் போது அவ்வாறு செல்ல முடியாத யானைக் கன்றுகள் ஊர்களில் உள்ள பசுக்கூட்டங்களில் பசுங்கன்றுகளோடு கலந்து விடுகின்றன என்பதை,

‘புன்தலை மடப்பிடி கன்றொடு ஆர
வில்கடிந்து ஊட்டின பெயரும்
கொல்களிற்று ஒருத்தல் சுரன் இறந்தோரே’⁸³

என்னும் பாடல் விளக்குகிறது. பாலை, இருப்பை, கள்ளி, ஓமை, மரா, அகில், நெல்லி போன்ற மரங்களைப் பாலை நிலங்களில் காணலாம். இவற்றைத் தவிர வாகைமரம் காணப்படுவதை,

‘குமரிவாகை கோலுடை நறுவீ’⁸⁴

என்ற அடி சுட்டும். களிறு நீரின்றி ஓமை மரத்தை குத்தி வருந்துதலை,

‘ஓமை குத்திய உயர்கோட்டு ஒருத்தல்’⁸⁵

என்ற தொடர் விளக்கும். மராமரத்தை,

“வலம்சுரி மராமும் வேய்ந்து”⁸⁶

என்ற அடிகள் எடுத்துக் காட்டும்.

பாலை நிலத்தவர் கள்வர் தொழிலே செய்தனர். பாலை நிலக் கள்வர் வழிச் செல்வோர் மீது அம்பு தொடுத்தலை,

“வம்ப மாக்கள் வருதிறம் நோக்கி
செங்கணை தொடுத்த செயிர்நோக்கு ஆடவர்
மடிவாய்த் தண்ணுமைத் தழங்குரல் கேட்ட”⁸⁷

என்னும் பாடல் விளக்கும். யானைகளைப் பிடிக்க பெரிய குழிகளைத் தோண்டுவர் என்ற செய்தியினையும் அறியமுடிகிறது.

பாலை யாழாக தண்ணுமை, பஞ்சுரம் போன்றவற்றைக் கூறுவர். மரம்பூ, குரம்பூ போன்றவை பாலை நிலப் பூக்களாகும்.

2.5.3. பாலையின் உரிப்பொருள்

பிரிதலும் பிரிதல் நிமித்தம் பாலையின் உரிப்பொருளாகும். தலைவன் தலைவி பிரிவினை கொடிய பாலைநில பின்னணியில் பாடும்

போது அதன் சுவை மிகும். இந்த அடிப்படையில் பாலைக்குரிய உரிப்பொருளாகப் பிரிதல் இடம் பெற்றுள்ளது.

வ.சுப. மாணிக்கம், “சின்னாட் செயற்கைக் கொடுஞ் சுரத்தைக் காதலோர் தம் அன்பின் நிலைக்களாக்கினர். வறண்ட பாலைத் தடத்தை அன்பு நீர் சுரக்கும் ஆயிர உள்ளங்களின் பிரிவுப் பாடல்களும் கற்பனை ஆக்கினர். ஒரு சார் குறிஞ்சி மக்களை கொள்ளையர்கள் ஆக்குகின்றான். அக்கொள்ளையர் வழிநடையாளரை அச்சுறுத்திப் பொருள் பறித்துக் கள்வர் வாழ்க்கை நடத்துவர். இப்பாலை மறவர்கள் நாடு காக்கும் படை மறவர்கள் போல்வாரல்லர்; அஞ்சியோடும் எளிய மக்களைத் தன்னலங்கருதி அடித்துக் கொல்லும் வன்கண்ணர். ‘ஊராண்மை என்னும் கண்ணோட்டம் இல்லாக் கழி பெருங்கொடிஞர். வல்லுடலும் புலிக் கண்ணும் பறட்டைத் தலையும் விறகையும் கொண்ட வீரர்கள் மறைந்து கிடப்பர். பறிக்கும் பொருளிலே தேனும் உண்டு. அடிக்குங்கால் துடிக்கும் மெய்நிலையைக் கண்டு இன்புறுவர். அவ்வழி நிலத்திடை மக்களும் நடவார். வான்வழிப் பறவைகளும் ஓடா. இக்கொடிய அருஞ்சுரத்தின் கண் ஆருயிர்த் தலைவன் செல்வதைத் தலைவி உடன்படுவாளா? பொருள் வேண்டி தன் கடமைகளை வேண்டுவதற்காக இல்லற அன்பனை இழக்கும் நெறியில் அமைவது பாலைச் செய்யுளின் பொருளாகும். பாலை நெறிகள் அன்பின் பாலன. நல்வாழ்வுக்கு இனியன; செறிந்த கூடலை அளிப்பன. பிரியாத புணர்ச்சியும், புணராத பிரிவும் உள்ளத்தையும் உடலையும் வளர்க்கா; கெடுக்கும் இடையீடு உடைய புணர்வுப் பிரிவுகளே அன்பை வளர்த்து ஆர்வத்தை மிகுத்து அறிவைத்

தூண்டி நெஞ்சினைச் செவ்வியதாக்கி, இன்பத்தை நெடிது தரும். பாலைக் கொடு நெறி அன்பின் நெறியைப் பெருக்குதலின், சங்கச் சான்றோர் பாலைத்திணையைப் பாடல்சால் திணையாக மதித்துப் பாடினர்⁸⁸ என்று கூறியுள்ளார்.

2.5.4. உடன்போக்கு

தலைவி தலைவனைப் பிரிந்து தொடர்ந்து வாழமுடியாது என்ற நிலை வந்தபோது இரவிடை அவள் உறவினர் அறியாமல் அவளை அழைத்துக் கொண்டு வேற்றாருக்குப் புறப்பட்டுத் தம் களவொழுக்கத்தை ஊர் அறியப் பரவுமாறு செய்தலே உடன்போக்காகும். தலைவன் தலைவியை மணக்காமல் களவொழுக்கத்தைப் பலநாள் நிகழ்த்தித் தலைவியைப் பிரிவாற்றாமையானும், நொதுமலர் வரைவுப் பேச்சாலும், இற்செறிப்பாலும் வருந்தச் செய்வதால் உடன்போக்கு நிகழ்கின்றது.

அன்னை அடையும் துன்பத்தினையும், புலியைப் போன்ற அச்சம் தரும் நின் உடன்பிறந்தாரின் தலைமைத் தன்மையையும் நினைந்து மனம் கலங்காது என் சொற்களை ஏற்றுக் கொண்டு உடன்போக்கிற்கு துணிவாயாக என்கிறாள் தோழி. இங்கு தலைவியானவள் உடன்போக்கு செல்ல அஞ்சும் நிலையைக் காணமுடிகின்றது. ஆயின் தோழியானவள் தலைவிக்கு ஆறுதல் கூறி உடன்போக்குச் செல்ல தூண்டுகிறாள். இதனை,

“அன்னை அல்லல் தாங்கிநின் ஐயர்

புலிமருள் செம்மல் நோக்கி

வலியாய் இன்னுந் தோய்கநின் முலையே”⁸⁹

என்ற அடிகளால் அறியமுடிகின்றது.

உடன்போக்கு போவோம் என்று தலைவன் கூறிவிட்டு, நாளைக்கு என்று காலம் நீட்டியவுடன் தோழியும் தலைவியும் வேதனைப்படுவதை,

“நீ உடம்படுதலின் யான் தரவந்து
குறிநின்றனனே குன்ற நாடன்
இன்றை அளவைச் சென்றைக்க என்றி
கையும் காலும் ஓய்வன ஒடுங்கத்
தீ உறு தளிரின் நடுங்கி
யாவதும் இலையான் செயற்கு உரியதுவே”⁹⁰

என்னும் பாடல் சுட்டும். தலைவியானவள் தாயுடன் தூங்குவாள். தலைவனுடன் உடன்போக்கு போக எண்ணிய அவள், தாய் அணைத்திருந்த கையை எடுத்து அப்பால் போட்டாள். ஏன்? என்று தாய் வினவ, தலைவி வியர்க்கிறது என்று பொய் சொல்லி தாயிற்கு தெரியாமல் கொல்லைப்புறம் வழியே உடன்போக்குச் சென்றதை,

“பெயர்த்தனென் முயங்க யான் வியர்த்தனென் என்றனர்
இனி அறிந்தேன் அது துனி ஆகுதல்
வேங்கையும் காந்தமும் நாறி
ஆம்பல் மலரினும் தான் தண்ணியளே”⁹¹

என்ற பாடல் உணர்த்தும்.

தலைவி உடன்போக்குச் சென்றவுடன் தெய்வத்தை வேண்டுகிறாள் தாய். பாலை நிலத்தில் ஞாயிற்றின் வெம்மையும், நிழலில்லாது உலர்ந்த மரங்களும் இருப்பது இயல்பாகும். ஆகையால் ‘பாலை வழியில் ஞாயிறு, தன்னுடைய கதிர்களைச் சினம் தணிந்து

வழங்குதல் வேண்டும்; மரங்கள் நிழலையுடையவனாய்த் தழைத்தல் வேண்டும்; மணல் பரந்து நெடுந்தொலைவாய் இல்லாமல் சிறு நெறியாதல் வேண்டும்; உண்பதற்கு நீர் பெற்று இனிது செல்ல வேண்டும் என்று தாய் விரும்பினாள், இதனை,

“ஞாயிறு காணாத மாண்நிழற் படிஇய
மலை முதல் சிறுநெறி மணல் மிகத் தா அய்
தண்மழை தலைய வாசுக நம்நீத்துச்
சுடர்வாய் நெடுவேற் காளையொடு
மடமா அரிவை போகிய சுரனே”⁹²

என்ற பாடல் குறிப்பிடுகின்றது.

தலைவனும் தலைவியும் உடன்போக்குச் சென்றதும் செவிலித்தாய், அவர்களைத் தேடிச் செல்லுதல் மரபு. அவ்வாறு தேடிச் செல்பவள் அந்தணரிடம் வினவியதை,

“என் மகளொருத்தியும் பிறன்மகளொருவனுந்
தம்முளே புணர்ந்த தாமறி புணர்ச்சியே
ரன்னாரிருவரைக் காணீரோ பெரும”⁹³

என்னும் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. இதுவும் மரபாகக் காணப்படுகிறது. உடன்போக்கு மேற்கொண்ட தலைவியைத் தேடிச் செல்லும் செவிலித்தாயிடம் அந்தணர் உரைத்ததை,

“இறந்த கற்பினாட் கெவ்வம் படரன்மின்
சிறந்தானை வழிபடிஇச் சென்றனள்
அறந்தலை பிரியாவாறு மற்றதுவே”⁹⁴

என்னும் பாடல் விளக்கும்.

2.5.5. பொருள்வயின் பிரிவு

பொருள் தேடற் காரணமாகத் தலைவியைத் தலைவன் பிரிவது பொருள்வயின் பிரிவாகும். பொருள்வயின் பிரிவு கற்புக் காலத்துத் தலைவனுக்கு நிகழும் பிரிவுகளுள் ஒன்றாகும். தலைவன் இல்லறம் நடத்துவதற்குப் பொருளில்லாமை பிரிவதன்று. மாறாக மற்றவர்களுக்குக் கொடை வழங்கும் பொருட்டுப் பொருள் தேடப் பிரிதலாகும். முன்னோர்களின் பொருளில் வாழ்வது ஆண்மைத் தன்மையன்று என்று நினைத்து வாழ்ந்தான் என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

தலைவி, ‘தலைவன் தம்மை விட்டுப் பிரிதற்கு வருந்துவளாயினும் அறத்தின் பொருட்டுப் பிரிந்தால் வருந்தமாட்டாள். ஒரு வேளை தன்மீது உள்ள அன்பினால் தலைவன் தாம் மேற்கொண்ட காரியத்தை இடையில் நிறுத்திவிட்டு வந்து விடுவாரோ என்று அஞ்சுவளாகவும் தலைவி விளங்குகிறாள். ஒரு தலைவன் இல்லறத்தினைச் சிறப்பாக நடத்தும் பொருட்டு பொருள் தேடச் சென்றான். சென்ற தலைவனை தலைவி நினைந்தாள். இதனையறிந்த தோழி, தலைவர் சென்ற நாட்டில் ஆண் யானை தனது கடமையை உணர்ந்து யா மரத்தினது பட்டையைத் தனது சுற்றத்திற்குக் கொடுத்து அவற்றின் பசியை நீக்குகின்றது. இதனைக் கண்ட தலைவர் பொருள் தேடியே வருவார்’ என்று உரைக்கின்றாள். இதனை,

“பொரியரை முழுமுதல் உருவக் குத்தி
மறக்கெழு தடக்கையின் வாங்கி உயங்கு நடைச்
சிறுகட் பெருநிலையறு பசி தீர்க்கும்
தடமருப்பி யானை கண்டனர் தோழி”⁹⁵

என்னும் குறுந்தொகைப் பாடல் விளக்கும்.

பொருள்வயிற் பிரிவால் தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியது. தலைவன் பொருளீட்டும் பொருட்டுத் தலைவியைப் பிரிந்து சென்றான். தலைவி ஆற்றாது வருந்தினாள். அது கண்ட தோழி ‘நீ ஆற்றியிருத்தல் வேண்டும்’ என வற்புறுத்தினாள். அது கேட்ட தலைவி ‘யான் வருந்துவது தலைவன் பிரிவாற்றாமையால் அன்று; அவன் சென்ற சுரவழியின் அருமை கருதியே’ என்று கூறுவதை,

“யான் எவன் செய்கோ தோழிபொறிவரி
வானம் வாழ்த்தி பாடவும் அருளாது
உறை துறந்து எழிலி நீங்கலின்
இலங்குபரல் இமைக்கும் என்பரும்
நலம் துறந்து உறைநர் சென்ற ஆறே”⁹⁶

என்னும் பாடல் உணர்த்தும்.

காதலுக்கும் பொருளுக்கும் இடையில் மனிதமனம் அடையும் துன்பங்களையும் வெற்றிகளையும்,

“செய்வினை முடியாது எவ்வம் செய்தல்
எய்யாமையோடு இழிவுதலைத் தருமிடன்
உறுதி தூக்கா தூங்கி அறிவே
சிறிதுநனி விரைவில் என்னும் ஆயிடை
ஒளிநேந்து மருப்பிற் களிறுமாறுபற்றிய
தேய்புரிப் பழங்கயிறு போல
வீவதுகொல் என் வருந்திய வுடம்பே”⁹⁷

என்னும் பாடல் உணர்த்தும். இப்பாடல் தலைவனின் உள்ளப் போராட்டத்தை உணர்த்தும் விதமாக அமைகிறது.

பொருளைத் தேடி பிரிந்தால் இளமை முடிந்துவிடும். இன்பம் துய்க்க முடியாதென்று எண்ணுகிறான் தலைவன். ஆண் வங்கா என்னும் பறவை இல்லாத சமயத்தில் பெண் வங்கா மீது பாய்கிறது வல்லாறு. இதனைப் பார்த்த தலைவன் பொருள் தேடும் முடிவை தள்ளிப் போடுவதை,

“வங்காக் கடந்த செங்காற்பேடை
எழால் உற வீழ்ந்தென கணவற் காணாது
குழல் இசைக்குரல் குறும்பல் அகவும்
குன்று உறுசிறுநெறி அரிய என்னாது
மறப்பு அருங்காதலி ஒழிய
இறப்பல் என்பது ஈண்டு இளமைக்கு முடிவே”⁹⁸

என்னும் பாடல் புலப்படுத்துகிறது.

அறம் குன்றா வாழ்க்கையும் அடுத்தவர் வாயிலை அணுகாத செல்வமும் பொருளால் தான் ஆகும். பொருள் இல்லா வாழ்க்கை இரந்துண்ணும் வாழ்க்கையை விட இழிவானதாகும். எனவே பொருளீட்டல் வேண்டித் தலைவன் தலைவியைப் பிரிவது சரி என்று தோழி கூறுகிறாள். இதனை,

“அறன் கடைப்படாஅ வாழ்க்கையும் என்றும்
பிறன்கடைச் செலாஅச் செல்வமும் இரண்டும்
பொருளின் ஆகும் புனையிழை.....”⁹⁹

என்ற பாடல்களால் உணரமுடிகிறது. பகைவயிற் பிரிவுப்பாடல்களும் அக இலக்கியங்களில் (நூற் 81, 121, 161, 341, அகம் 44, 54) உள்ளன.

2.5.6. செலவழுங்குவித்தல்

பொருள்வயிற் பிரிய முனையும் தலைவனைத் தடுக்கும் வகையாற் செயற்படுதல் செலவழுங்குவித்தலாகும். ‘மீட்க முடியாத வகையிலே தினமும் கழிந்து கொண்டே செல்லும் இளமையினை அனுபவித்து வாழும் வாழ்வே தலையாயது’ என்றும் ‘சென்று வாரி அள்ளிக் கொண்டு வருவதற்குப் பொருள் ஓரிடத்திலே குவிந்திருப்பதும் இல்லை. பொருள் தேடாதோர் எல்லாம் உணவின்றி வருந்துவதும் இல்லை’ என்றும் கூறி தோழியானவள் செலவழுங்குவிக்கிறாள். இதனை கலித்தொகையின் 18வது பாடல் தெளிவாக விளக்குகிறது.

மனித நடமாட்டம் இல்லாத பாலைநிலத்து வழியிலே ஞாயிற்றின் கதிர்கள் சுடுவதினால் மிகுதியான வெப்பம் பரவி இருந்தது. அப்போது பொருள் ஈட்ட வேண்டும் என இடைவிடாது தூண்டும் தன் நெஞ்சை நோக்கித் தலைவன் ‘யாம் இப்போது பிரிந்து சென்றால் தலைவி ஆற்றாது வருந்தி இறந்துபடுவாள். ஆதலின் அவளை விட்டுப் பிரிதலை மறந்து அவள் ஆற்றும் இல்லறக் கடமைகளில் மகிழ்ந்திருக்க வேண்டும்’ என்று தனக்குள்ளே கூறிக்கொள்வதை,

“ஆள்வழக்கு அற்ற சுரத்திடைக் கதிர் தெற
நீள்ளரி பரந்த நெடுந்தாள் யாத்து
மனைமுதல் நாளும் வினையெடும் உவப்ப
நினைமான் நெஞ்சம் நீங்குதல் மறந்தே”¹⁰⁰

என்னும் பாடல் விளக்கும். இங்குத் தலைவன் தனக்குத்தானே கூறி செலவழுங்கியதைக் காணமுடிகிறது.

தொகுப்புரை

சங்கப்பாடல்கள் ஐந்திணை ஒழுக்கங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு இயற்றப்பட்டுள்ளன.

ஐந்திணைக்கும் முதற்பொருள், கருப்பொருட்கள், உரிப்பொருட்கள் முதன்மையானதாக அமைகின்றன.

தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் முதற்பொருள் பற்றிய விளக்கத்தில் ஒவ்வொரு திணைக்குமுரிய நில விளக்கமும் பொழுதில் பெரும்பொழுது, சிறுபொழுது பற்றிய விளக்கமும் கொடுக்கப் பெற்றுள்ளன.

அதற்கேற்பச் சங்கப்பாடல்களிலிருந்து முதற்பொருள் பற்றிய அகமரபுச் சான்றுகளும் இடம் பெறுகின்றன.

ஐந்திணைக்கும் கருப்பொருள்கள் பற்றிய விளக்கம் சங்கப் பாடல்களுடன் எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளன.

ஒவ்வொரு திணைக்கும் உரிப்பொருள் பொருந்தி வருவதையும், அதற்கேற்பச் சங்கப்பாக்கள் இயற்றப்பட்டமையும் அகமரபாக விளக்கப்பட்டுள்ளன.

இவையன்றி ஒவ்வொரு திணைக்கும் உரித்தான அகமரபுச் செய்திகள் இடம் பெற்றுள்ளன. அவை ஒவ்வொரு திணையினைச் சுட்டுகின்ற பொழுதும் விளக்கம் பெறுகின்றன.

அடிக்குறிப்புகள்

1. தொல். பொருள் இளம் (உரை), நூ.5
2. நற். 209: 3
3. குறுந். 75: 1 – 2
4. தொல். நூ. 960
5. குறுந். 280
6. குறிஞ்சிப். 1 – 8
7. ஐங். 201 :1-4
8. மேலது, 367:1-5
9. மேலது, 110 : 1-5
10. அகம், 112 : 8-12
11. நற். 234 : 6-10
12. ஐங். 180 : 1-4
13. நற். 172 : 1-5
14. ஐங். 260 : 1-4
15. மேலது. 264 : 1-4
16. நற். 36 : 5-9
17. ஐங். 69 : 1-6
18. ஐங். 296 : 1-4
19. நற். 376 : 3-9
20. மேலது, 194 : 1-4

21. ஐங். 289 : 1-4
22. நற். 227 : 1-4
23. கலித். 44 : 8-12
24. ஐங். 237 : 1-4
25. நற். 228 : 1-2
26. அகம், 54 : 7-9
27. குறுந் 167 : 1-5
28. கலித். 9:12-20
29. ஐங். 358 : 3-7
30. மேலது, 468 : 1-5
31. மேலது, 94 : 1-6
32. மேலது, 473 : 3-5
33. மேலது, 234 : 4-6
34. அகம், 74:13-17
35. நற். 42 : 1-5
36. ஐங். 323 : 3-7
37. குறுந், 233 : 4-7
38. கலித். 101: 39-42
39. மேலது. 105 : 66-69
40. ஐங். 3 : 4-6
41. நற். 330 : 1-4

42. அகம், 386 : 1-2
43. மேலது, 320 : 3
44. மேலது, 26: 24-25
45. நற். 1:1-2
46. குறுந். 10:1-5
47. ஐங். 36 : 2-5
48. நற். 90 : 6-8
49. குறுந். 93 :1-4
50. ஐங். 16 : 1-4
51. மேலது, 64 : 1-4
52. நாராயணசாமி ஐயர் உரை, நற். ப. 593
53. கலித். 90 : 1-5
54. குறுந். 364 : 1-2
55. அகம். 300 : 1-4
56. நற். 111 : 7-10
57. மேலது, 319 : 7-11
58. மேலது, 140 : 10-11
59. குறுந். 128 : 1-5
60. ஐங். 195 : 1-4
61. குறுந். 118 : 1-5
62. மேலது, 195 :1-7

63. குறுந். 102 : 1-4
64. தொல். 1085
65. நற். 149 : 1-3
66. மேலது, 36 : 6-7
67. குறுந். 175 : 4-8
68. நச் (உரை), தொல், பொருள். நூ.2
69. குறுந். 373: 3
70. நற். 36 :6
71. மேலது, 143 : 7
72. அகம், 203 :3
73. நற். 4:1-6
74. தொல். புறம். நூ. 15
75. சிலப், காடுகாண்காதை, 64-66
76. உ.வே. சாமிநாதையர் உரை, குறுந். ப. 7
77. மு. வரதராசனார், சங்க இலக்கியத்தில் இயற்கை, ப.5
78. சி. இலக்குவனார், தொல்காப்பிய ஆராய்ச்சி, ப.133
79. சோமலெ, இராமநாதபுரம் மாவட்டம், ப.14
80. Thaninayagam, land scape and poetry – A Study of Nature in classical Tamil Poetry, p.8
81. வ.சுப. மாணிக்கம், தமிழ்க்காதல், ப.180
82. கலித். 2 :1-4

83. நற். 92 : 7-9
84. குறுந். 347 : 2
85. மேலது, 396 :4
86. மேலது, 348 : 2
87. நற். 298 :1-3
88. வ.சுப. மாணிக்கம், தமிழ்க்காதல், ப.151
89. அகம், 259 : 16-19
90. குறுந். 383 : 1-6
91. மேலது, 84 :1-4
92. மேலது, 378 :1-5
93. கலித். 9:6-9
94. மேலது, 9: 22-24
95. குறுந். 355 : 1-4
96. அகம், 67 1-5
97. நற். 284 :5-11
98. குறுந். 151:1-6
99. அகம், 155 1-6
100. மேலது, 51 : 1-4

இயல் - முன்று

**பன்னிரு திருமுறைகளில்
அகமரபுகள்**

பன்னிருதிருமுறைகளில் அகமரபுகள்

முன்னுரை

3.1. பன்னிருதிருமுறைகளில் அகமரபுகள்

3.1.1. திருஞானசம்பந்தரின் அகப்பதிகங்கள்

3.1.2. திருநாவுக்கரசரின் அகப்பதிகங்கள்

3.1.3. சுந்தரரின் அகப்பதிகங்கள்

3.1.4. மாணிக்கவாசகரின் அகப்பதிகங்கள்

3.1.5. ஒன்பதாந் திருமுறையில் அகப்பதிகங்கள்

3.1.6. பத்தாம் திருமுறை

3.1.7. பதினோராம் திருமுறையில் அகப்பதிகங்கள்

3.2. கைக்கிளை

3.3. பன்னிருத்திருமுறைகளில் குறிஞ்சித்திணையின் அகமரபுகள்

3.3.1. புணர்தலும் புணர்தல் நிமித்தம்

3.3.2. மெய்யறு புணர்ச்சி

3.3.3. அறத்தொடு நின்றல்

3.3.4. இரவுக்குறி

3.4. பன்னிருத்திருமுறைகளில் முல்லைத்திணையின் அகமரபுகள்

3.4.1. இருத்தலும் இருத்தல் நிமித்தமும்

3.4.2. தலைவியை ஆற்றுவித்தல்

3.4.3. தலைவி தேர்ப்பாகனுக்கு உரைத்தல்

3.4.4. தலைவன் தேர்ப்பாகனுக்கு உரைத்தல்

3.6. பன்னிருத்திருமுறைகளில் நெய்தல் திணையின் அகமரபுகள்

3.6.1. நற்றாய் இரங்குதல்

3.6.2. செவிலி இரங்குதல்

3.6.3. தோழி இரங்குதல்

3.6.4. தலைவி இரங்குதல்

3.7. பன்னிருத்திருமுறைகளில் பாலைத்திணையின் அகமரபுகள்

3.7.1. பொருள் வயின் பிரிவு

3.7.2. உடன்போக்கு

3.8. பெருந்திணை

3.9. பன்னிருதிருமுறைகளில் பிற அகமரபுகள்

3.9.1. தூதுவிடுதல்

3.9.2. நெஞ்சொடு கிளத்தல்

3.9.3. பசலை நோய் படருதல்

3.9.4. மாலை வேண்டல்

3.9.5. கூடலிழைத்தல்

பன்னிருதிருமுறைகளில் அகமரபுகள்

முன்னுரை

பல்லவர் ஆட்சியில் 'ஆலயப்பணியே ஆண்டவன் பணி' என்னும் சிந்தனை வேருன்றியது. சங்க இலக்கியங்கள் மன்னரையும் மக்களையும் பாடின; பக்தி இலக்கியங்கள் இறைவனையும் இறையடியாரையும் சிறப்பித்தன. 'கோயில் இல்லாத ஊரில் குடியிருக்க வேண்டாம்' 'திருநீறில்லாத நெற்றி பாழ்' என்னும் எண்ணம் மக்கள் மனதில் ஊன்றப்பட்டது. நாடெங்கும் கோயில்கள் எழுப்பப்பட்டன. இயற்றப்பட்ட இலக்கிய வகைமைகள் பெரும்பான்மையும் சைவ சமயம் சார்ந்தனவாக உருவாக்கப்பட்டன. சிவபெருமானை முழுமுதல் தெய்வமாகப் போற்றுவது சைவ சமயம். இச்சமயத்தில் ஈடுபட்டுச் சமயக் கொள்கைகளையும் பக்தி உணர்ச்சியையும் வளர்ப்பதற்குச் சான்றோர்கள் பலர் தோன்றினர். அவர்கள் சிவபெருமான் கோயில் கொண்டுள்ள தலங்கள் தோறும் சென்று பக்திப் பாடல்களைப் பாடினர். பக்தி இயக்கத்துக்குத் தொடக்கமாக, முன்னோராக, ஆறாம் நூற்றாண்டில் காரைக்காலம்மையாரும் திருமூலரும் தோன்றினர். இவர்களைப் பின்பற்றி திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், சுந்தரர் ஆகிய மூவரும் பாடியவை தேவாரம் என்று அழைக்கப்படுகிறது. இம்மூவருடன் ஒப்ப மதிக்கத்தக்கவர் மாணிக்கவாசகர். இந்நால்வரையும் சமயக் குரவர்கள் என்பர். இறைவனின் அருட்செயல்கள் அடியவர் நெஞ்சத்தில் காதல் உணர்வை அரும்பச் செய்தன. இறைவனிடம் உறவு முறையாகத் தொடர்ந்தன. அவ்வுறவு முறை மனிதக் காதலிலிருந்து கடவுட் காதலாக

மலரத் தொடங்கியது. நாயன்மார்களும் தங்களது பாடல்களில் அகப்பொருள் மரபினைப் புகுத்தினர். அவ்வகையில் பன்னிரு திருமுறைகளில் நாயன்மார்களின் அகப்பொருள் மரபை விளக்குவது இவ்வியலின் நோக்கமாகும்.

3.1. பன்னிருதிருமுறைகளில் அகமரபுகள்

நாயன்மார்கள் அகப்பொருள் இலக்கணத்திற்கு ஏற்ப தம்மைத் தலைவியாகவும் இறைவனைத் தலைவனாகவும் கருதிப் பாடல்களைப் பாடினர்.

“காமம் பகுதி கடவுளும் வரையார்
ஏனோர் பாங்கினும் என்மனார் புலவர்”¹

என்ற தொல்காப்பியரின் கூற்று இவ்விடத்துக் கருதத்தக்கது. கடவுளிடத்து மானிடப் பெண்டிர் நயக்கும் பகுதியைத் தொல்காப்பியர் பாடாண்திணையுள் கூறியுள்ளார். இந்த உணர்வை ‘நாயக நாயகி பாவம்’ என்பர்.

காதலுக்கும் ஆன்மீகத்துக்கும் உள்ள உறவை இறையனார் அகப்பொருள் உரையாசிரியர், “என் பயக்குமோ இது கற்க எனின், வீடுபேறு பயக்கும்”² என்று கூறியுள்ளார்.

பழ. முத்தப்பன், “திருமுறைகளில் காணுகின்ற அகத்துறைப் பதிகங்களில் எழுதினை அமைப்புகளும், உலா, தூது, கோவை போன்ற இலக்கிய வடிவங்களும் விரவிக் கிடக்கின்றன”³ என்பர்.

கடவுளைக் காதலனாக இறைவழிபாட்டில் காணும் முறை சிறந்த அகமரபு முறையாகும். சமயக்குரவர்களான திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், சுந்தரர், மாணிக்கவாசகர் ஆகியவர்கள் இறைவனைத் தங்கள் நாயகனாகக் கருதி வழிபட்டதை பன்னிரு திருமுறைகளில் காணமுடிகிறது. “இறைவனைத் தலைவனாகவும், உயிர்களைத் தலைவியாகவும் கருதி நாயகன், நாயகி பாவத்தில் சைவ, வைணவப் பாவலர்கள் பல பாடல்களை இயற்றியுள்ளனர். இவ்வாறு பாடுதல் சமயங்கள் பலவற்றுக்கும் பொதுமுறை என்பதை உலக இலக்கியங்கள் காட்டுகின்றன”⁴ என்பர் ப.அருணாச்சலம்.

திருஞானசம்பந்தர் தம்மைத் தலைவியாகவும், இறைவனைத் தலைவனாகவும் அமைத்துக் கொண்டே பாடத் தொடங்கினார். “சங்க அகமரபில் காணப்படாத சில புதிய துறைகளும் சம்பந்தர் பாடலில் உள்ளன. தலைவனைத் தாய் இயற்பழித்தல், தம்மக்களுக்குக் காதல் நோய் செய்தவன் இவனென்று தாய் கூறுதல், தலைவி, தலைவன் வாராதபோது அவன் இருக்குமிடம் செல்லத் துணிதல், தன் உடல் வேட்கையைத் தலைவி வெளிப்படக் கூறல் என்பன அத்தகையன. சங்க மரபில் காணப்படாது பக்தி இயக்க மரபில் புதிதாக இத்துறைகள் இடம் பெற்றமைக்கு அடிப்படைக் காரணம் உண்டு. பல்வேறு திருத்தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள இறை மூர்த்தியைக் காதலனாக உருவகித்து இவை பாடப்பட்டன. தேவார அகப்பொருள் பாடல்களில் இடம்பெறும் தலைவன் கண்ணுக்குப் புலப்படாதவன். ஆனால் எங்கும் நிறைந்திருப்பவன். சம்பந்தருக்கு நேரில் காட்சி தந்தும், அவருக்கு ஏற்பட்ட அருளியல்

அனுபவம் முழுவதுமாக அவருடைய தனிப்பட்ட அனுபவம். அந்த அனுபவத்தை விளக்கச் சங்க அக மரபு குறியீடாகிறது. எனவே தன் மகளுக்குக் காதல் நோய் தந்த குறிப்பிட்ட தலத்து இறைவன் வராதபோது அக்கோயில் மூர்த்தியைத் தாய் பழித்துப் பேசுகிறாள். மகள் மீதுள்ள பாசம் இதன் அடிப்படை. முழுவதுமாக மனவுணர்வு சார்ந்த அனுபவம் இது’’⁵ என்கிறார் சு.வேங்கடராமன்.

3.1.1. திருஞானசம்பந்தரின் அகப்பதிகங்கள்

திருஞானசம்பந்தரால் பாடப்பெற்ற 383 திருப்பதிகங்களில் பதினைந்து பதிகங்கள் முழுமையாக அகமரபைப் பெற்றுள்ளன. 1, 56 ஆகிய இரண்டு பதிகங்கள் அறத்தொடு நின்றலையும், 63, 71, 73, 76, 159, 358, 362, 374 ஆகிய எட்டு பதிகங்கள் தலைவனின் இரக்கமின்மையை நாயக நாயகி முறையிலும், 60, 321 ஆகிய இரண்டு பதிகங்கள் தலைவி தூது விடுவதையும், 256, 303, 359 ஆகிய மூன்று பதிகங்கள் தலைவி தன் வேட்கையை புலப்படுத்துவதையும் காணமுடிகின்றது.

3.1.2. திருநாவுக்கரசரின் அகப்பதிகங்கள்

திருநாவுக்கரசரின் 312 பதிகங்களில் 9 பதிகங்கள் முழுமையாக அகமரபைப் பெற்றுத் திகழ்கின்றன. நான்காம் திருமுறையில் திருப்பழனப் (12) பதிகமும், ஐந்தாம் திருமுறையில் (29) திருவாடுதுறைப் பதிகமும் புணர்ச்சி நிமித்தத்தைக் குறிப்பிடுகின்றது. நான்காம் திருமுறையில் திருநல்லூர் பதிகமும் (97), ஐந்தாம் திருமுறையில் திருத்தோணிபுரப் பதிகமும் (45) அறத்தொடு நின்றலை விளக்குகின்றது. நான்காம் திருமுறையில் திருக்கழிப் பாலைத்திருப்பதிகம் (16) காதலுற்ற

பெண்மையின் நிலையும், ஐந்தாம் திருமுறையில் திருக்கழிப்பாலைத் திருப்பதிகம் உலா மரபினையும், ஆறாம் திருமுறையில் திருஆமர்த்தூர்ப் பதிகம் (9) தலைவி அழுது புலம்புதலையுடைய பெருந்திணையையும், திருப்புறப்பயப்பதிகம் (13) தூது விடுவதையும் விளக்குகின்றன.

3.1.3. சுந்தரரின் அகப்பதிகங்கள்

சுந்தரர் தேவாரத்தில் இரண்டு அகப்பதிகங்கள் உள்ளன. திருப்பைஞ்ஞீலித் திருப்பதிகம் பெருந்திணையாகவும், திருவாரூர் திருப்பதிகம் கைக்கிளையாகவும் அமைந்துள்ளன.

3.1.4. மாணிக்கவாசகரின் அகப்பதிகங்கள்

மாணிக்கவாசகரின் திருவாசகத்திலுள்ள 51 பதிகங்களில் ஆறு பதிகங்களில் முழுமையாகவும், திருத்தெள்ளேணத்தில் 20 பாடல்களும் அகமரபில் அமைந்துள்ளன. திருக்கோவையில் இயற்கைப்புணர்ச்சி, இடந்தலைப்பாடு உள்ளிட்ட 25 தலைப்புகளில் அகமரபுகள் குறிப்பிடப் பெற்றுள்ளன. இயற்கைப்புணர்ச்சி 18 உட்தலைப்புகளிலும், பாங்கற்கூட்டம் 30 உட்தலைப்புகளிலும், இருவரும்உள்வழி அவன்வரவுணர்தல் 2 உட்தலைப்புகளிலும், மடல்திறம் 9 உட்தலைப்புகளிலும், குறைநயப்பு 8 உட்தலைப்புகளிலும், சேட்படை 26 உட்தலைப்புகளிலும், பகற்குறி 32 உட்தலைப்புகளிலும், ஓதற்பிரிவு 4 உட்தலைப்புகளிலும், உடன்போக்கு 56 உட்தலைப்புகளிலும், மணஞ்சிறப்புரைத்தல் 9 உட்தலைப்புகளிலும், வரைபொருட்பிரிதல் 33 உட்தலைப்புகளிலும், ஒருவழித்தணத்தல் 13 உட்தலைப்புகளிலும், காவற்பிரிவு 2 உட்தலைப்புகளிலும், வேந்தர்க்கு உற்றுழிப்பிரிவு 16 உட்தலைப்புகளிலும், பொருள்வயின்பிரிவு

20 உட்தலைப்புகளிலும், பரத்தையற்பிரிவு 49 உட்தலைப்புகளிலும் அமைந்துள்ளன.

3.1.5. ஒன்பதாந் திருமுறையில் அகப்பதிகங்கள்

ஒன்பதாந் திருமுறை ஒன்பது பேரின் ஒருங்கிணைந்த முயற்சியாகும். இவர்கள் பாடிய 29 பதிகங்களில் இருபத்தெட்டு பதிகங்கள் திருவிசைப்பா என்றும், சேந்தனார் இயற்றியதை திருப்பல்லாண்டு என்றும் அழைக்கும் மரபைக் காணமுடிகின்றது. திருமாளிகைத்தேவர் பாடிய நான்கு திருப்பதிகங்களில் ஒரு பதிகமான 'உறவாகிய போகம்' மட்டும் அகவடிவமைப்பைப் பெறுகிறது. சேந்தனாரின் நான்கு பதிகங்களில் 'பொய்யாத வேதியர்' பதிகமும், 'மாலுலாமனம்' பதிகமும், அகமரபைப் பெற்று விளங்குகின்றன. கருவூர்த்தேவரின் பத்து திருப்பதிகங்களில் 'தளிரொளிமணி' பதிகமும், நீரோங்கி பதிகமும், திருவாலி அமுதனார் பாடிய நான்கு பதிகங்களில் 'பவளமால்வரை' 'கோகோலமலர்' பதிகங்களும், புருடோத்த நம்பியின் 'வாரணிநறு' வானவர்கள் பதிகங்களும், சேதிராயரின் 'சேலுலாம் வயல்' பதிகமும் அகமரபில் அமைந்துள்ளன. ஒன்பது அடியார்களில், அறுவர் பாடல்களில் அகத்திணை மரபைக் காணமுடிகிறது.

3.1.6. பத்தாம் திருமுறை

பத்தாம் திருமுறையான திருமூலரின் திருமந்திரம் தத்துவக் கருத்துக்களைக் கொண்டுள்ளன. எனவே இதில் அகமரபு இடம்பெறவில்லை.

3.1.7. பதினோராம் திருமுறையில் அகப்பதிகங்கள்

சோமசுந்தரக் கடவுள், காரைக்காலம்மையார், ஐயடிகள்
காடவர்க்கோன், சேரமான்பெருமாள், நாயனார், நக்கீரதேவர்;
கல்லாடனார், கபிலர், பரணர், இளம்பெருமான், அதிராவடிகள்,
பட்டினத்துப் பிள்ளையார், நம்பியாண்டார் நம்பி என்னும் பன்னிருவர்
பாடியுள்ளதை பதினோராம் திருமுறை என்பது மரபாகும். இதுவும்
பலரினை ஒன்றிணைக்கும் முயற்சிக்குச் சான்றாகும்.
காரைக்காலம்மையாரின் திருவாலங்காட்டு மூத்ததிருப்பதிகம்,
திருஇரட்டை மணிமாலை, அற்புதத்திருவந்தாதி, சேரமான்பெருமாள்
நாயனாரின் பொன்வண்ணத்தந்தாதி, திருவாரூர்மும்மணிக்கோவை
காரெட்டும், பட்டினத்துப்பிள்ளையாரின் கோயில் நான்மணிமாலை,
திருக்கழுமலமும்மணிக்கோவை, திருவிடைமருதூர்மும்மணிக்கோவை,
திருவேகம்பமுடையார் திருவந்தாதி, இளம் பெருமானடிகளின்
சிவபெருமான் மும்மணிக்கோவை, நம்பியாண்டார்நம்பியின்
ஆளுடையபிள்ளையார் மும்மணிக்கோவை, கபிலரின்
சிவபெருமான் திருவந்தாதி ஆகியன அகத்திணை மரபில்
அமைந்துள்ளன.

3.2. கைக்கிளை

அகத்திணைகளை ஏழு திணைகளாகத் தொல்காப்பியர்
குறிப்பிடுவார். அவற்றுள் கைக்கிளை என்பது ஒருதலைக்காமமாகும்.
எதிர்பால் இன்றித் தமக்குத்தாமே கூறிக்கொள்ளும் நிலைமை
உடையதாம். திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர் ஆகியோரின் சில

பாடல்கள் கடவுள்மாட்டு மானிடப் பெண்டிர் நயந்த பக்கமாக இருப்பதால் தலைவி நிலையில் அமைந்த கைக்கிளைப் பாடல்களாக அமைந்துள்ளன. தலைவியின் கைக்கிளையை தேவாரத்தில் விரிவாகக் காணமுடிகிறது. திருஞானசம்பந்தரின் முதல் பதிகமான திருப்பிரமபுரம் கைக்கிளைச் சிறப்புடையது. இதன் முதல் பத்துப்பாடல்கள் தன் உள்ளம்கவர் கள்வன் யார் என்பதைச் சொல்லுவதாக அமைந்துள்ளன. ‘சிவபெருமான் பெண்ணுருவும், ஆணுருவும் கொண்டு இரு உருவங்களாகக் காட்சி நல்குபவன், சடைமுடியோடு இடம் ஏறி அமர்பவன்; அருமையான உரைகளைக் கூறியவன் என் உள்ளம் கவர் கள்வன்’ என்று தலைவி கூற்றில் திருஞானசம்பந்தர் கையறுநிலையாகப் பாடியுள்ளார். இதனை,

“ஒருமை பெண்மை உடையவன் சடையன் விடை ஊரும்
இவன் என்ன அருமையாக உரை செய்ய அமர்ந்தெனது
உள்ளங்கவர் கள்வன்”⁶

என்னும் பாடலடிகளால் உணரமுடிகின்றது.

சுந்தரர் ‘திருப்பைஞ்ஞீலி’ பதிகத்தில் பிச்சையேற்க வந்த பெருமானைக் கண்ட மகளிர் கைக்கிளையாகக் காதல் கொள்வதாகப் பாடுகிறார். இதனை மகளிர் கூற்றாகவே சுந்தரர் அமைத்துள்ளார்.

‘இறைவன் பிச்சையேற்கச் சென்றபொழுது அவரது அழகில் ஈர்க்கப்பட்டதே எங்களின் காதல் மிகுதிக்குக் காரணம்’ என்று அவர்கள் கூறுகின்றனர். இதனை,

“காருலாவிய நஞ்சையுண்டிருள் கண்டர் வெண்டலையோடு கொண்டு

ஊரெலாந் திரிந்தென் செய்வீர்பலி ஓரிடத்திலே கொள்ளும் நீர்”⁷

என்னும் பாடல்களின் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

தலைவனின் நிறத்தையும், வடிவத்தையும் காணாமலேயே தலைவி இறைவனின் பெயரைக் கேட்ட அளவில் காதல் கொள்கிறாள். இதனை,

“வண்ணமும் வடிவுஞ் சென்று கண்டிலள்

எண்ணி நாமங்களேத்தி நிறைந்திலள்

கண்ணுலாம் பொழில் சூழ்கழிப் பாலையெம்

அண்ணலே யறிவானிவள் தன்மையே”⁸

என்ற பாடல்கள் மூலம் அறிய முடிகின்றது.

3.3. பன்னிருத்திருமுறைகளில் குறிஞ்சித்திணையின் அகமரபுகள்

3.3.1. புணர்தலும் புணர்தல் நிமித்தம்

3.3.2. மெய்யுறு புணர்ச்சி

3.3.3. அறத்தொடு நிற்பல்

3.3.4. இரவுக்குறி

ஆகிய நான்கு நிலைகளில் பன்னிரு திருமுறைகளில்

குறிஞ்சித்திணையின் அகமரபுகளைக் காணலாம்.

3.3.1. புணர்தலும் புணர்தல் நிமித்தமும்

காவிக் கல்லால் வண்ணம் சிறக்கும் ஆடையையுடைய பௌத்தர், கையில் உண்ணும் கழுகையரான சமணர் ஆகியோர் கூறும் சொற்களை சொல்வளம் மிக்கது என எண்ண வேண்டாம். சுட்ட வெண்ணீற்றினை நன்கு குழையப்பூசி, என் கைவளையல்கள் சோர்ந்து விழுமாறு, எழிலைக்

கவர்ந்த தலைவர் உறையும் இடமாவது முல்லைக்காடு பரிதிநியமே
என்கிறாள் தலைவி. இதனை,

“கல்வளர் ஆடையர் கையில் உண்ணும் கழுக்கள் இழுக்கான
சொல்வளமாக நினைக்க வேண்டா சுடுநீறது ஆடி
நல்வளமாக சோர நலங்கவர்ந்த நாதர்க்கு இடைபோலும்
பால்வளர் முல்லையங் கொல்லை வேலிப் பரிதிநீறியமே”⁹

என்னும் பாடலடிகள் குறிப்பிடுகின்றது. இங்கு தலைவியின் கைக்கிளை
தெளிவாகத் தெரிகிறது. குறிஞ்சிக்குரிய உரிப்பொருளான புணர்தல்
நிமித்தத்தில் அமைந்த பாடல்களைப் பன்னிருதிருமுறைகளில்
காணமுடிகிறது.

தலைவனைக் கண்டு காதல் கொண்ட தலைவி காதல்
மயக்கத்தில் தன் கைவளை கழன்று சோர்கின்றாள். காமம் மயக்குற்ற
காதலியின் வளையல்கள் கழன்றமையைக் கூறுவதால் இது புணர்ச்சி
நிமித்தமாகிய குறிஞ்சி ஒழுக்கமாகும். இதனை,

“உள்ளுவார் வினைதீர்க்கு மென்றுரைப்ப ருலகெல்லாம்
கள்ளியே னானிவர்க்கென் கனவளையுங் கடவேனோ”¹⁰

என்ற பாடலடிகள் விளக்குகின்றன.

3.3.2. மெய்யுறுபுணர்ச்சி

தலைவனுக்கும் தலைவிக்கும் புணர்ச்சி நடைபெற்றதைத் தலைவி
கூற்றில் அமைந்த பாடலில் காணமுடிகிறது.

“துஞ்சிடையே வந்து துடியுங் கொட்டத்
துண்ணென் றெழுந்திருந்தேன் சொல்லமாட்டேன்”¹¹

என்ற பாடலடிகளில் தலைவி, தலைவன் தன் மெய்யைத் தீண்டியதால் வெட்கப்பட்டு அதனைச் சொல்ல மாட்டேன் என்று குறிப்பாக மெய்யுறுபுணர்ச்சி நடந்ததைக் கூறிவிடுகிறாள். இங்கு குறிஞ்சி ஒழுக்கம் தலைவனைப் பிரிந்து பிரிவுத் துயரையும் பெறுகிறாள். இதனை,

“நண்ணிட்டு வந்து மனைபுகுந் தாரும் நல் லூரகத்தே
பண்ணிட்ட பாடல ராடலராய்ப் பற்றி நோக்கிநின்று
கண்ணிட்டுப் போயிற்றுக் காரணமுண்டு கறைக் கண்டரே”¹²

என்ற பாடலடிகளின் மூலம் அறிய முடிகின்றது. தலைவன் தலைவி சந்திப்பில் சில நகைகள் தோன்றுவதையும் திருநாவுக்கரசர் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்.

3.3.3. அறத்தொடு நின்றல்

தலைவியின் களவை தோழி மதிநுட்பத்தால் எடுத்துரைப்பதே அறத்தொடு நின்றலாகும். பக்தி இலக்கிய அறத்தொடு நின்றலில் தலைவனின் பெருமைகள் உணர்த்தப்படுகின்றன. திருஞானசம்பந்தர் தேவாரம், சுந்தரர் தேவாரம், பதினொன்றாம் திருமுறையில் கோயில் நான்மணிமாலை, திருக்கமூமலமும் மணிக்கோவை, திருஏகம்பமுடையார் திருவந்தாதி, திருமருதூர் மும்மணிக்கோவை, ஆளுடையபிள்ளையார் திருகலம்பகம் ஆகியவை அறத்தொடு நின்றலைக் குறிப்பிடுகின்றன. ஆளுடையபிள்ளையார் திருவந்தாதியில் தோழி, தலைவியின் நோய்க்கு மருந்தாக மாலைசூட்டி அறத்தொடு நிற்பதை,

“கட்டதுவே கொண்டு கள்ளுண்டு நுங்கைகளாற் சுணங்கை
இட்டதுவே யன்றி எட்டனைத்தான் இவள் உள்ளுறுநோய்

விட்டதுவேயன்றி வெங்கருநாதன் தன் பங்கயத்தின்
மட்டவிழ் தார் கொண்டு சூட்டுமின் பேதை மகிழ்வுறவே”¹³

என்ற பாடலடிகள் மூலம் உணரலாம்.

ஆளுடைய பிள்ளையார் திருமும்மணிக்கோவையில் தோழி
அறத்தொடு நிற்பதை,

“சுணங்கணி மென்முலைச் சரிசூழல் மானினை
மணஞ்செய மதிப்பது நமக்குவன் பழியே”¹⁴

என்ற பாடலடிகள் விளக்கும் காணலாம். திருஞானசம்பந்தரின்
திருக்கானூர் பதிகம் தலைவி தோழிக்கு அறத்தொடு நிற்பதை
உணர்த்தும் வகையில் பாடப்பெற்றுள்ளது. இறைவன் தனக்கு நோய்
கொடுத்தான் என்று பெண்கள் தோழிகளிடம் கூறி அறத்தொடு
நிற்கின்றனர்.

‘இறையனார் வந்தெனில் புகுந்தென் எழில் நலமும் கொண்டார்’¹⁵

என்றும்,

“எளிவந்தார் போல் ஐயமென்றென் இல்லே புகுந்துள்ளது
தெளிவும் நாணுங் கொண்ட கள்வர்”¹⁶

என்றும் பாடப்பட்டுள்ளது.

அறத்தொடு நிற்பதை அப்பரது நெய்தல் திணைப்பாடலில்
காணமுடிகின்றது. இதனை,

“மாதியன்று மனைக்கிரு வென்றக்கால்
நீதிதான் சொல நீயெனக் காரெனும்

சோதியார் தருதோணி புரவர்க்குத்
தாதியாவன் நானென்று மென்தையலே”¹⁷

என்ற பாடலடிகளால் அறியலாம்.

3.3.4. இரவுக்குறி

குறிகள் இரவுக்குறி, பகற்குறி என்று இருவகைப்படும். பகலில் தலைவன் தலைவியைச் சந்திப்பது பகற்குறியென்றும், இரவில் தலைவியைச் சந்திப்பது இரவுக்குறியென்றும் அழைக்கப்படும். இதனை அக இலக்கணங்கள் வாயிலாகவும் அறியமுடிகிறது. பக்தி இலக்கியங்களிலும் அகஇலக்கிய மரபில் இடம்பெற்றுள்ளது. இரவில் வந்து இல்லங்களை அறிகின்ற தலைவரே, நள்ளிரவில் இங்கிருந்து நடந்து போகவும் வல்லீரோ என்று தலைவி கேட்பதை,

“குரவம் நாறிய குழலினார் வளைகொள்வதே தொழிலாகி நீர்
இரவும் இம்மலை அறிதிரே இங்கே நடந்து போகவும் வல்லீரே”¹⁸

என்ற சுந்தரரின் பாடலடிகள் மூலம் அறியலாம்.

திருக்கோவையில் முப்பத்து மூன்று இரவுக்குறிப் பாடல்கள் உள்ளன.

“ஆகாசத்துக்கு மேலாயுள்ளவன்; அகன்ற பாதாளத்துக் கீழாயுள்ளவன்; விரிந்த நீராற் சூழப்பட்ட பூமிக்கு நடுவாயுள்ளவன்; விரும்பி தெற்குத் திக்குத் திருப்பதியாகிய பெரும்பற்றபுலியுரிலே நின்றவன். அவனுடைய திருமிடற்றையொக்க உலாவுகிற நின் கண்ணோக்கு மேற்கண்டு காண் உன் கண்ணை யொக்குமாகில்

பார்த்துக்காண்”¹⁹ என்பது தாய் துயில் அறிந்து குறியிடத்துத் தோழி சொல்லியதாகும்.

திருச்சிற்றம்பலத்திலே பெரிய திருமாலானவன் வளவிய நறுநாற்றத்தையுடையவன். யானைகளை வேட்டஞ் செய்கிறவன். மனிதர் நடந்தறியாத வழியிலே வருவாயாக’ என்று தலைவியானவள் குறியிடம் சுட்டுவதை,

“செழுங்கார் முழுவதிர் சிற்றம் பலத்துப் பெருந்திருமால்
கொழுங்கான் மலரிடக் கூத்தயர்வோன் கழல் ஏத்தலர்போல்
முழங்கா ரரி முரண்வாரண வேட்டை செய் மொய்யிருள்வாய்
வழங்கா அதரின் வழங்கென்றுமோ இன்றெம் வள்ளலையே”²⁰

என்ற பாடலினால் அறியலாம்.

3.4. பன்னிருத்திருமுறைகளில் முல்லைத்திணையின் அகமரபுகள்

3.4.1. இருத்தலும் இருத்தல் நிமித்தமும்

3.4.2. தலைவியை ஆற்றுவித்தல்

3.4.3. தலைவி தேர்ப்பாகனுக்கு உரைத்தல்

3.4.4. தலைவன் தேர்ப்பாகனுக்கு உரைத்தல்

ஆகிய நான்கு நிலைகளில் பன்னிரு திருமுறைகளில் முல்லைத்திணைப் பாடல்களின் அகமரபுகள் சுட்டப்பட்டுள்ளன.

3.4.1. இருத்தலும் இருத்தல் நிமித்தமும்

சங்க இலக்கிய முல்லைத்திணைப் பாடல்களைப் போல, பன்னிரு திருமுறைகளின் முல்லைத்திணைப் பாடல்களிலும் வருணனையும், உரிப்பொருளான ‘இருத்தல்’ நிமித்தமும் குறிப்பிடப்பெறுகின்றன.

தோழி தலைவியிடம் ‘இறைவனுக்கு நீ நல்லவளாகின்றனை ஆனால் உனக்கு அல்லன் ஆதலை நீ அறியவில்லை’ என்று குறிப்பிடுகின்றாள். இதனை,

‘முல்லை வெண்நகை மொய் குழாயுனக்
கல்லனாவ தறிந்திலை நீ களித்
தொல்லையர் பொழில் தோணி புரவர்க்கே
நல்லையாயிடுகின்றனை நங்கையே’²¹

என்ற பாடலின் மூலம் அறியலாம். இங்கு ‘முல்லை’ மலர் என்ற கருப்பொருளும், இறைவனுக்காக ‘காத்திருத்தல்’ என்ற உரிப்பொருளும் குறிப்பிடப்பெறுகின்றன.

முல்லைத்திணையின் உரிப்பொருளின் இருத்தலும் இருத்தல் நிமித்தத்தினைப் பன்னிருதிருமுறை பாடல்களிலும் காணமுடிகிறது. தலைவனைப் பிரிந்ததால் தலைவி பசலை அடைந்ததை,

“வெவ்வ மேனியராய் வெள்ளை நீற்றினர்
எவ்வம் செய்து என் எழில் கொண்டார்
பவ்வ நஞ்சடை கண்டார் எம்பாற்றுறை
மவ்வல் சூடிய மைந்தரே”²²

என்ற பாடல் குறிப்பிடுகின்றது. இப்பாடல் முல்லை ஒழுக்கத்திற்குரிய இருத்தல் குறிப்பாக உணர்த்தப்படுகிறது.

காதல் கொண்ட தலைவி, தலைவன் வாராததால் மயக்குற்றுத் தன் கண்களில் கண்ணீரைச் சொரிந்தாள். இதனை,

“கையாரத் தொழுது அருவி கண்ணாரச் சொரிந்தாலும்
செய்யாயோ அருள்”²³

என்ற பாடல்களின் மூலம் அறியலாம். முல்லைத்திணையின்
உரிப்பொருளான இருத்தல் இப்பாடலிலும் தெளிவாக
உணர்த்தப்படுகின்றது.

3.4.2. தலைவியை ஆற்றுவித்தல்

தலைவனைப் பிரிந்த தலைவி பெரிதும் வருத்த முற்றிருக்கும்போது
தோழியே அவளுக்கு நன்மொழிகளைக் கூறி ஆற்றுவிப்பாள். இதனைச்
சங்க இலக்கிய முல்லைத்திணைப் பாடல்களில் மிகுதியும்
காணப்படுகிறது. இவ்வமைப்பில் பன்னிருதிருமுறைகளின் முல்லைத்
திணைப்பாடல்களும் அமைகின்றன. வினைமுடித்து கார்காலத்தில்
திரும்புவேன் என்று கூறிய தலைவன் கார்காலம் வந்தும் வராமையால்
தலைவியானவள் பெரிதும் வருந்துகிறாள். அப்போது தோழி கார்காலம்
வந்துவிட்டமையால் தலைவன் நிச்சயமாக வருவான்; கவலை
கொள்ளாதே’ என்று கூறி தலைவியை ஆற்றுவிக்கிறாள். இதனை,

“செழுந்தழல் வண்ணன் செழுஞ்சடைபோல் மின்னி
அழுந்தி அலர்போல் உயர-எழுந்தெங்கும்
ஆவிசோர் நெஞ்சினரை அன்பாக்க உற்றதே
காவிசேர் கண்ணாய்அக் கார்”²⁴

என்ற பாடல் உணர்த்துகின்றது.

3.4.3. தலைவி தேர்ப்பாகனுக்கு உரைத்தல்

தலைவி தேர்ப்பாகனுக்கு கூறுவது போன்ற சங்கப்பாடல்
அமைப்பினை பக்தி இலக்கியத்திலும் காணமுடிகிறது. தோழி

தேர்ப்பாகனிடம், ‘நெறித்த கூந்தலோடு கொண்ட விறலியுடன் சேர்ந்த செடியினைக் கொண்ட தமிழ்நூல் வல்ல சிறிய யாழ் கொண்ட பாணனே, பொய்களைக் கொண்ட ஊரனாகிய தலைவன் மனத்தை நுகர மூனூறு பேரும் மூவகையான பயனைப் பெற்றோம். தலைவனின் புனைதார் மாலை பொருத்தப்பாடு இல்லாததும் உள்ளது நிலை கூறியும் கள்ளவாசகம் மாறாமல் பேசுந் திறங்கொண்ட பரத்தையரிடமிருந்து மிக்கப் பொருளினை பெற்றனை; அவர்கள் எம் தங்கையாகிய பரத்தையர், கொங்கைகளில் குங்குமக் குழம்பினைப் பூசி மிக்க இன்பத்தைப் பெற்றனர். என்நிலையை தான் அறியாயோ. சிவனார் அமர்ந்துறையும் அழகிய நீர்வளம் மிக்க திருவலஞ்சுழியில் வண்டுகள் தேன் உண்ணும் வயலில் சூழ்ந்து எழுந்து நிற்கும் கரும்புகளில் உள்ள கருப்பஞ்சாறு போன்ற வாயில் சூழ்ந்து எழுந்து நிற்கும் கரும்புகளில் உள்ள கருப்பஞ்சாறு போன்ற வாயில் நீர் ஊறும் காற்சிலம்பும், சிறுபறையும் உடைய கிண்கிணி ஒலித்திடும் மகனைப் பெற்றேன்’ என்று வெகுண்டு கூறினாள். இதனை,

“நெறிதரு குழலி விறலியொடு புணர்ந்த
செறிதரு தமிழ்நூல் சீறியாழ்ப் புணர்தர
மூவேம்மூன்று பயன் பெற்றனவே நீயவன்
புனைதார் மாலை பொருந்தப் பாடி
இல்லதும் உள்ளதும் சொல்லிக் கொள்ள
வாசகம் வாழமல் பேச வண்மையில்”²⁵

என்ற பாடலின் மூலம் அறியலாம்.

3.4.4. தலைவன் தேர்ப்பாகனுக்குக் கூறல்

தலைவியை வினைவயிற் பிரிந்த தலைவன் கார்காலம் தொடங்கியதும் தேர்ப்பாகனிடம் விரைந்து தேரை செலுத்துமாறு கூறுவது சங்க இலக்கிய மரபாகும். இதே போன்ற அமைப்பினைப் பக்தி இலக்கியத்திலும் காணமுடிகிறது. திருவலஞ்சுழி தலைவன் தேர்ப்பாகனிடம், ‘தலைவி இல்லில் இருந்து துன்பப்படுவாள். திருமால் வழிபட்ட வலஞ்சுழியில் எழுந்தருளியிருக்கும் பிறைமதியை முடியில் அணிந்திருப்பவர். நெற்றிக்கண்ணில் தோன்றிய சினம் போல் மேகங்கள் மின்னி புனத்தில் இசை கொண்டு வண்டினங்கள் பாட ஆரவாரித்தன. ஆகையால் உடனே புறப்படுவோம்’ என்று உரைப்பதை,

“பெண் கொண்டிருந்து வருந்துங்கொலாம் பெருமான் திருமால்
வண் கொண்ட சோலை வலஞ்சுழியான் மதி சூடி நெற்றிக்
கண் கொண்ட கோபம் கலந்தனபோல் மின்னிக் கார்புனத்துப்
பண் கொண்டு வண்டினம் பாட நின்று ஆர்த்தன பன்முகிலே”²⁶

என்னும் பாடலில் காணமுடிகின்றது.

3.5. பன்னிருதிருமுறைகளில் மருதத்திணையின் அகமரபுகள்

3.5.1. ஊடல்

3.5.2. வாயில் வேண்டலும் மறுத்தலும்

3.5.3. பரத்தமை

ஆகிய மூன்று நிலைகளில் பன்னிருதிருமுறைகளில் மருதத்திணையின் அகமரபுகளைக் காணமுடிகின்றது.

3.5.1. ஊடல்

சங்க இலக்கிய மருதத்திணைப் பாடல்களின் உரிப்பொருளான ஊடலும் ஊடல் நிமித்தமான பாடல்கள் பன்னிருதிருமுறைகளில் இடம்பெற்றுள்ளது. ‘மாடங்களால் சூழப்பட்ட திருச்சிற்றம்பலத்தில் உள்ளவர்; அன்பர் சிந்தைகளில் சென்று செறிகிற திருக்கூத்தை உடையவர். சீரிய நாட்டில் சீரிய நல்லூரில் சீரிய குடியில் உள்ளவர். இவ்வொழுக்கத்தை விரும்புவது உடன்பாடில்லை’ என்று தலைவி நாடும், ஊரும், இல்லும் சுட்டி ஊடல் உரைத்ததை,

“செழுமிய மாளிகைச் சிற்றம்பலவர் சென்று அன்பர் சிந்தைக்
கழுமிய கூத்தர் கடிபொழில் ஏழினும் வாழியரோ
விழுமிய நாட்டு விழுமிய நல்லூர் விழுக்குடியீர்
விழுமிய அல்ல கொல்லோ இன்னவாறு விரும்பியதே”²⁷

என்னும் பாடலின் வழி அறியலாம்.

புதல்வனைக் கண்டு மனையிடத்தே வருகிற தலைவன், ஊடல் அறிவான் போல் பிள்ளையைப் பாராட்டி வருதல், நிலத்தைக் குலைந்து ஊடுதல் போல அவலமாய் இருப்பதை தலைவி,

“சேல்தான் திகழ்வயல் சிற்றம்பலவர் தில்லைநகர்வாய்
வேல்தான் திகழ்கண் இளையார் வெகுள்வர் மெய்ப்பாலன் செய்த
பால்தான் திகழும் பரிசினம் மேவும் பழறுகவேங்
கால்தான் தொடல் தொடரேல் விடு தீண்டல் எம் கைத்தலமே”²⁸

என்ற பாடலின் மூலம் விளக்குவர்.

3.5.2. வாயில் வேண்டலும், மறுத்தலும்

சங்க இலக்கிய மருதத்திணைப் பாடல்களின் அகமரபான வாயில்வேண்டல், வாயில் மறுத்தல் ஆகியவற்றை பன்னிரு திருமுறைகளிலும் காணமுடிகிறது. தோழி தலைவியிடம் உடைமணியைக் கட்டிச் சிறுதேர் உருட்டி உலாவுகின்றவன். முற்காலத்தில் அயனும் மாலும் அறியப்படாதவன். பெரும்பற்ற புலியூரில் மெல்லிய மயிலை ஒப்பார்கள் முன்பு முத்துமணியை ஒத்த ஒளி சிறந்த முறுவலினை உடையாய். இன்று நம்முடைய வாசலைக் காதலர் கண்டதைக் கூறி வாயில் வேண்டுகிறாள். இதனை,

“உடைமணி கட்டிச் சிறுதேர் உருட்டி உலாத்தரும் இந்
நடைமணியைத் தந்த பின்னர்முன் நான்முகன் மாலறியா
விடைமணி கண்டர் வண் தில்லைமென்தோகை அன்னார்கண் முன்னம்
கடைமணி வாள் நகையை இன்று கண்டனர் காதலரே”²⁹

என்ற பாடலின் மூலம் அறியலாம்.

மற்றொரு பாடலில் பாணன் வாயில் வேண்டுவதைக் கண்டு தலைவி வெகுண்டுரைப்பதைக் காணமுடிகிறது. “கருமை நிறத்தைக் கௌவிக் கொண்ட திருமிடற்றை உடையவர்; அவருடைய வயல்கூழ்ந்த பெரும்பற்றபுலியூரில் சிறந்த தலைவர்; உன்னிடத்து உண்மை பொருந்தின அன்பை உடையவர். பரத்தையரிடத்து அன்பினால் பிரிந்தார் அல்லர். அருளுடைமையால் பிரிந்தார்”³⁰ என்று தலைவி தலைவன் மீது ஊடல் கொண்டு வாயில் மறுப்பதும் உண்டு.

வாயில் பெறாது தலைவன் நிற்பத் தலைவியிடம் தோழி,
 ‘கார்காலத்து மயிலைஒப்பாய்; பெரும்பற்ற புலியூரில் நாயகர் நம்மிடத்து
 விருந்தினராய் வந்தவர். கடல் சூழ்ந்த உலகத்தை உண்மையாக
 வணங்கவும், விசம்பு கடல் சூழ்ந்த உலகத்தை உண்மையாக வணங்கவும்,
 விசம்பு தோய்ந்த குடையின் கீழே வேட்கை பெருகத் தோன்றியவர்.
 தம்மிடத்தில் ஒரு வார்த்தையும் சொல்லவில்லை’ என்று கூறுகிறாள்.
 இதனை,

“வியந்தலை நீர் வையம் மெய்யே இறைஞ்சுவின் தோய்குடைக்கீழ்
 வயந்தலை கூர்ந்தென்றும் வாய்திறவார் வந்த வாளரக்கண்”³¹

என்ற பாடலினால் விளங்கும்.

3.5.3. பரத்தமை

சங்க இலக்கிய மருதத்திணைப் பாடல்களில் பரத்தை முக்கியப் பங்கு வகிக்கிறாள். தலைவனுக்கும் தலைவிக்கும் ஊடல் ஏற்பட பெரிதும் அவளே காரணமாக அமைகின்றாள். பன்னிருதிருமுறைகளிலும் மருதத்திணைக் கூறுகளைக் கொண்ட பாடல்களில் பரத்தைமை பற்றிய செய்திகளை அறியமுடிகிறது. இங்கும் தலைவன் தலைவியர் ஊடலுக்கு அவளே காரணமாகின்றாள். தலைவி பரத்தையை நொந்து, ‘அங்கையிலே இளமாணை ஏந்திய சிற்றம்பலநாதன் வலிமை பொருந்திய தோள்களையுடையவன். தன்னுடைய பெரிய கையை இயல்பாகப் பெற்றவன். விருப்பத்திற்கு இணங்குவது ஏற்புடைத்தல்ல; பரத்தைக்கும் ஒரு தங்கை இருந்தால் அதனைப் புரிந்து செயல்பட முடியும். என் நிலையும் தெரிந்து கொள்வாள்’ என்று கூறுகிறாள். இதனை,

“இறுமாப் பொழியும் என்றே தங்கை தோன்றின் எங்கை அங்கைச்
சிறுமான் தரித்த சிற்றம்பலத்தான் தில்லை ஊரன் திண்தோள்
பெறுமாத்தொடும் தன்ன பேரணுக்குப் பெற்ற பெற்றியினோ
இறுமாப் பொழிய இறுமாப் பொழிந்த இணைமுலையே”³²

என்ற பாடலின் மூலம் அறியலாம்.

பரத்தையரிடமிருந்து பிரிந்து வரும் தலைவனிடம், கண்டோர் வயல்
சூழ்ந்த ஊரையுடையவன். அன்புடைய நெஞ்சத்தைவுடையவன். இவள்
பேதுறும் படியாக வரம்பு கடந்தான். அடியார் எலும்புக்குள் எல்லாம் அமுதம்
வந்து ஊறும்படி அம்பலத்து நின்றாடி அருளுகின்றவன். அன்னம்
துயில்கின்ற நாடன் ஆதலால் தன் நாயகி வருந்தத் தனக்கு
அன்பிலாதாரும் தன் மரபுக்குப் பொருந்தாருமாகிய பரத்தையர் உடனே
உறைவது தகுதியின்மை’ என்று நல்வழி கூறியதை,

“அன்புடை நெஞ்சத்து இவள் பேதுற அம்பலத்தாள்
என்பிடை வந்தமிழ் தூற நின்றாடி இருஞ்சுழியால்
தன்பெடை நையத் தகவழிந்து அன்னம் சலஞ்சலத்தின்
வன்பெடை மேல் துயிலும் வயல் ஊரன் வரம்பிலனே”³³

என்ற பாடல் விளக்கும். நாயகி அருமை காட்டியும், பரத்தையர்
அன்பிலாமை காட்டியும் தன்பெடை, வன்பெடை எனக் கையாண்டுள்ளார்
மாணிக்கவாசகர்.

3.6. பன்னிருத்திருமுறைகளில் நெய்தல் திணையின் அகமரபுகள்

சங்க இலக்கிய நெய்தல் திணையின் உரிப்பொருளான
‘இரங்குதல்’ பொருளில் அமைந்த பாடல்களை பன்னிரு திருமுறைகளில்
காணமுடிகிறது. இதனை,

3.6.1. நற்றாய் இரங்குதல்

3.6.2. செவிலி இரங்குதல்

3.6.3. தோழி இரங்குதல்

3.6.4. தலைவி இரங்குதல்

என்னும் நான்கு நிலைகளில் பன்னிருதிருமுறைகள் நெய்தல்திணையின் அகமரபுகள் அமைந்துள்ளன.

3.6.1. நற்றாய் இரங்குதல்

‘அன்பு கொண்டு கூறும் சொற்களைக் கேளாள் எம்பிரானின் திருவடியைப் பிரிந்திருக்க முடியாமல் பேசுவாள்’ என்று தலைவி குறித்து நற்றாய் இரங்குவதை,

“தொழுவாள் பெறாளே தன்தோள்வளையும் தோற்றாள்
மழுவாளன் காளத்தி வாழ்த்தி-எழுவாள்
நறுமலர்க் கொன்றை நம்முன்னே நாளைப்
பெறுமாறு காணீர் என்மெண்”³⁴

என்ற பாடல் குறிப்பிடுகின்றது. என் மகள் காளத்திநாதனை வாழ்த்தித் தொழுவாள். கைவளையல்களை இழப்பாள். அவள் திரும்பவும் பெறமாட்டாளோ? நாளை மலர்க்கொன்றைப் பெறுமாறு அருள் செய்க என்று இப்பாடலில் நற்றாய் இரங்குகிறாள்.

3.6.2. செவிலி இரங்குதல்

தலைவி குறித்து செவிலி இரங்குவதாகவும் பன்னிரு திருமுறைகளில் பாடல்கள் அமைகின்றன. ‘என் நெஞ்சகத்தே தனக்கு வாழ்வென்று பிறர் சொல்லும்படி என்னைவிட்டு நீங்கியறியாதவன்.

அவனுடைய பெரும்பற்ற புலியூரில் பல பூவணிந்த கூந்தலையுடையாய், வேல் போல் உலாவுகின்ற கண்களை உடையாளுக்கு இப்பொழுதே தான் வருந்துகின்றது. மயில் போல் நடந்து, மெல்லிய மான் போல விழித்து, குயில் போலே பேசுகிற என் பிள்ளை எங்கே போயது சொல்லுவாயாக' என்று தோழியிடம் செவிலி இரங்கிக் கேட்பதை,

“மயிலெனப் பேர்ந்திள வல்லியின் ஒல்கிமென் மான் விழித்துக்
குயிலெனப் பேசுமெங் குட்டன் எங்குற்றதென் நெஞ்சகத்தே
பயிலெனப் பேர்ந்தறியாதவன் தில்லை பல்பூங்குழலாய்
அயிலெனப் பேருங்கண் ணாய்என் கொலாம் இன்றயர்கின்தே”³⁵

என்ற பாடலால் அறியமுடிகிறது.

3.6.3. தோழி இரங்குதல்

தலைவியின் இரங்குதலைத் தடுக்கும் பொருட்டு தலைவனை மறக்கும்படித் தோழி கூறுகிறாள். ‘அழகிய பூங்கொடி போன்றவளே, பூமியே சிவனின் திருவடியாகும். சூரியன், சந்திரன், தீ என்கிற மூன்று சுடர்களே சிவனது முக்கண்களாகும். அவன் விடும் மூச்சே காற்றாகும். கடலே அவனது ஆடையாகும். வேதமே அவனது திருமுகம். ஆகாயமே அவனது திருவுடல். தோள்களே எண் திசைகள், இசையே அவனது சொற்கள் இத்தகைய அளப்பரிய ஒருவனுக்காய் உன் அழகிய நிறம் குலைய ஏங்குவது அறிவுடைய செயலோ; இந்த பிரமாண்டத்தைக் காதலிக்கிறாயே அதை உன்னால் கட்டிக்காக்க முடியுமா? ஆகவே இரங்கலைத் தவிர்க்கும் பொருட்டு அவனை மறந்துவிடுக’ என்கிறாள் தோழி. இதனை,

“பாதம் புவனி சுடர்நயனம் பவனம் உயிர்ப்பு ஓங்கு
 ஓதம் உடுக்கை உயர்வான் முடிவிகம்பே உடம்பு
 வேதம் முகம் திசைதோள் மிகு பண்மொழி கீதமென்ன
 போதம் இவர்க்கோர் மணிநிறம் தோற்பது பூங்கொடியே”³⁶

என்ற பாடலின் வழி அறிய முடிகின்றது.

3.6.4. தலைவி இரங்குதல்

தலைவனை நினைத்து நாள்தோறும் தலைவி வருந்தி இரங்குகின்றாள். ‘ஊரெல்லாம் தூங்குகிறது. உலகின் ஓசை எல்லாம் அடங்கிய நள்ளிரவு, வளம் செழித்த ஊராம் மாந்துறையில் மறைக்காட்டு ஈசன் குடி கொண்ட நீர்த்துறை, அதன் அருகே இந்த ஓசையற்ற இரவில் ஒலி கேட்கிறது. ஒரு ஒற்றைப் பறவையின் குரல். தலைவனைப் பிரிந்து வாடும் என்னைப் போல் இரங்கும் குரல் அது’ என்று தலைவி இரங்குகிறாள். இதனை,

“ஊரெல்லாம் துஞ்சி உலகெல்லாம் நள்ளென்று
 பாரெல்லாம் பாட இந்தப் பாயிருட்கண் சீருலாம்
 மாந்துறைவாய் ஈசன்மணி நீர் மறைக்காட்டு
 பூந்துறைவாய் மேய்ந்துறங்காப் புள்”³⁶

என்ற பாடலின் மூலம் உணர இயலும்.

3.7. பன்னிருத்திருமுறைகளில் பாலைத்திணையின் அகமரபுகள்

3.7.1. பொருள் வயின் பிரிவு

3.7.2. உடன்போக்கு

ஆகிய இரண்டு நிலைகளில் பன்னிருத்திருமுறைகளில் பாலைத் திணையின் அகமரபுகள் சுட்டப்பட்டுள்ளது.

3.7.1. பொருள்வயின் பிரிவு

சங்க இலக்கிய பாலைத்திணையின் உரிப்பொருள் பிரிதலும் பிரிதல் நிமித்தமாகும். பன்னிருதிருமுறைகளிலும் ‘பிரிதல்’ பொருளில் பாடல்கள் அமைகின்றன. நம் தலைவர் முன்னெல்லாம் பொருட்பிரிவு பற்றிக் குறித்தபோது விளையாட்டிற்காகக் கூறுகிறார் என்ற எண்ணத்தோடு இருந்தேன். பிரிதலை விரும்பாததால் என்னிடம் சொல்லாமல் பிரிந்து விட்டதாகத் தலைவி தலைவனின் பிரிவினைக் கூறுகிறாள். இதனை,

“பிரியார் என இகழ்ந்தேன் முன்னம் யான் பின்னைஎற்பிரியின்
தரியாள் என இகழ்ந்தார் மன்னர்தாம் தக்கன் வேள்விமிக்க
ளரியார் எழில் அழிக்கும் எழில் அம்பலத்தோன் எவர்க்கும்
அரியான் அருளிலர் போல் அன்ன என்னை அழிவித்தவே”³⁸

என்ற பாடலின் வழி அறியமுடிகின்றது.

பொருளில்லாதவர் இன்பம் அறியார் என்று நினைத்து தலைவி பொருள் நாடிச் சென்று விட்டார். விரைவில் பொருள் தேடி வருவார் என்று தலைவிக்கு தோழி கூறுவதை,

“வறியார் இருமையறியார் எனமன்னும் மாந்தகு
நெறியா ரருஞ்சுரஞ் செல்லுலற் றார் நமர் நீண்டிருவர்”³⁹

என்ற பாடல்கள் விளக்கும்.

பொருள்வயிற் பிரிந்த தலைவன் தலைவியை நினைத்து வருந்தியது. சங்க அகப்பாடல்களில் குறிக்கத்தக்க மரபாகும். திருக்கோவையில் இம்மரபினைக் காணமுடிகிறது. ‘கற்புக்காலத்தில்

தலைவியிடம் நேரில் உணர்த்தாது, பொருள்தேடப் பிரிந்த தலைவன் காணுமிடந்தோறும் தலைவியின் வடிவம் தனக்கு உருவெளியாகக் காட்சியளித்தலின் குறித்த இடம் நோக்கிச் செல்ல இயலாது என்கிறான்' இதனை,

“காணும் திசைதோறும் கார்க்கயலும் செங்கனியொடுபைம்
பூணும் புணர்முலையும் கொண்டு தோன்றுமோர் பூங்கொடியே”⁴⁰

என்ற பாடலடிகள் விளக்கும்.

3.7.2. உடன்போக்கு

சங்க இலக்கியத்தில் உடன்போக்கு என்பது குறிப்பிடத்தக்க ஓர் அக மரபாகும். இதனை பக்தி இலக்கியத்திலும் காணமுடிகிறது. தலைவி தலைவனோடு உடன்போக்கில் அயலூர் சென்று விடுகிறாள். செவிலி சுரத்திடை அவர்களைத் தேடிச் செல்லும்போது வேறு ஒரு காதல் இணையைப் பார்க்கின்றாள். தன் மகளைப் பற்றி வினவுகின்றாள். இதனை,

“சடைமேல் ஒருத்தி சமைந்திருப்ப மேனிப்
புடைமேல் ஒருத்தி பொலிய இடையே போய்ச்
சங்கே கலைய மருதற்குத்தான் கொடுப்ப
தெங்கே இருக்க இவள்”⁴¹

என்ற பாடலின் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

திருஏகம்பர் திருவந்தாதியில் செவிலி உடன்போக்கு போனவர்களைப் பற்றி கேட்க, அதற்கு மற்றொரு காதல் இணை,

‘காதலுக்கேற்ற காளையும், பிணைணையையொத்த பெண்ணையும் கண்டோம்’ என்று கூறுகின்றனர். இதனை,

“துணையொத்த கோவையும் போலெழில் பேதையும் தோன்றுலுமுன்
இணையொத்த கொங்கையோட ஒத்த காதலடேகினரே
அணையத்தர் ஏறொத்த காளையைக் கண்டனம் மற்றவரேல்
பிணையொத்த நோக்குடைப் பெண்ணிவள் தன்னோடு பேசுமினே”⁴²

என்ற பாடல் குறிப்பிடுகின்றது.

3.8. பெருந்திணை

சங்க இலக்கியங்களில் உள்ள பொருந்தாக் காமமான பெருந்திணையானது, திருஞானசம்பந்தரின் திருவீழிமிழைலைத் திருப்பதிகம், திருநாவுக்கரசரின் திருவாமத்தூர் பதிகம், சுந்தரரின் திருப்பைஞ்ஞீலித் திருப்பதிகம் ஆகியவற்றில் காணப்படுகிறது. ‘கரும்பு வில்லியைக் காய்ந்தவனாகிய தலைவன், உண்மையில் காமத்தை வென்றவனல்லன். உமையவளைத் தன்பாகத்தே வைத்துள்ளான். அது மட்டுமல்ல; ஒரு பெரும்பகலில் வந்து தன் பெண்மையைக் கவர்ந்த’ தன்மையைக் கூறுவது மிக்க காமத்தினைச் சுட்டுகிறது.⁴⁸

பெருந்திணையுள் ஒன்றான ‘தேறுதல் ஒழிந்த காமத்து மிகு திறம்’ நாவுக்கரசரின் பாடல்களில் காணமுடிகின்றது. திருவாமத்தூர் பதிகத்தில் ‘பிச்சை ஏற்று வந்த இறைவனை எதிர்ப்பட்டு வேட்கை தோன்றி அவருக்கு உரியவளாகிறாள் தலைவி. பின்பு அவர் தன்னை வரையாது நீங்குவதால் பலரிடம் முறையிடுகின்றாள். தலைவியின் அழகைப் பறித்துக் கொண்டதால் அழுது புலம்புகின்றாள்’ இதனை,

“வண்ணங்கள் தாம்பாடிவந்து நின்று

வலிசெய்து வளைகவர்ந்தார் வகையால் நம்மைக்

கண்ணம்பால் நின்றெய்து கலைப்பேசிக்

கடியதோர் விடையேறிக் காபாலியார்

கண்ணங்கள் தாங்கொண்டு துதையப் பூசித்

தோலுடுத்த நூல்பூண்டு தோன்றத் தோன்ற

அண்ணலார் போகின்றார் வந்து காணீர்

அழகியரே ஆமாத்தூர் ஐயனாரே”⁴⁴

என்ற பாடலினால் உணரலாம்.

தலைவி ‘இறைவனை எங்கும் காணவில்லை; என்ன செய்வேன்’

என்று தோழியிடம் கூறி மிக்க காமத்தை வெளிப்படுத்துவதை,

“நிலைப்பாடே நான்கண்டதேடி கேளாய்

நெருநலை நற்பகலில் கோரடிகள் வந்து

கலைப்பாடுங் கண்மலருங் கலக்க நோக்கிக்

கலந்து பலியிடுவே னெங்குங் காணேன்

சலப்பாடே யினியொருநாட் காண்பேனாகில்

தன்னாகத் தென்னாகம் ஒடுங்கும் வண்ண

முலைப்பாடே படத்தழுவிப் போக லொட்டேன்

ஒற்றியூ ருறைந்திங்கே திரிவானையே”⁴⁵

என்ற பாடலின் மூலம் அறியலாம்.

சுந்தரரின் திருப்பைஞ்ஞீலித் திருப்பதிகமும் மிக்க காமத்தை வெளிப்படுத்துகின்றது. இறைவனின் அழகினால் கவரப்பட்டுக் காதல் மிகுந்த மகளிர் கூறும் கூற்றுக்களாக இப்பதிகம் அமைகிறது.

இறைவனின் மெய்தீண்டி இன்புறலாம் எனத் தலைவி எண்ணுகிறாள். அவர் அணிந்திருக்கின்ற பாம்பணியும் ஆமையோடும் தலைவிக்கு அச்சத்தைத் தருகிறது. ஆதலால் மெய்தீண்ட முடியாது வருந்திப் பேசுகிறாள். இதனை,

“அரவம் முன்கையில் ஆடவே
வந்து நிற்குமிதென் கொலோபலி”⁴⁶

என்ற அடிகளாலும்,

“காடு நும்பதி ஓடு கையது
காதல் செய்பவர் பெறுவதென்”⁴⁷

என்ற அடிகளாலும் உணரலாம். இது தலைவியின் மிக்க காமத்தை வெளிப்படுத்துகின்றது.

3.9. பன்னிருதிருமுறைகளில் பிற அகமரபுகள்

3.9.1. தூதுவிடுதல்

3.9.2. நெஞ்சொடு கிளத்தல்

3.9.3. பசலை நோய் படருதல்

3.9.4. மாலை வேண்டல்

3.9.5. கூடலிழைத்தல்

ஆகிய பிற அகமரபுகளையும் பன்னிரு திருமுறைகளில் காணமுடிகிறது.

3.9.1. தூது விடுதல்

தலைவி பிரிவுத் துன்பம் மிகும் நேரத்திலும், தான் தலைவனிடம் நேரிடையாகக் கூற முடியாத நிலையிலும், அஃறிணை உயிர்களான கிளி, அன்னம், வண்டு போன்றவற்றிடம் தூது செல்லக் கூறுதல் உண்டு. இது தூது விடுத்தலாகும். இதனை,

“சொல்லா மரபின் அவற்றொடு கெழீஇச்
செய்யா மரபிற் தொழிற்படுத் தடக்கியும்”⁴⁸

என்று தொல்காப்பியர் குறிப்பிட்டுள்ளார். இத்தகைய மரபு பன்னிருதிருமுறைகளிலும் காணப்படுகின்றது. திருஞானசம்பந்தரின் திருபிரமபுரத்துப்பதிகம், திருசெங்காட்டாங்குடிபதிகம், திருநாவுக்கரசரின் திருப்பழனப்பதிகம், சுந்தரரின் திருவாரூர் பதிகம், மாணிக்காவசகரின் திருக்கோத்தும்பி, அன்னைப்பத்து, குயில்பத்து ஆகிய மூன்று பதிகங்கள் ஆகியவற்றில் தூது விடுத்தல் என்ற அகமரபைக் காணமுடிகிறது. தலைவனின் பிரிவாற்றாமையால் வருந்துகின்ற தலைவி, வண்டினை பெருமைப்படுத்தியும் தன் சடைமுடியில் பிறையை அணிந்தவன் என்று இறைவனை அடையாளப்படுத்தியும், தன் நிலைமையைத் தலைவனுக்கு உணர்த்தக் கூறியும் வண்டைத்தூதாக அனுப்புவதை,

“வண்டரங்கப் புனர்கமல மதுமாந்தி பெடையினோடும்
ஒண்டரங்க வசைபாடு அளியரசே யொளிமதியத்
துண்டரங்கப் பூண்மார்பர் திருத்தோணி புறத்துறையும்
பண்டரங்கர்க் கென்னிலைமை பரிந்தொருகாற் பகராயே”⁴⁹

என்ற பாடல்கள் விளக்கும். தலைவி திருப்பழனத்து இறைவனிடம் வண்டினைத் தூது விடுவதை,

‘நினைக்கின்ற நினைப்பெல்லாம் உரையாயோ நிகழ்வண்டே’⁵⁰

என்ற பாடலடியில் காணமுடிகிறது. தலைவி தான் வளர்த்த கிளியிடம், ‘தலைவனின் பெயரைக் கேட்டு வந்தால் தேனும் பாலும் தருவேன்’ என்று கூறுகிறாள் இதனை,

“சிறையாரும் மடக்கிளியே யிங்கேவா தேனொடு பால்
முறையாலே யுணத்தருவன் மொய்பவளத்தொடு தரளத்
துறையாருங் கடற்றோணி புரத்தீசன்றுளகு மிளம்
பிறையாளன் றிருநாடு மெனக்கொரு காற் பேசாயே”⁵¹

என்ற பாடலினால் அறியமுடிகிறது. இப்பாடலில் கிளிக்கு உண்பதற்குரிய பொருளைத் தருவேன் என்று வாக்குறுதி கொடுத்து, செய்யும் செயலை கூறி குறிப்பிடுதல் சிறப்பானதொரு தூதுரைத்தல் உத்தியாகும்.

‘நாயகனுக்கு என் நிலையை உரைத்தால் உனக்குப் பழி வந்து சேருமோ; கொண்டையை உடைய சேவலே! என் போன்றவர்களின் வேண்டுகோளை நீ ஏற்கத்தான் வேண்டும். கொடுவினையேன் அடைந்த பசலை நோயை செண்பகமரங்கள் நிறைந்த பொழில் சூழ்ந்த திருத்தோணிப்புரத்து இறைவரிடம் சென்றுரைக்க வேண்டும்’ என்று தலைவி கோழியினைத் தூதுவிடுகிறாள்.

‘பண்பழனக் கோட்டகத்து வாட்டமிலாச் செஞ்சூட்டுக்
கண்பகத்தின் வாரணமே கடுவினையே னுறுறபயலை
செண்பகஞ்சேர் பொழில்புடைசூழ் திருத்தோணி புரத்துறையும்
பண்பனுக்கென் பரிசுரைத்தாற் பழியாமோ மொழியாயே”⁵²

என்ற பாடலில் காணமுடிகின்றது.

ஒரு தலைவி மாடப்புறாவிடம் தூது செல்லுமாறு கேட்கிறாள்.
 ‘பவளம் போன்ற கால்களை உடைய மாடப்புறாக்களே உங்களைத்
 தொழுகின்றேன். தேரோடும் வீதிகளையுடைய திருத்தோணிபுரத்தில்
 விளங்கும் கங்கை தாங்கிய சடைமுடியார்க்கு பிரிவுத்துன்பம் தெரியாது.
 என் மெலிவை எடுத்துக் கூறுங்கள்’ என்கிறாள். இது,

“பாராரே யெனை யொருகாற் றொழுகின்றேன் பாங்கமைந்த
 காராருஞ் செழுநிறத்துப் பவளக்காற் போதகங்காள்
 தேராறு நெடுவிதித் திருத்தோணி புரத்துறையும்
 நீராருஞ் சடையாருக்கென் னிலைமை நிகழ்த்தீரே”⁵³

என்ற பாடலில் குறிப்பிடப் பெறுகின்றது.

3.9.2. நெஞ்சொடு கிளத்தல்

பிரிவுச் சூழல்களில் தலைவனும் தலைவியும் ஒருவரையொருவர்
 நினைந்து பெரிதும் துன்புற்று நெஞ்சுக்குக் கூறி புலம்புவது நெஞ்சொடு
 கிளத்தலாகும். சங்க இலக்கியத்தில் பெரும்பான்மையாகக் காணப்படும்
 இவ்வகமரபு பன்னிருதிருமுறைகளிலும் காணப்படுகிறது.

காரைக்காலஅம்மையார் இறைவனை அடையும் வழியை,

“உத்தமராய் வாழ்வார் உலந்தக்கால் உற்றார்கள்
 செத்த மரமருக்கித் தீயாமுன் உத்தமனாய்
 நீளாழி நஞ்சுண்ட நெய்யாடி தன்நிறமே
 கேளாழி நெஞ்சே கிளர்ந்து”⁵⁴

என்று குறிப்பிடுவர். இப்பாடலில் நெஞ்சோடு கிளத்தல் செய்தி
 இடம்பெற்றுள்ளது.

3.9.3. பசலை நோய் படருதல்

தலைவனைப் பிரிந்து வருந்தும் தலைவிக்கு பசலை நோய் உண்டாகும். இந்த அகமரபை சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் காணமுடிகிறது. பக்தி இலக்கியத்திலும் பின்பற்றப்பட்டுள்ளது. தலைவி பேசும் முறையறியாப் பண்பினள். பிறரால் பழிதூற்றும் தன்மை கொண்டவள். பெரிய சுனையில் காளத்தி என அடிக்கடி அரற்றுவாள். அவள் அழகிய பசலைக்கு ஆளானதை,

“பேசும் பரிசறியாள்பேதை பிறர்க்கெல்லாம்
ஏகம் பரிசானாள் ஏபாவம் மாசுனை நீர்க்
காம்பை அலைத்து ஆலிக்கும் காளத்தி என்றென்று
பூம்பயலை மெய்முழுதும் போர்த்து”⁵⁵

என்னும் பாடல் விளக்கும்.

3.9.4. மாலை வேண்டல்

மாலை வேண்டலானது தலைவியின் காதல் மிகுதியைக் கூறி அதன் பொருட்டு தலைவனிடம் மாலை வேண்டுகலாகும். இம்மரபினை பக்தி இலக்கியத்தில் காணமுடிகிறது. பேதைப்பெண்ணாகியவள் அயலார் முன் பிறை சூடியவனும், நெற்றிக் கண்ணிணையுடைவனுமாகிய கயிலைத் தலைவன் மீது கொண்ட காமத்தால் நைகின்றாள். ஆகையால் அவளைச் சார்ந்து கார் கொன்றை மாலையை அவளுக்குத் தருகவென்று கேட்பதை,

“பெண்ணின்று அயலார்முன் பேதைபிறைசூடி
கண்ணின்ற நெற்றிக் கயிலைக்கோன் உண்ணின்ற

காமந்தான் மீதுர நைவாட் டுகுன் கார் கொன்றைத்
தாமந்தாம் பற்றி வளைச் சார்ந்து’’⁵⁶

என்னும் பாடல் சுட்டுகின்றது.

3.9.5. கூடலிழைத்தல்

தலைவனைப் பிரிந்திருக்கும் தலைவி, தலைவனின் வருகையை அறிதற்கு கூடலிழைத்தல் செய்வாள். கண்களை மூடிக்கொண்டு மண்ணில் தன் கால்விரலால் ஒரு வட்டமிடுதல் கூடலிழைத்தலாகும். வட்டம் முழுமையாக கிடைத்துவிட்டால் தலைவன் வருவார் என்ற நம்பிக்கை கொள்வாள். வட்டம் முழுமையாக கிடைக்காவிட்டால் கவலை கொள்வாள் தலைவி. சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படும் இந்த அகமரபினை பன்னிரு திருமுறைகளிலும் இடம்பெற்றுள்ளது.

“பாடலாக்கிடும் பண்ணொடு பெண்ணிவள்
கூடலாக்கிடும் குன்றின் மணற்கொடு
கோடல் பூத்தலர் கோழம்பத்துள் மகிழ்ந்து
ஆடும் கூத்தனுக் கன்பு பட்டாளன்றே’’⁵⁷

என்ற பாடலும்,

“நீடு நெஞ்சன் நினைந்து கண்ணீர்மல்கும்
ஒடு மாலினோ ஒண்கொடி மாதரான்
மாட நீள் மருகற் பெருமான் வரில்
கூடு நீ யென்று கூடலிழைக்குமே’’⁵⁸

என்ற பாடலும் கூடலிழைத்தலைக் குறித்து அமைந்தனவாகும்.

தொகுப்புரை

தமிழக வரலாற்றில் பல்லவர் காலம் பக்தி இலக்கியக் காலம் என்றழைக்கப்படுகின்றது.

இக்கால கட்டத்தில் தோன்றிய சைவ இலக்கியங்களாகிய பன்னிரு திருமுறைகளில் பத்தாம் திருமுறை, பன்னிரெண்டாம் திருமுறை தவிர ஏனைய பத்துத் திருமுறைகளில் அகமரபுக் கூறுகள் இடம்பெற்றுள்ளன.

தொல்காப்பியர் அகத்திணை ஏழு என மொழிவதற்கேற்ப ஏழு அகமரபுக்கூறுகள் பன்னிருதிருமுறைகளில் கையாளப்பட்டுள்ளன.

தலைவன் அல்லது தலைவி ஒருவர் மட்டும் காதல் கொள்வது கைக்கிளை ஆகும். இறையடியார்கள் தம்மைத் தலைவியாகக் கொண்டு இறைவன் மீது ஒருதலைக் காதல் கொள்வதாகப் பல்வேறு பாடல்கள் புனையப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

புணர்தல் புணர்தல் நிமித்தம், மெய்யறு புணர்ச்சி, அறத்தொடு நின்றல், இரவுக்குறி ஆகிய நான்கு அகமரபுக் கூறுகள் பன்னிருத் திருமுறையில் குறிஞ்சித் திணையில் இடம் பெற்றுள்ளன.

இருத்தலும் இருத்தல் நிமித்தமும், தலைவியை ஆற்றுவித்தல், தலைவி தேர்ப்பாகனுக்கு உரைத்தல், தலைவன் தேர்ப்பாகனுக்கு உரைத்தல் போன்றவை முல்லை சார்ந்த அகமரபுச் செய்திகளாகக் கூறப்பெற்றுள்ளன.

மருதத்திணையின் ஊடல், வாயில்வேண்டலும் மறுத்தலும், பரத்தமை போன்றவை அகமரபு ஒழுக்கங்களாகச் சுட்டப்பட்டுள்ளன.

நற்றாய் இரங்குதல், செவிலி இரங்குதல் தோழி இரங்குதல், தலைவி இரங்குதல் நெய்தல்திணை சார்ந்த அகமரபுக் கூறுகளாகும்.

பொருள்வயின் பிரிவும், உடன்போக்கும் பாலைத்திணையின் அகமரபுக் கூறுகளாகும்.

பெருந்திணை என்பது பொருந்தாக் காமம், இறைவன் மீது காதல் கொள்வது என்பது பொருந்தாக் கூற்று எனினும் இறையடியார்கள் காதல் கொண்டிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

எழுதிணை தவிர தூது, நெஞ்சொடு கிளத்தல், பசலை படர்தல், மாலை வேண்டல், கூடலிழைத்தல் போன்ற பிற அகமரபுக் கூறுகளும், பன்னிருதிருமுறைகளில் கையாளப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. தொல் புறம். நூ. 28
2. நக்கீரர், இறையனார் அகப்பொருள் உரை, ப.9
3. பழ.முத்தப்பன், திருமுறைகளில் அகக்கோட்பாடு, ப.15
4. ப. அருணாச்சலம், பக்தி இலக்கியம், ப.91
5. சு. வேங்கடராமன், பக்தி இலக்கியத்திற்கு சங்க இலக்கியத்தின் பங்களிப்பு, ஆய்வுக் கீற்றுகள், ப.24
6. திருஞான. தேவாரம், 76:5:1-2
7. சுந்தரர், தேவாரம், 7 : 361
8. திருநாவுக்கரசர், தேவாரம், 5 : 40:1
9. திருஞான. தேவாரம், 83:10
10. திருநாவுக். தேவாரம், 4: 12 : 9
11. மேலது, 6 :13 : 6
12. மேலது, 4 :97 : 2
13. பட்டினத்தடிகள், ஆளுடைய பிள்ளையார் திருவந்தாதி, 57
14. நம்பியாண்டார் நம்பி, ஆளுடைய பிள்ளையார் திருமும்மணிக்கோவை, 14
15. திருஞான. தேவாரம், 1:73 :3
16. மேலது, 1:73 : 6
17. மேலது, 5 :45 : 1
18. சுந்தரர், தேவாரம், 7:366
19. மாணிக். திருக்கோவை, 162
20. மேலது, 157
21. திருநாவுக். தேவாரம், 5 :45:6
22. திருஞான தேவாரம், 69 :8
23. திருவிசைப்பா, 4
24. நக்கீரர், காரெட்டு 1

25. திருவலஞ்சுழி, 13
26. மேலது, 6
27. மாணிக்க, திருக்கோவை, 393
28. மேலது, 390 : 1-4
29. மேலது, 385 : 1-4
30. மேலது, 386 : 1-2
31. மேலது, 383 : 1-2
32. மேலது, 373 : 1-4
33. மேலது, 377 : 1-4
34. நக். கயிலை, அந்தாதி, 58
35. மாணிக்கவாசகர், திருக்கோவை, 224 : 1-4
36. சேரமான் பெருமாள் நாயனார், திருவாரூர் மும்மணிக்கோவை, 8
37. சேரமான் பெருமாள் நாயனார், பொன் விண்ணத்து அந்தாதி, 19
38. மாணிக்கவாசகர், திருக்கோவை, 340 : 1-4
39. மேலது, 333 : 1-2
40. மேலது, 341 : 1-2
41. பட்டினத் திருக்கோவை, 24
42. பட்டினத்துப் பிள்ளையாளர், திருஏகம்பர் திருவந்தாதி. 5:1-4
43. திருஞான தேவாரம், 3:100 :1
44. திருநாவுக். தேவாரம், 6: 9 : 1
45. மேலது, 6 :45 : 8
46. சுந்தரர், தேவாரம், 7 : 4
47. மேலது, 7 : 7
48. தொல். பொருள். 1142
49. திருஞான. தேவாரம், 1 :60 : 1
50. திருநாவுக். தேவாரம், 4: 12 :3

51. திருஞான தேவாரம், 1:60 : 10
52. மேலது, 1:60 : 3
53. மேலது, 1:60 : 5
54. காரைக்காலம்மையார், அற்புதத், 20
55. நக், கயிலை, அந்தாதி, 28
56. மேலது, 42
57. திருநாவுக். தேவாரம், 5: 201 :8
58. மேலது, 5 :177 : 4

இயல் - நான்கு

**நாலாயிரத் திவ்ய
பிரபந்தத்தில் அகமரபுகள்**

நாலாயிரத் திவ்ய பிரபந்தத்தில் அகமரபுகள்

முன்னுரை

4.1. ஆழ்வார்கள் பாடல்களில் அகமரபுகள்

4.2. நாலாயிரத் திவ்யபிரபந்தத்தில் குறிஞ்சித்திணை அகமரபுகள்

4.2.1. முப்பொருள் மரபு

4.2.2. புணர்தல் மரபு

4.2.3. வெறிவிலக்கு

4.2.4. அறத்தோடு நிற்பல்

4.2.5. குறிசேட்டல்

4.3. நாலாயிரத் திவ்யபிரபந்தத்தில் முல்லைத்திணையின் அகமரபுகள்

4.3.1. முப்பொருள் மரபு

4.3.2. இருத்தல் மரபு

4.3.3. தேர்ப்பாகனிடம் கூறுதல்

4.4. நாலாயிரத் திவ்யபிரபந்தத்தில் நெய்தல் திணையின் அகமரபுகள்

4.4.1. முப்பொருள் மரபு

4.4.2. இரங்கல் மரபு

4.5. நாலாயிரத் திவ்ய பிரபந்தத்தில் பாலைத்திணையின் அகமரபுகள்

4.5.1. முப்பொருள் மரபு

4.5.2. பிரிதல் மரபு

4.5.3. உடன்போக்கு

4.6. நாலாயிரத் திவ்யபிரபந்தத்தில் பிற அக மரபுகள்

4.6.1. தூது விடுதல்

நாலாயிரத் திவ்ய பிரபந்தத்தில் அகமரபுகள்

முன்னுரை

தமிழில் பக்தி இலக்கியம் ஆழ்வார் நாயன்மார்களிடம் இயக்கமாக உருவாகியபோதும் மிகப் பழங்காலம் முதல் பக்திப்பாடல்கள் இலக்கியத்தில் இடம் பெற்று வந்தன. நாநிலக் கடவுள்களைத் தொல்காப்பியம் குறிக்கிறது. சங்கத் தொகைகளின் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடல்கள் இறை வணக்கத்திற்கு இடமளித்தன. இளங்கோவடிகள் சிலம்பில் கொற்றவை, மாயவன், முருகன் போன்ற கடவுளர் வணக்கப்பாடலைத் தந்துள்ளார். நாயன்மாரில் காரைக்காலம்மையும் திருமூலரும் வளர்த்த சைவ சமயத்தினை பிற நாயன்மார்களும் இயக்கமாக்கினர். அது போன்று முதலாழ்வார்கள் வளர்த்த வைணவம் பிற ஆழ்வாரால் இயக்கப்பட்டது. ஆழ்வார்களின் பாடல்களிலும் சங்க இலக்கிய அகமரபுகளைக் காணமுடிகிறது. அவ்வகையில் ஆழ்வார்களின் பாடல்களாகிய நாலாயிரத் திவ்யபிரபந்தத்தில் உள்ள அகமரபுகளை விளக்குவது இவ்வியலின் நோக்கமாகும்.

4.1. ஆழ்வார்கள் பாடல்களில் அகமரபுகள்

பொய்கையாழ்வார் முதல் திருவந்தாதியில் இரண்டு பாடல்களும், பூதத்தாழ்வாரின் இரண்டாம் திருவந்தாதியில் ஐந்து பாடல்களும், பேயாழ்வாரின் மூன்றாம் திருவந்தாதியில் இரண்டு பாடல்களும், திருமழிசையாழ்வாரின் திருச்சந்த விருத்தத்தில் நான்கு பாடல்களும், நான்முகன் திருவந்தாதியில் ஒரு பாடலும் பெரியாழ்வாரின் திருமொழியில் முப்பது பாடல்களும் ஆண்டாளின் திருப்பாவையில் முப்பது

பாடல்களும், நாச்சியார் திருமொழியில் நூற்று நாற்பத்தி மூன்று பாடல்களும், திருமங்கையாழ்வாரின் பெரிய திருமொழியில் இருநூற்று நாற்பது பாடல்களும், திருநெடுந்தாண்டகத்தில் பத்தொன்பது பாடல்களும், சிறிய திருமடலில் நாற்பது பாடல்களும், பெரிய திருமடலில் எழுபத்தெட்டுப் பாடல்களும், நம்மாழ்வாரின் திருவாய்மொழியில் இருபத்தெட்டு பாடல்களும், திருவிருத்தத்தில் தொண்ணூற்றெட்டுப் பாடல்களும், குலசேகராழ்வாரின் பெருமாள் திருமொழியில் பத்துப்பாடல்களும், திருப்பாணாழ்வாரின் அமலனாதிபிரானில் பத்துப்பாடல்களும், தொண்டரடிப் பொடியாழ்வாரின் திருமாலையில் இரண்டு பாடல்களும், திருவரங்கத்து அமுதனாரின் இராமாநுச நூற்றந்தாதியில் ஐந்து பாடல்களும் ஆயிரத்து மூன்று பாடல்கள் அகமரபில் உள்ளன.

“ஆழ்வார்கள் பாடல் நெறி காந்த நெறி” (கண்ணன் அவதார நிலை) மதுரநெறி (நாயகி நாயக பாவனையை அடிப்படையாகக்) கொண்டு அமைந்துள்ளன. நாயகி நாயக முறையில் சங்க மரபு கோவை மரபு பிறநெறி முறைகளைக் காணலாம்”¹ என்கிறார் இராஜேஸ்வரி.

பக்தி இலக்கியங்களில் அகப்பொருள் தோற்றம் பெற்ற முறையினை பாண்டிரங்கன், “பக்தி இயக்கம் தோன்றியதும் உலகியல் காதல் மடைமாற்றம் பெற்றுப் பக்திக் காதலாக மலர்ச்சி பெற்றது. ஆழ்வார்கள் பன்னிருவரும் பாடிய பாடல்களில் பக்தியின் முதிர்ச்சியைக் காணமுடிகின்றது. எல்லாம் கடந்து மனம் மொழி செய்கைகளுக்கு

எட்டாத நிலையிலுள்ள இறைவனாய் நாயகன் பக்திப் பாடல்களில் ஒரு பாத்திரமாக வருவதில்லை. அடியார்களே நாயகியாகவும், நாயகியின் தாயாகவும் தோழியாகவும் நின்று பாடுவதோடு பழமையான அகப்பொருள் மரபினைத் தலைவனுக்குத் தூதுவிடுகின்றனர். அகத்திணைக் கோட்பாடுகள் மடலேறுவதை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. ஆழ்வார்களில் ஒருவராகிய திருமங்கையாழ்வார் மடலேறுகின்றார்² என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

4.2. நாலாயிரத் திவ்யபிரபந்தத்தில் குறிஞ்சித்திணை அகமரபுகள்

4.2.1. முப்பொருள் மரபு

4.2.2. புணர்தல் மரபு

4.2.3. வெறிவிலக்கு

4.2.4. அறத்தோடு நிற்பல்

4.2.5. குறிகேட்டல்

ஆகிய ஐந்து நிலைகளில் நாலாயிரத் திவ்ய பிரபந்தத்தில் குறிஞ்சித் திணையின் அகமரபுகளைக் காணலாம்.

4.2.1. முப்பொருள் மரபு

முதற்பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள் என்னும் மூன்று நிலைகளில் முப்பொருள்மரபு இடம்பெறும். சங்க இலக்கிய முப்பொருள் மரபுகளை நாலாயிரத் திவ்ய பிரபந்தத்திலும் காணமுடிகின்றது. குறிஞ்சியின் பெரும் பொழுதாயிய கூதிர்காலம், முன்பணிக்காலம்,

சிறுபொழுதாகிய யாமம், நாலாயிரத் திவ்ய பிரபந்தத்திலும் குறிப்பிட்டுள்ளன.

4.2.2. புணர்தல் மரபு

புணர்தலும் புணர்தல் நிமித்தமும் சங்க இலக்கிய குறிஞ்சித்திணைக்குரிய உரிப்பொருளாகும். ஆழ்வார்களின் பாடல்களில் இப்பொருளில் அமைந்த பாடல்களைக் காணமுடிகின்றது. தலைவனைப் புணர்ந்த தலைவி தோழியிடம், ‘பெடையும் கூடி கட்டிக்காக இறைதேடும் பறவை சேறுமிக்க விளைநிலங்களில் மீன்கள் இருக்குமிடமான அழுந்தூர் திருத்தலத்திற்குச் சென்றதை,

“என் ஐம்புலனும் எழிலுங் கொண்டு இங்கே நெடுநல் எழுந்தருளி
பொன்னங் கலைகள் மெலி வெய்தனப் போன புனிதர் ஊர்
போலும் மன்னுமுதுநீர் அரவிந்த மலர்மேல் வரிவண்டு இசைபாட
அன்னம் பெடையோடு உடனாகும் அணியார் வயல்கூழ் அழுந்தூரே”³

என்னும் பாடல் சுட்டும். இப்பாடலில் ‘ஆழ்ந்த நீர் நிலைகளிலுள்ள தாமரை மலர் மேல் வரி வண்டுகள் இசைப்பாடலுக்கு அன்னப்பறவைகள் நடனமாடும் அழுந்தூர் தலத்தில் என் ஐம்புலன்களையும் கொள்ளை கொண்டு போனவன். மாடங்களில் நாட்டம் பெற்ற சூலம் மேகத்தின்வயிற்றைக் கீறி உண்டாகும் மழையோசையால் சிறப்புப் பெற்ற அழுந்தூர், தாமரை மலர்ந்தாற் போல் புன்முறுவல் செய்து கொண்டு என் மனத்தினுள் புகுந்தார்’ என்று தலைவி கூறுவதன் மூலம் புணர்தல் செய்தமை மறைமுகமாக சுட்டப்படுகிறது.

தலைவி அடியார்கட்குப் பகை தீர்ப்பவனும், திருமகளின் கணவனும் அன்பார்கட்கு எளியனும் எல்லா உலகையும் ஆட்கொள்பவனுமான திருமாலை எப்பொழுது புணர்ந்து இன்புறுவேன் என்று ஏங்குவதை,

“தீவினைக்காரு நஞ்சைந் நல்வினைக்கின்ன முகத்தினைப்
பூவினை மேவிய தேவிய மணாளனைப் புன்மையொள்கா
தாவினை மேய்க்கும் வல்லாயனை யன்றுல கீரடியாற்
றாவின வேற்றை யெம்மானை யெஞ்ஞான்று தலைப் பெய்வனே”⁴

என்னும் பாடல் உணர்த்தும்.

களவொழுக்கத்தில் தலைவனும் தலைவியும் மனத்தால் ஒருவரையொருவர் விரும்பியதால் திருமணம் ஆகாத முன்பே தனி இடத்தில் புணர்ந்து இன்புற்றதையும், பின்பு யாவரும் அறியத் திருமணம் செய்து அழைத்துச் செல்லத் தன் தலைவன் வருவான் என்று எதிர்பார்த்து நிற்கும் நிலையில் அவர்கள் இருவரும் கலந்து இன்புற்றதை,

“பெருங்கேழலார் தம்பெருங்கண் மலர்ப் புண்டரீகநம்மே
லொருங்கே பிறழவைத்தாரிவ் வகால மொருவர் நம்போல்
வருங்கேர் பவருளரே தொல்லை வாழியஞ்சூழ் பிறப்பு
மருங்கே வரப் பெறுமே சொல்லுவாழி மடநெஞ்சமே”⁵

என்னும் பாடலினால் அறியலாம். இவண் இயற்கைப் புணர்ச்சியைத் தலைவி நினைந்து மகிழ்ந்து கலங்குவதாக அமைந்துள்ளது.

4.2.3. வெறி விலக்கு

களவொழுக்கத்தில் தலைவனைச் சந்திக்க இயலாதபொழுது பெரிதும் வருந்தியிருக்கும் தலைவியினது உடல் மெலிவடையும். இதனைக் கண்ட தாயானவள் தனது மகளுக்கு வெறியாட்டு நிகழ்த்துவாள். சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படும் இம்மரபினை நாலாயிரத் திவ்ய பிரபந்தத்திலும் காணமுடிகிறது.

திருவிருத்தத்தில், திருமாலாகிய தலைவனைக் களவொழுக்கத்தால் புணர்ந்து பிரிந்த நிலையில் தலைவியின் மெலிவு கண்ட செவிலி, தலைவியை வெறியாட்டத்துக்கு ஈடுபடுத்த, பிற தெய்வங்களை வேண்டாத தலைவி வெறிவிலக்க தான் புணர்ந்தனுபவித்த தலைவனைத் துணிந்துரைப்பதை,

“வணங்குந் துறைகள் பலபலவாக்கி மதிவிகற்பாற்
பிணங்குஞ் சமயம் பலபல வாக்கியவை யவைதோ
றணங்கும் பலபலவாக்கி நின்மூர்த்தி பரப்பி வைத்தா
யிணங்க நின்னோரை யில்லாய் நின்கண் வேட்கையெழுவிப்பனே”⁶

என்னும் பாடல் விளக்கும். புணர்ந்து பிரிந்து சென்ற தலைவன் கார்காலம் வந்தும் வாராததால் தலைவி மெலிகிறாள். அதனைக் கண்ட தாய் வெறியாட்டு எடுப்பதை,

‘இன்மொழி கேட்குமிளந் தெய்வமன்றிது வேல் நின்னீ’⁷

என்னும் வரி புலப்படுத்தும். ‘தலைமகள், திருமாலின் மேல் எழுந்த வேட்கையினால் உடல் மெலிந்து வாடுவது கண்ட செவிலியர் அவளுக்கு முருகக் கடவுளின் ஆவேசம் புகுந்ததெனத் தவறாக எண்ணி, அதற்குப்

பரிகாரமாக ஆடு முதலியன பலி கொடுத்து, கள், இறைச்சி முதலியன தூவியும் கருஞ்சோறும் செஞ்சோறும் படைத்தும் அவள் நோயைப் போக்க முயல்கின்றனர். தான் காதலித்த தலைமகனுக்கு ஏற்காத இவற்றால் தலைமகளின் நோய் மிகுதியாகி மேலும் மெலிந்து காணப்படுகிறாள்.' இதனை,

“உறுகின்ற கன்மங்கண் மேலன வோர்ப்பிலரா யிவளைப்
பெறுகின்ற தாயர் மெய்ந்நொந்து பெறார் கொறுழாய் குழல்வாய்த்
துறுகின்றிலர் தொல்லை வேங்கட மாட்டவுஞ் சூழ்கின்றில
றியுகின்ற தாலவளாக மெல்லா வியெரி கொள்ளவே”⁸

என்ற பாடலால் அறியலாம்.

மேற்கூறிய பொருளை திருவாய்மொழியும் குறிப்பிடுவதை,

“இதுகாண்மின் அன்னையீர் இக்கட்டுவிச்சி சொற்கொண்டு நீர்
எதுவானும் செய்து அங்கோர் கள்ளும் இறைச்சியும் தூவேன்மின்”⁹
“மருந்தாகுமென்று ஆங்கோர் மாயவலவை சொற்கொண்டு நீர்
கருஞ்சோறும் மற்றைச் செஞ்சோறும் கழனிழைத் தென் பயன்”¹⁰

என்ற பாடல்களால் உணரலாம்.

4.2.4. அறத்தொடு நின்றல்

இலக்கணங்களிலும் சங்க இலக்கியங்களிலும் சிறப்பாகப் பேசப்படும் அறத்தொடு நின்றலை நாலாயிரத் திவ்ய பிரபந்தத்தில் காணமுடிகிறது.

“ஒரு கையில் சங்கொருகை மற்றாழியேந்தி
உலகுண்ட பெருவாயர் இங்கே வந்துஎன்
பொருகயல் கண்ணீரரும்புப் புலவி தந்து
புனலரங்கம் ஊரென்று போயினாரே”¹¹

என்னும் பாடலில் வெண்ணெய் உண்ட கண்ணன், தன்னை நயந்ததைத் தலைவி தோழியிடம் சொல்லி அறத்தொடு நிற்கிறாள். திருநெடுந்தாண்டகத்தின் மூன்றாம்பத்தில் முதல் ஐந்து பாடல்கள் தலைவி தோழிக்கு அறத்தொடு நின்றலாகும்.

“அவ்வண்ணத் தவர் நிலைமை கண்டும் தோழீ
அவரை நாம் தேவரென்றஞ்சி னோமே”¹²

என்னும் பாடல்களில் அறத்தொடு நின்றலை அறியலாம்.

“திருமாலின் குணங்களையும் ஆபரணங்களையும் தான்
கொள்ளையிட நினைத்தால் என்னுடையவற்றை அவர்
கொள்ளை கொண்டது என்ன விந்தை என்று தலைவி
தோழியிடம் அறத்தொடு நிற்கிறாள்”¹³

‘கையில் உள்ள பணத்தைச் செலவழித்து இவளுக்கு
திருமணத்தைச் செய்து இவளை காவலிட்டு வைத்துக்
கொண்டிருப்பதனால் ஒரு பயனும் இல்லை எனும் தாய் கூற்றைக் கேட்ட
சுற்றத்தார், வயலிலே வளர்ந்த நாற்றை அவ்வயலுக்கு உடையவன் தன்
விருப்பப்படி பயன்படுத்திக்கொள்வது போல, இவளையும் இவள்
தலைவனான கண்ணனிடம் கொண்டு போய் விட்டுவிடுங்கள்’ என்று
கூறுவதை தாய் ஏற்றுக் கொண்டு போய் விட்டு விடுங்கள்’ என்று
கூறுவதை தாய் ஏற்றுக் கொண்டு அறத்தொடு நின்றலுக்கு
உடன்படுவதை,

“கைத் தலத்துள்ள மாடழியக் கண்ணாலங்கள் செய்து
இவளை வைத்து வைத்தும் கொண்டென்ன வாணிபம்
நம்மை வடுப்படுத்தும் செய்து தலையெழு நாற்றுப்
போலவன் செய்து கொள்ள மைத்தடமுகில் வண்ணன்
பக்கல் வளரவிடுமின்களே”¹⁴

என்னும் பாடல் விளக்கும்.

சங்க இலக்கியத்தில் செவிலியானவள் அறத்தொடு நின்றலில்
முக்கியப் பங்கு வகிப்பாள். செவிலியானவள் உடன்போக்கில் தலைவன்
தலைவி பிரிந்துவிட அவர்களைத் தேடிச் செல்வாள். அப்பொழுது
கண்டவர்கள் அவளிடம் உலக இயல்பினை எடுத்துக் கூறுவர். அவளும்
அதற்கு உடன்படுவாள். ஆனால் இப்பாடலில் உடன்போக்கு நிகழாத
நிலையிலும் கண்டோருக்குப் பதிலாக உறவினர்கள் உலக இயல்பைக்
கூறி அவளை அறத்தொடு நிற்கச் செய்கின்றனர்.

இயற்கைப் புணர்ச்சிக்குப் பின்னர் தலைவனைப் பிரிந்திருந்த
ஆற்றாத தலைவி இனி உயிர் பிரிதல் உண்மையெனக் கருதியவளாய்,
‘இறந்த பின்பு எடுக்கும் பிறவிகளால் இறைவனைக் கூடுதல் ஆகுமோ’
என அச்சம் மேவி உயிர்பிரியும் முன் அவனுடன் கலந்திடதாய் தந்தையரை
வேண்டி விரைவில் வரைந்து கொள்ள வேண்டுவதை தலைவி தோழிக்கு
அறத்தொடு நிற்பதை,

“யாதானு மோராக் கையிற் புக்கங் காப்புண்டு மாப்பவிழ்ந்து
மூதா வியிற்றிடுமாறு முயிர் முன்ன மேயதனால்

யாதானும் பற்றி நீங்கும் விரதத்தை நல்வீடு செய்யு
மாதாவினைப் பிதுவைத் திருமாலை வணங்குவனே”¹⁵

என்னும் பாடல் உணர்த்தும்.

4.2.5. குறி கேட்டல்

கங்குலும் கண்துயில் அறியாமலும் கண்ணீர் கைகளால்
இறைத்தும், காதல் நோயில் வாடும் தன் மகளின் நிலை கண்ட தாய், இது
யாரினால் ஏற்பட்டதென்பதை தெரிவதற்கு கட்டுவிச்சியை அழைக்க
கட்டுவிச்சியும் அதனை ஏற்று குறி கூறுவதை,

“நீரேதும் அஞ்சேல்மின் நும்மகளை நோய் செய்தான்
ஆரானும் அல்லன் அறிந்தேன் அவனை நான்
கூரார் வேற்கண்ணீர் உமக்கறியக் கூறுகெனோ
ஆரால் இவ்வையம் அடியளப் புண்டதுதான்”¹⁶

என்னும் பாடலினால் அறியலாம். சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படும்
இக்குறி கேட்டல் மரபு நாலாயிரத் திவ்ய பிரபந்தத்தில்
பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது நுட்பமானதாகும்.

4.3. நாலாயிரத் திவ்யபிரபந்தத்தில் முல்லைதிணையின் அகமரபுகள்

4.3.1. முப்பொருள் மரபு

4.3.2. இருத்தல் மரபு

4.3.3. தோர்ப்பாகனிடம் கூறுதல்

என்னும் மூன்று நிலைகளில் நாலாயிரத் திவ்ய பிரபந்தத்தில் முல்லைத்
திணையின் அகமரபுகள் அமைந்துள்ளது.

4.3.1. முப்பொருள் மரபு

முப்பொருள் மரபில் முதற்பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள் ஆகிய மூன்றும் முக்கியத்துவம் பெறும். முல்லைக்குரிய முதற்பொருளில் பெரும் பொழுதாகிய கார்காலமும், சிறுபொழுதாகிய மாலைக்காலமும், கருப்பொருளில் பறவை இனங்களும் குறிப்பிடப் பெறுகின்றது.

4.3.2. இருத்தல் மரபு

தலைவனைப் பிரிந்த தலைவி, தலைவனின் வருகைக்காகக் காத்திருத்தல் முல்லைத் திணைக்குரிய உரிப்பொருளாகும். ஆழ்வார்களின் பாடல்களில் இவ்வுரிப் பொருளைக் காணமுடிகிறது.

தலைவனைப் பிரிந்த தலைவி, எனது மனத்தினை முன்பொருநாள் அந்த தலைவனது கருடப்பறவையே கவர்ந்து சென்று போனது. அவரது குளிர்ந்த அழகிய திருத்துழாய்க்கு செல்வதற்கு இனி இந்த இடத்தில் நாம் வேறொரு மனத்தை உடையோமல்லோம். அப்படியிருக்கச் சினம் கொள்ளும் தன்மையுடைய பேய்மகளினை சுவைத்து உண்டருளிய கண்ணபிரானது திருமுடியில் சூட்டப்பட்ட திருத்துழாயினது குளிர்ந்த நஞ்சு வீசும் காற்றானது இடையே புகுந்து தன் உயிரை தவிக்கச் செய்வதாகக் கூறுவதை,

“தனிநெஞ்ச முன்னவர் புள்ளே கவர்ந்தது தண்ணந்துழாய்க்
கினிநெஞ்ச மிங்குக் கவர் வதியாமிலநீ நடுவே
முனி வஞ்சப் பேய்ச்சிமுலை சுவைத்தான் முடிசூடுதுழாய்ப்
பனி நஞ்சு மாருதமே யெம்மதாவி பனிப்பியல்பே”¹⁷

என்னும் பாடல் உணர்த்துகின்றது.

மற்றொரு பாடலில், தலைவியானவள் தனது கையிலுள்ள அழகிய கைவளையல் தலைவனின் ஆளும் செங்கோலுக்கு வளைவை உண்டாக்குமென்று வருந்தி ஆற்றியிருக்கிறாள். இதனை,

“எங்கோல்வளை முதலாக் கண்ணன் மண்ணும் விண்ணுமளித்த
செங்கோல் வளைவு விளைவுக்கு மாற்றல் சேரமரர்
தங்கோனுடைய தங்கோனும் பரெல்லாயவர்க்குந் தங்கோ
அங்கோனுக்குந் துழாயென் செய்யாதினி நானிலத்தே”¹⁸

என்னும் பாடல் தலைவி ஆற்றியிருத்தலை தெளிவாக வெளிப்படுத்துகிறது.

மாலைப் பொழுதானதும் தலைவன் தன்னைத் தேடி தேரை விரைவிற செலுத்தி வருவான் என்று ஏங்கிக் கிடக்கிறாள் தலைவி. அப்பொழுது கதிரவனின் ஒளி மங்கி மாலைப் பொழுதெனக் காட்சியளிக்கிறது. உடனே தலைவியின் ஆற்றாமையும் மேலோங்குகிறது. இதனைக் கண்ணுற்ற, தோழி இது மாலைப் பொழுதன்று என்று கூறுவதை,

“காரேற்றிருள் செகிலேற்றின் சுடருக்குளைந்து வெல்வான்
போரேற் றெதிரிந்தது புன்றலை மாலை புவனியெல்லா
நீரேற்றளர்ந்த நெடிய பிரானருளா விடுமே
வாரேற்றிள முலையாய் வருந்தேலுண் வளைத்திறமே”¹⁹

என்னும் பாடல் உணர்த்தும். கண்ணபிரானது தேன் சிந்தும் திருத்துழாய் மலரின் மேல் ஆசைப்பட்டுச் சென்ற மனத்தோடும் அழகிய

வளையல்களையுடைய பிரிவாற்றாத தலைமகளுக்கு ஈடுபாடு கண்ட
செவிலி இரங்குவதை,

“இயல்வாயின வஞ்சநோய் கொண்டுலாவு மொரோ குடங்கைக்
கயல் பாய்வன பெருநீர்க்கண் கடம் மொடுங் குன்றமொன்றாற்
புயல்வாயின நிரைகாத்த புள்ளூர்திகள் ளுருந்துழாய்க்
கொயல்வாய் மலர் மேன்மனத் தொடென்னாங் கொலெங்கோல் வளைக்கே”²⁰

என்ற பாடலால் அறியலாம். இப்பாடலில் கோவர்தன மலையை ஒரு
விரலில் தாங்கி நின்று கடும் புயலிலிருந்த பசுக்கூட்டங்களைப்
பாதுகாத்தவன்; கருடனை வாகனமாயுடையவன் கண்ணன் என்ற
குறிப்பினைக் காணலாம்.

4.3.3. தேர்ப்பாகனிடம் கூறல்

வினைமுற்றித் திரும்பும் தலைமகன் தன் தலைவியின் நினைவு
மேலீட்டால் விரைந்து செல்க எனத் தேர்ப்பாகனுக்கு உரைப்பது சங்க
இலக்கியங்களில் சிறப்பிடம் பெற்ற அகமரபாகும். பன்னிரு திருமுறையில்
பயன்படுத்தப்பட்டுள்ள இம்மரபினை நாலாயிரத் திவ்ய பிரபந்தத்திலும்
காணமுடிகிறது.

தலைவன் தேர்ப்பாகனிடம், ‘தலைவி பசலை அடையாதபடி, தேன்
கூட்டம் ஒலிக்கும் தேவர்களது தேவனான எம்பெருமானது நீண்ட
திருமுடியில் அணிந்த வெண்முத்து மாலையின் தன்மையதாய், மலை
உச்சியினின்றும் அடிவாரத்தில் விழும்படியான நீர்வீழ்ச்சி செய்யும் பெரிய
திருமலைக்குத் தேர் விரைந்து செல்ல வேகமாகச் செலுத்தக் கூறுவதை,

“ஒண்ணுதன் மாமையொளி பயவாமை விரைந்து நந்தேர்
நண்ணுதல் வேண்டும் வலவகடாகின்றது தேனவின்ற
விண்முதல்ய கனீண்முடி வெண்முத்தவாசி கைத்தாய்
மண்முதல் சேர்வுற்றருவி செய்யா நிற்கு மாமலைக்கே”²¹

என்னும் பாடல் சுட்டும்.

4.4. நாலாயிரத் திவ்யபிரபந்தத்தில் நெய்தல் திணையின் அகமரபுகள்

4.4.1. முப்பொருள் மரபு

4.4.2. இரங்கல் மரபு

என்னும் இரண்டு நிலைகளில் நாலாயிரத் திவ்ய பிரபந்தத்தில் அகமரபுகளை காண முடிகின்றது.

4.4.1. முப்பொருள் மரபு

முதற்பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள் ஆகிய மூன்றும் முப்பொருள் மரபில் குறிப்பிடப்பெறும். நெய்தலுக்குரிய ஆறு பெரும் பொழுதுகளும், சிறுபொழுதாகிய ஏற்பாடும் நாலாயிரத்திவ்யபிரபந்தத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. கருப்பொருள் மரபில் தெய்வம் திருமாலை பாட்டுடைத் தலைவனாகக் கொண்டே பாடியுள்ளனர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

4.4.2. இரங்கல் மரபு

சங்க இலக்கிய நெய்தல் திணையின் உரிப்பொருளாகக் குறிக்கப்படும் ‘இரங்கல்’ பொருளில் நாலாயிரத்திவ்யபிரபந்தத்தில் பாடல்களைக் காணமுடிகிறது.

‘நீதி தவறாத செங்கோல் செலுத்திச் சிறப்பாக அரசாண்டு மறைந்தொழிந்த உலகம் முழுதுக்கு ஓர் அரசு போன்ற ஞாயிறு மறைந்தது. உலகளந்த பேரரசே நாயகனான எம் அரசே எம்மைத் தனியே விட்டுப் பிரிந்து வஞ்சனை செய்த ஒப்பற்ற நாதனே, இருள் முன்னை விட மிகக் கொடியதாக வந்து வாட்டுகின்றது. இத்துன்பத்தினின்றும் விடுதலை பெறக் கருணை செய்வாய் என்று தலைவியானவள் இரங்குவதை,

“சீரசாண்டு தன் செங்கோல் சில நாள் செலீஇக்கழிந்த
பாரர சொத்து மறைந்தது ஞாயிற பராளந்த
பேரரசே யெம் விகம்பரசே யெம்மை நீத்து வஞ்சித்
தோரரசே யருளா யிருளாய் வந்துறுகின்றதே”²²

என்னும் பாடல் விளக்கும்.

‘பால் போன்ற நிலவு எனும் பால் மணம் மாறாப் பாலகனைத் தனது இடுப்பின் பக்கம் கொண்டு கதிரவனாகிய தன் கணவனை இழந்த மேர்திசைப் பெண் வருந்தியமும் மாலைப் பொழுதுதானது உலகளந்த பெருமாளிடமிருந்த திருத்துழாய்க்கு ஆசைப்பட்ட மனத்தையுடைய தேவியர்க்கு அருள் செய்த உதவியை முழுவதும் கவர்ந்து கொள்ளும் பொருட்டு புகுந்த இந்தக் குளிர்க்காற்று என்மேல் துழாவுகின்றது’ என்று தலைவி இரங்குகிறாள். இதனை,

‘கடல் கொண்டெழுந்தது வானமவ் வானத்தையன்றிச் சென்று
கடல் கொண்டழிந்த வதனாலிது கண்ணன் மண்ணும் விண்ணுங்
கடல் கொண்டெழுந்தவக் காலங் கொலோ புயற் காலங் கொலோ
கடல் கொண்ட கண்ணீரருவி செய்யா நிற்குங் காரிகையே”²³

என்ற பாடலால் அறியலாம். நம்மாழ்வார் புளிய மரத்தடியை விட்டு எங்கும் நகராதவர். எல்லாமே அகக்கண்ணால் கண்டு பாடியதாகும்.

பிரிவாற்றாது வருந்தும் தலைவியின் நிலை கண்டு செவிலித்தாய் இரங்குவதாகவும் ஒரு பாடல் உள்ளது. அவள், ‘தலைவனைப் பிரிந்த தலைவியரை வாட்டுவது வாடை, நிலவு, இரவு ஆகிய மூன்றுமாகும். வாடைக்காற்று திரிகின்றது. நிலவும் கொடிய தீயை முகந்து கொண்டு வந்து சொரிகின்றது. அவ்வாடையும் வீசுகின்றது. கண்ணனை ஆசையில் கைவளையல்கள் கழன்று விழுகிறது. குளிரினால் பயலை நிறம் பரவுகின்றது’ என்கிறாள். இதனை,

“அளப்பருந் தன்மையவூழி யங்கங் குலந்தண்ணந் துழாய்க்
குளப் பெருங்காதலி னீளியவாயுள வோங்கு முந்நீர்
வளப் பெருநாடன் மதுசூதனனென்னும் வல்வினையேன்
றளப்பெரு நீண் முறுவற் செய்யவாய தடமுலையே”²⁴

என்ற பாடல் மூலம் உணரலாம். இப்பாடலில் தலைவியின் ஆற்றாமையைக் கண்ட நற்றாய், தன் மகள் படும் துன்பங்களைக் கண்டு இரங்குவதாய் அமைந்துள்ளது.

மாலைப் பொழுது காமத்தீயை மூட்டுமாதலால் தலைவியானவள் ஆற்றாமையினால், தன் உயிரைப் பாதுகாக்க வேறு வழியில்லாத நிலையில், உலகளந்த மாணிக்கமே! என் மரகதமே! மற்று ஒப்பாரை இல்லாப் ஆணிப் பொன்னே! மாணிக்கம் கொண்டு குரங்கு எறிந்தது

போன்று ஆணிப் பொன் போன்ற சுடர் இருளொடு மூட்டி மறையப் பெற்ற
மாலைப் பொழுதில், அடியேன் சொந்த உயிர் தன்னிடம் அடைக்கல
மாவதாகக் கூறி இரங்குகிறாள். இதனை,

“மாணிக்கங் கொண்டு குரங்கெறிவொத் திருளோடு மூட்டி
யாணிப் பொன்னன்ன சுடர்படுமாலை யுலகளந்த
மாணிக்கமே யென் மரகதமே மற்றொப்பாரை யில்லா
வாணிப் பொன்னேயடி யேனடியா வியடைக்கலமே”²⁵

என்னும் பாடல் உணர்த்தும்.

4.5. நாலாயிரத் திவ்ய பிரபந்தத்தில் பாலைத்திணையின் அகமரபுகள்

4.5.1. முப்பொருள் மரபு

4.5.2. பிரிதல் மரபு

4.5.3. உடன்போக்கு

என்னும் மூன்று நிலைகளில் நாலாயிரத் திவ்ய பிரபந்தத்தில்
பாலைத்திணையின் அகமரபுகளை காண முடிகின்றது.

4.5.1. முப்பொருள் மரபு

முப்பொருள் மரபில் முதற்பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள்
ஆகிய மூன்றும் இடம்பெறும். முதற்பொருளில் நிலம், பொழுது
குறிப்பிடப்பெறும். பாலைக்குரிய சிறுபொழுதாகிய நண்பகலும்,
பெரும்பொழுதாகிய இளவேனிற்காலமும், முதுவேனிற்காலமும்,
கருப்பொருளில் பறவை இனங்களும் நாலாயிரத் திவ்ய பிரபந்தத்தில்
குறிப்பிடப்பெறுகின்றது.

4.5.2. பிரிதல் மரபு

சங்க இலக்கிய பாலைத்திணை உரிப்பொருளான பிரிதலும் பிரிதல் நிமித்தமான பாடல்களை நாலாயிர திவ்ய பிரபந்தத்தில் காண முடிகிறது. தலைவன் தலைவியை இடச்சுரநெறியாக உடன் கொண்டு போனமை கண்டு நற்றாய் மகள் சென்ற பாலை நிலத்தின் துன்ப நிலையை நினைந்து ‘அருவினையேன்’ என்று தன்னையே நொந்து கொள்கிறாள். இதனை,

“கொடுங்காற் சிலையர் நிரைகோளுழவர் கொலையில் வெய்ய
கடுங்காலிளைஞர் துடிபடுங் கவ்வைத் தருவினையே
னெடுங்காலமுங் கண்ணனீண் மலர்ப்பாதம் பரவிப் பெற்ற
தொடுங் காலொ சியுமிடையிளமான் சென்ற சூழ்கடமே”²⁶

என்ற பாடலால் அறியலாம். இது களவொழுக்கத்தால் பாலை நிலத்தது.

தலைவனைப் பிரிந்து நின்ற தலைவி அவன் பிரிவைத் தாங்கமாட்டாமையால் இரவுப் பகலும் தூக்கமின்றியிருக்கக் கண்ட தோழி, தலைவியைத் தேற்ற முயன்றபொழுது தலைவி, ‘ஞாயிறு தோன்றுவதும் மறைவதுமாக நிகழ்ந்த பல ஊழிகள் சென்று கழிவதும் பார்த்து வருந்துவது மல்லாமல்; தேவர்கள் கூட்டம் வணங்குவதையும் பரிவாரமாகச் சூழ்ந்து கொள்வதையும் செய்யப் பெற்ற என்றும் உள்ள திருமாலைக் கண்கள் குளிரக் கண்டு களிப்பது அவன் மீது வேட்கையுடைவருக்கும் கண்ணுறக்கம் உண்டோ’ என்கிறார். இதனை,

“எழுவது மீண்டே படுவதும் பட்டெனை யூழிகள் போய்க்
கழிவதுங் கண்டு கண்டெள் கல்லல்லிமையோர்கள் குழாந்
தொழுவதுஞ் சூழ்வதுஞ் செய் தொல்லை மாலைக் கண்ணாரக் கண்டு
கழிவதோர் காதலுற்றார்க்கு முண்டோ கண்கடுஞ்சுதலே”²⁷

என்னும் பாடல் சுட்டும். இங்கு சங்க இலக்கிய மரபான பிரிதல் நிமித்தத்தினைக் காணமுடிகிறது.

தலைவன் பிரிதலை அவன் செல்லும் முன்பாகவே குறிப்பால் அறிந்து கொள்ளுகிறாள் தலைவி. அவர்கள் இருவருக்கும் உள்ள ஈடுபாடு அத்தன்மையது. தலைவனது ஒவ்வொரு அசைவினின்றும் அவன் மனம் எதை எண்ணுகிறது என்பதை உணர்ந்து கொள்கிறாள் தலைவி. இருவரும் ஒத்த மனத்தினராய் இருத்தலால் இது இயல்பாகவே நடந்துவிடுகிறது. தலைவனும் இதற்கு விதிவிலக்கல்ல. தான் பிரிந்து செல்ல இருப்பதைத் தலைவி உணர்ந்து கொண்டாள் என்பதையறிந்து அவளின் எழில் தோற்றத்தில் மாற்றங்களைக் காண்கிறான். இப்பிரிதல் பொருளில்,

“காண்கின்றன களுங்கேட்கின்றன களுங்காணிலிந்நாட்
பாண்குன்ற நாடர் பயில்கின்றன விதெல்லா மறிந்தோ
மாண்குன்ற மேந்தி தண்ம மாலை வேங்கடத்தும்பர் நம்புஞ்
சேண்குன்றஞ் சென்று பொருள் படைப்பான் கற்ற திண்ணனவே

என்னும் பாடல் அமைகின்றது.

4.5.3. உடன்போக்கு

தலைவனும் தலைவியும் உடன்போக்கில் சென்றுவிட தலைவியின் தாயானவள் பெரிதும் வருந்திப் புலம்புவது சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படும் அகமரபாகும். இதனை நாலாயிரத் திவ்ய பிரபந்தத்திலும் காணமுடிகிறது.

‘இல்லம் வெறிச்சோடிக் கிடக்கின்றது. என் மகளை எங்கும் காணேன்;
கண்ணன் பின்போய் மதுரை புறத்தே சென்றாள்’²⁹

என்று கூறி உடன்போக்கு சென்ற தனது மகளை நினைத்து ஒரு தாய்
புலம்புகிறாள். உடன்போக்கிற் சென்ற தன் மகளைக் குறித்து மற்றொரு
தாய் இரங்குவதை,

“ஒரு மகள் தன்னை யுடையேன்
உலகம் நிறைந்த புகழால்
திருமகள் போல வளர்த்தேன்
செங்கண்மால் தான் கொண்டு போனான்”³⁰

என்னும் பாடல் சுட்டும்.

பெரியாழ்வாரின் எட்டாம் திருமொழி தலைமகனுடன் சென்ற
தலைவியைக் குறித்த தாய் வருந்தியதைக் குறிப்பிடுகின்றது. சங்க
இலக்கியத்தில் உடன்போன தலைவன் தெரியாத நிலையில், பக்தி
இலக்கியத்தில் அந்த கடவுளின் பெயர்கள் குறிப்பிடப்படுவது மரபு
மாற்றமாகும்.

உடன்போக்கு என்ற அகமரபின் மூலம் திருமாலின் சிறப்புகள்
பேசப்படுகின்றன. இதன் பொருட்டே தலைவனின் பெயர் சுட்டிப் பாடப்
பெறுகின்றது. திருமாலின் புகழினை பேச வேண்டும் என்பதே
ஆழ்வார்களின் நோக்கம். அதற்குத் துணையாகவே உடன்போக்கு
போன்ற அகமரபுகளை ஆழ்வார்கள் பயன்படுத்துகின்றனர்.

4.6. நாலாயிரத் திவ்யபிரபந்தத்தில் பிற அக மரபுகள்

4.6.1. தூது விடுதல்

என்ற அகமரபு மட்டும் இடம் பெற்றுள்ளது.

4.6.1. தூது விடுதல்

அக இலக்கிய தலைவி தலைவனிடம் தூது அனுப்பும் மரபினை நாலாயித் திவ்ய பிரபந்தத்தில் காணமுடிகிறது. நம்மாழ்வார் தன்னைத் தலைவியாகவும் திருமாலைத் தலைவனாகவும் பாவித்து மேகங்களைத் திருமாலிடம் தூது அனுப்புகிறார். இதனை,

“இசைமின் கடுதென்றிசைத் தாலிசையில மென்றலையே
லசை மன்களென்றாசையுங் கொலாமம் பொன்மாமணிக
டிசைமின் மிளிர்ந்திரு வேங்கடத்து வன்றாட்சி மய
மிசைமின் மிளிரிய போவான் வழி கொண்ட மேகங்களே”³¹

என்னும் பாடல் உணர்த்தும். இவ்வாறு மேகத்தினைத் தூது விட்ட நம்மாழ்வார், ‘தனது மனத்தினைத் தலைவனிடம் தூது அனுப்புகிறார். அது திரும்பி வாராமல், தலைவனையே சுற்றித் திரிவதால், பிறரை இது போன்று தூது அனுப்பி வேதனையடைய வேண்டாமென்று ஒரு எச்சரிக்கை விடுகின்றார். இதனையே திருமங்கையாழ்வார்,

“வாராய் மடநெஞ்சே வந்து மணிவண்ணன்
சீரார் திருத்துழாய் மாலை நமக்கருளித்
தாரான் தருமென்றி ரண்டத்தி லொன்றதனை
ஆரானு மொன்னதார் கேளாமை சொன்னக்கால்
ஆராயு மேலும் பணிகேட்ட தன்றெனிலும்
போரா தொழியாதே போந்திடு நீயென்றேற்குக்
காரார் கடல்வண்ணன் பின்போன நெஞ்சமும்
வாராதே யென்னை மறந்ததுதான் வல்வினையேன்”³²

என்று கூறுகிறார். இவருடைய மனமும் தலைவனான திருமாலிடம் தங்கிவிட்டதாகப் பாடுகிறார்.

நாச்சியார் திருமொழியில் குயில் தூதுவிடப்படுகிறது. இதனை,

“இளங்குயிலே என்
தத்துவனை வரக் கூகிறிறியாகில்
தலையல்லால் கைம்மாறிலேனே”³³

என்னும் பாடலடிகள் உணர்த்தும்.

ஆண்டாள் மேகத்தை தூதுப் பொருளாக விடுவதை,

“விண்ணீல மேலாப்பு விரித்தாற்போல் மேகங்காள்
தெண்ணீர் பாய் வேங்கடத்து என் திருமாலும் போந்தானே”³⁴

என்பதால் உணரலாம்.

பெரிய திருமொழியில் வண்டு தூதுவிடப்படுவதை,

“வேத முதல்வன் விளங்கு புரிநூலன்
பாதம் புரவிப் பலரும் பணிந்தேத்தி
காதண்மை செய்யும் கண்ணபுரத்து எம்பெருமான்
தாது நறுந்துழாய் தாழ்ந்து கோல் தும்பி”³⁵

என்னும் பாடல் உணர்த்தும். திருவாய்மொழியில் நாரை, கிளி, குருகு, வண்டு, அன்னம், நாரை, குயில் ஆகியன தூதுக்குப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. பெரிய திருமொழியில், தலைவனைப் பிரிந்த தலைவி வண்டு, குருகு, பறவைகள் முதலியவற்றை தூதுவிடுத்ததை அறியமுடிகின்றது. தலைவன் தலைவியிடம் தூதாகப் பாணனை அனுப்புவதை,

“நீணிலா முற்றத்து நின்றிவள் நோக்கினாள்
காணுமோ கண்ணபுரமென்று காட்டினாள்
பாணனார் திண்ணம் இருக்க இனியவள்
நாணுமோ நன்று நன்று நரையூரர்க்கே”³⁶

என்னும் பாடலில் காணமுடிகின்றது.

தொகுப்புரை

பக்தி இலக்கிய காலத்தில் தமிழுக்கு வைணவத்தின் வழி தொண்டு செய்தவர்கள் ஆழ்வார்கள்.

பன்னிரு ஆழ்வார்கள் பாடிய பாடல்கள் நாலாயிரத் திவ்ய பிரபந்தம் எனப்படும்.

நாலாயிர திவ்ய பிரபந்தத்தில் பல்வேறு அகமரபுக் கூறுகள் இடம் பெற்றுள்ளன. திணைசார்ந்த உரிப்பொருள் அடிப்படையிலான புணர்தல், இருத்தல், இரங்கல், பிரிதல் போன்ற அகமரபுக் கூறுகள் இடம் பெறுகின்றன.

மருதத்திணையின் ஊடல் உரிப்பொருள் மட்டும் நாலாயிரத் திவ்யபிரபந்தத்தில் இடம்பெறவில்லை. மற்ற நான்கு திணை சார்ந்த உரிப்பொருளுக்கு நாலாயிர திவ்யப் பிரபந்தப் பாடல்கள் சான்று பகருகின்றன.

தூது, குறிகேட்டல், வெறிவிலக்கு, உடன்போக்கு, அறத்தொடு நின்றல், தேர்ப்பாகனிடம் கூறுதல் போன்ற பிற அகமரபுக் கூறுகள் சுட்டப்பட்டுள்ளன. இவ்வாறு நாலாயிரதிவ்யப் பிரபந்தப் பாடல்கள் பல்வேறு அகமரபுக்கு உட்பட்டுப் பாடப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. பு.பா. இராஜராஜேஸ்வரி, நாலாயிரத்தில் அகமரபுகள், ப.86
2. அ. பாண்டுரங்கன், நாயகன் நாயகி பாவம், ப.17
3. பெ.மொழி, 7:5:9
4. திருவிருத். 89
5. மேலது, 45
6. திருமங்கை சி. மடல், 3
7. திருவிருத். 96
8. மேலது, 81
9. நா. திருமொழி, 4:6:2-3
10. மேலது, 8:6:3-4
11. நாலாயிரத், 2075
12. திருநெடுந், 21
13. திருவிருத், 61
14. பெ.திரு. 3
15. திருவிருத். 95
16. மேலது, 8:2:2
17. மேலது, 4
18. திருவிருத். 41
19. மேலது, ப. 69
20. மேலது, 24

21. நாலாயிரத், 50
22. திருவிருத். 80
23. மேலது, 18
24. மேலது, 59
25. மேலது, 85
26. மேலது, 37
27. மேலது, 97
28. மேலது, 8
29. நாலாயிரத், 297
30. மேலது, 300
31. திருவிருத். 1
32. சி. மடல், 42
33. நா. திருமொழி. 5-6
34. மேலது, 8-1
35. பெரியதிருமொழி. 8:4:2
36. திருவிருத். 80

இயல் - ஐந்து

**சாங்க இலக்கிய பக்தி இலக்கிய
அகத்திணை மரபுகள் ஒப்பீடு**

சங்க இலக்கிய பக்தி இலக்கிய அகத்திணை மரபுகள் ஒப்பீடு

முன்னுரை

- 5.1. காதலும் பக்தியும்
- 5.2. காத்திருத்தலும் நினைத்தலும்
- 5.3. பசலைநோய் பரவல்
- 5.4. உருகுதல்
- 5.5. தூது
- 5.6. உணர்ச்சி மரபு
- 5.7. தன்னை மறத்தல் மரபு
- 5.8. காமம் மிக்க கழிபடர்கிளவி
- 5.9. உருவமரபு
- 5.10. அன்புநிலையுரைத்தல்
- 5.11. இன்பநிலை
- 5.12. அறத்தொடு நின்றல்
- 5.13. வெறி விலக்கல்
- 5.14. ஏறுதழுவுதல்
- 5.15. வாடைக்கு வருந்துதல்
- 5.16. ஊடல்

சங்க இலக்கிய பக்தி இலக்கிய அகத்திணை மரபுகள் ஒப்பீடு

முன்னுரை

சங்க காலத்தில் சங்க இலக்கியங்கள் இயற்றப்பட்டன. பல்லவர் காலத்தில் பக்தி இலக்கியங்கள் தோன்றின. இரண்டு இலக்கியங்களுக்கும் மிகுதியான கால இடைவெளி உள்ளது. எனினும் இவ்விரு இலக்கியங்களுக்கும் இடையில் சில ஒப்புமைக் கூறுகள் காணப்படுகின்றன. அகமரபுக் கூறுகளில் பல்வேறு ஒப்புமைச் செய்திகள் இடம் பெற்றுள்ளன. இவ்விரண்டு இலக்கியங்களுக்கும் உள்ள அகமரபு ஒப்புமைக் கூறுகளை விளக்குவது இவ்வியலின் நோக்கமாகும்.

5.1. காதலும் பக்தியும்

சங்க இலக்கியம் வீரத்தையும் காதலையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு விளங்குகின்றது. பக்தி இலக்கியம் அழியாப் பேரின்பம் இறைவன் எனத் தெரியும்படிச் சொற்களையும் பொருட்சுவையும் பொருந்தும் வண்ணம் அகத்துறைச் செய்திகளை உள்ளடக்கியன. சங்க இலக்கியங்களும் பக்தி இலக்கியங்களும் முறையே காதலையும் பக்தியையும் அடிப்படை உணர்ச்சிகளாகப் பெற்றுத் திகழ்கின்றன. சங்க இலக்கியங்களில் தலைவன், தலைவி இருவரிடையேயும் இயன்ற அன்பு காணப்படும். இதனை,

“யாயும் ஞாயும் யாரகியரோ

எந்தையும் நுந்தையும் எம்முறைக் கேளிர்

யானும் நீயும் எவ்வழி அறிதும்

செம்புலப் பெயல் நீர் போல

அன்புடை நெஞ்சம் தாம் கலந்தனவே”¹

என்னும் பாடல் உணர்த்தும்.

பக்தி இலக்கியத்தில் ஆணும், பெண்ணும் கண்ணுக்குப் புலனாகாத இறைவன் (சிவன், திருமால்) மீது அன்பு செலுத்துவதாகும். திருநாவுக்கரசர் தேவாரத்தில்,

“வண்ணமும் வடிவுஞ் சென்று கண்டிலள்
எண்ணி நாமங்களேத்த நிறைந்திலள்
கண்ணுலாம் பொழில் சூழ்கழிப்பாலையெம்
அண்ணலே யறிவானிவள் தன்மையே”²

என்று தலைவனின் நிறத்தையும் வடிவத்தையும் காணாமல் தலைவி இறைவனின் பெயரைக் கேட்ட அளவில் காதல் கொள்கிறாள்.

5.2. காத்திருத்தலும் நினைத்தலும்

முல்லைத்திணையின் உரிப்பொருளான இருத்தலும் இருத்தல் நிமித்தத்தில் 234 பாடல்களை சங்க இலக்கியத்தில் காணமுடிகிறது. இப்பாடல்களில் தலைவி தலைவனுக்காகக் காத்திருத்தல் தெளிவாகச் சுட்டப்படுகிறது. பக்தி இலக்கியத்திலும் தலைவனான இறைவனின் அன்பினைப் பெறுவதற்காக பக்தர்கள் தலைவி நிலையில் காத்திருக்கின்றனர்.

“மடவது அம்ம மணிநிற எழிலி
மலரின் மௌவில் நலம் வரக்காட்டி
கயல் ஏர் உண்கண் கனங்குழை இவைநின்
எயிறு ஏர் பொழுதின் ஏய் தருவேம் என”³

என்னும் நற்றிணைப் பாடலில் தலைவியிடம் தோழி, வருந்தமின்றி இருக்கக்கூறி தலைவர் முல்லை மலர்கள் அரும்பும் பொழுது வந்துவிடுவார். அவர் திரும்பி வருவதற்கு முன்னரே, முல்லை மலரும் வண்ணம் இந்த மழை பெய்யத் தொடங்கி, இடி இடிக்கத் தொடங்கியது அவர் விரைவில் வந்துவிடுவார்' என்று கூறுகிறாள்.

பக்தி இலக்கியத்தில், பக்தன் தலைவியின் நிலையிலிருந்து இறைவனாகிய தலைவனின் அன்பைப் பெறுவதற்காகக் காத்திருக்கும் நிலையை நாச்சியார் திருமொழியில் காணமுடிகிறது. அதனை,

“கண்ணன் என்னும் கருந்தெய்வம் காட்சிப் பழகிக் கிடப்பனேனப்
புண்ணிற் புளிப்பெய்தாற்போலப் புறநின் றழகு பேசாதே
பெண்களின் வருத்தமறியாத பெருமான்
வண்ண வாடை கொண்டென்னை வாட்டம் தணிய வீசீரே”⁴

என்ற இப்பாடல்வரியில் பக்தன் தலைவி நிலையில் காத்திருத்தல் தெளிவு.

5.3. பசலைநோய் பரவல்

களவொழுக்கத்தின்கண் தலைவன் கூறிச்சென்றவாறு வந்து சந்திக்காதபோதும், பிரிவின் கண்ணும் தலைவிக்கு உடம்பின் மீது பசலை பரவுதலை ‘பசலை பாய்தல்’⁵ என்று தொல்காப்பியர் குறிப்பார்.

சங்க இலக்கியத்தில் தலைவனைப் பிரிந்த தலைவி பசலை நோயால் வாடுதலை,

“எனக்கும் ஆகாது என்னைக்கும் உதவாது
பசலை உணீஇயர் வேண்டும்
திதலை அல்குலென் மாமைக் கவினே”⁶

என்னும் பாடல் குறிப்பிடுகின்றது. தலைவனது நெடும் பிரிவால் என் அழகுநலன் அவனுக்கும் எனக்கும் ஆகாது என்று வெள்ளிவீதியார் கூறியுள்ளார். எனது என்று சங்கப்புலவர்கள் பொதுமைத் தன்மையுடன் பாடியுள்ளார்கள். சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படும் இம்மரபு பக்தி இலக்கியத்திலும் சுட்டப்பட்டுள்ளது.

சமய இலக்கியத்தில் இறைவனின் திருவடிகளை எண்ணி உருகும் பக்தனும் 'பாசநோயால்' வாடுகிறான் என்பதை,

“நீயலையே சிறுபூவாய் நெடுமாலார்க்கென்தூதாய்
நோயெனது நுவலென்ன நுவலாதே யிருந்தொழிந்தாய்
சாயலொடு மணிமாமை தளர்ந்தேன் இனியுனது
வாயலகில் இன்னடிசில் வைப்பாரை நாடாயே”⁷

என்னும் பாடல் சுட்டும். இப்பாடலடிகளால் சிறுபூவையிடம் திருமாலிடம் தூதாகச் சென்று தன் காதல் நோயைச் சொல்லும்படி பலமுறையும் கேட்டுக் கொண்டும் சொல்லாமலேயே இருந்து விட்டாய். துன்பத்தால் வருந்தி, தன் அழகையும் நிறத்தையும் இழந்து தளர்ந்து விட்டதாக நம்மாழ்வார் பாடுவார்.

5.4. உருகுதல்

தலைவனைப் பிரிந்த தலைவி தலைவனை நினைந்து உருகுவதாக சங்க இலக்கியத்தில் பல பாடல்கள் அமைகின்றன. பக்தி இலக்கியத்திலும் இறைவனை நினைந்து பக்தன் உருகுவதைக் காணமுடிகிறது.

தலைவனைப் பிரிந்த தலைவி தலைவனை எண்ணி அகத்தே
உருகுகிறாள். அவனுடன் ஒன்று சேரத் துடிக்கிறாள். தலைவியின்
நிலையை அறிந்த தோழியும் வருந்தினாள். அதனை அறிந்த தலைவி
தலைவன் தன்னோடு இருந்த காலத்தையும் பிரிந்தபோது இருந்த
நிலையையும் உவமை நயத்தால் சிறப்புறக் கூறுவதை,

“காதலர் உழையர் ஆகப்பெரிது உவந்து
சாறுகோள் ஊறிப் புகல்வேன்மன்ற

மக்கள் போகிய அணிலாடு முன்றில்
புலம்பில் போலப் புல்லென்று
அலப்பென் தோழி அவர் அகன்ற ஞான்றே”⁸

என்னும் பாடல் உணர்த்தும். இப்பாடலில் காதலர் என்னைப் பிரியாத
போது பெரிதும் மகிழ்ந்து திருவிழா நிகழும் ஊரைப் போல பொலிவோடு
இருந்தேன். காட்டின்கண் சிற்றூரில் மக்கள் குடிபெயர்ந்து
போய்விட்டதால், அணில்கள் விளையாடியிருக்கும் முற்றத்தையுடைய
ஆளில்லா வீட்டைப்போல அவர் பிரிந்தபோது தனிமையில் உருகுவதாகத்
தலைவி கூறுகிறாள்.

தலைவி மட்டுமின்றி, தலைவனும் தலைவியின் உடல்நலத்தைக்
கண்டு உருகுவதை,

“கண்ணார்ந்த நலத்தாரைக் கதுமெனக் கண்டவர்க்
குண்ணின்ற நோய்மிக உயிரெஞ்சு துயர் செய்தல்
பெண்ணன்று புனையிழாய் எனக் கூறித் தொழுந் தொழுதே
கண்ணு நீராக நடுங்கினன் இன்னகாய்

என் செய்தான் கொல்லோ இஃதொத்தன் தன்கண்
பொரு களிறன்ன தகை சாம்பியுள்ளுள்
உருகுவான் போலும் உடைந்து”⁹

என்னும் பாடல் சுட்டும்.

பக்தி இலக்கியத்தில் இறைவனை நினைந்து அவனை அடைய
இயலாத நிலையில் பக்தர்கள் உருகிப் பாடுவதாகப் பல பாடல்கள்
அமைகின்றன. அவ்வகையில் ஆண்டாள் திருமாலை நினைந்து உள்ளம்
உருகியதை,

“உள்ளே யுருகி நைவேனை உள்ளே இலளோ என்னாத
கொள்ளை கொள்ளிக் குறும்பனைக் கோவர்த்தனைக் கண்டக்கால்”¹⁰

என்ற பாடலடிகளால் அறியலாம். பக்தி இலக்கியத்தில் உள்ளத்தால்
உருகித் துன்பம் அடைந்துள்ளனர். தன்னைப் பற்றி எண்ணிப் பார்க்காது
தனது உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்டவனாக ஆண்டாள்
கூறுகின்றாள்.

5.5. தூது

சங்க அக இலக்கியங்களில் வரும் தலைவியர் தம்மை விட்டுப்
பிரிந்து சென்ற தலைவருக்குத் தமது துன்பத்தைப் புலப்படுத்த
தோழியையும்¹¹, கிளி¹², நாரை¹³, அன்றில்¹⁴, வண்டு¹⁵, பாணன்¹⁶, நெஞ்சு¹⁷,
நண்டு¹⁸, குருகு¹⁹ ஆகியவற்றை தூதாக அனுப்பியுள்ளனர்.

கதிர்களைக் கொய்கின்ற காரணத்தால் கிளியை விரட்டுவர்
அதனால் ஐயுறாது விரும்பிய மட்டும் கதிர்களை உணவாக்கிக் கொண்டு
தலைவிக்குற்ற தேவையை நிறைவு செய்தல் வேண்டி கைதொழுகின்றாள்.

பலா மரங்கள் மிகுந்துள்ள தன் தலைவரது நாட்டில் தலைவரைக் கண்டு, மலைக் காட்டின் கண்ணுள்ள தினைப்புனத்தில் காவல் காத்து நிற்பதாகக் கூறும்படி தலைவி வேண்டுகிறாள். இது போன்றே பிற பொருள்களும் சங்க இலக்கியத்தில் தூதுவிடப்படுகின்றன.

பக்தி இலக்கியத்தில் அடியவர்கள் இறையருள்பெறுவதற்கு தூது மரபை கடைப்பிடித்துள்ளனர். தேவாரத்தில் திருஞானசம்பந்தர் திருத்தோணிபுரம் பதிகத்தில் வண்டு, குருகு, வாரணம், புறா, அன்னம், அகன்றில், கிளி, வாடைக்காற்று, நெஞ்சு ஆகியவற்றை தூதுவிடுத்துள்ளனர். பதினோறாம் திருமுறையில் நக்கீரரின் பாடல்களில் நெஞ்சு, கிளி, இருங்கடல், இளமதி, ஒளி, வண்டு, குயில் ஆகியவை தூதுவிடப்படுகின்றன.

நம்மாழ்வார் தமது திருவிருத்தப் பாடலில் வானில் பறந்து செல்லும் அன்னத்திடமும் வண்டானப் பறவைகளையும் தொழுது வேண்டினாள். அவற்றில் முதலில் செல்பவை தன் வேண்டுகோளை மறவாது செய்ய வேண்டுவதை,

“அன்னஞ் செல்வீர்கண் வண்டானஞ் செல்வீருந்தொழிதிருந்தேன்
முன்னஞ் செல்வீர்கண் மறவேன்மினோ கண்ணன் வைகுந்தனோ
டென்ன சிணாரைக் கண்டாலென்னைச் சொல்லியவரிடைநீ
ரின்னஞ் செல்லீரோவிது வோதக வென்றிசை மின்கலோ”²⁰

என்ற பாடல் விளக்கும்.

நாச்சியார் திருமொழியில் தலைவி குயிலிடம், ‘இனிய உணவும் பாலமுதமும் ஊட்டி வளர்த்த அழகிய கிளியை தன்னுடன் நட்புக்

கொள்ளும்படிச் செய்வேன். மென்மையான அன்னங்கள் விளையாடுகின்ற வில்லிப்புத்தூரில் வாழ்கிறவனுடைய பொன்னடிகளைக் காணவேண்டும். இரு கண்களும் தூங்காமல் உள்ளன. குயிலிடம் உலகளந்தவனாகிய திருமால் தன்னிடம் வருமாறு சொல்லக் கூறுவதை,

“அங்குயிலே உனக்கென்னமறைந்துறைவு ஆழியும் சங்கு மொண்தண்டும் தங்கியகை அவனைவரக் கூவில்நீ சாலத் தருமம் பெறுதி”²¹

என்னும் பாடலடிகளால் உணரமுடிகிறது.

‘கிளிப்பிள்ளையிடம் எலும்பில் நூல் நுழைந்ததை போல குளிர்ச்சி பொருந்திய வாடைக்காற்று வருத்துகின்றது. தன்னுடைய குற்றங்களை எண்ணிப்பார்த்து தனக்கு அருள்புரியாமல் இருக்கின்ற திருமாலிடம் தான் செய்த பிழையை சொல்லக் கேட்பதை,

“என்பு இழை கோப்பது போலப் பனிவாடை ஈர்க்கின்றது
என் பிழையே நினைந்தருளி அருளாத திருமாலார்க்கு
என் பிழைத்தாள் திருவடியின் தகவினுக்கு என்று ஒருவாய்ச்சொல்
என் பிழைக்கும் இளங்கிளியே யான் வளர்த்த நீ அலையே”²²

என்னும் பாடலால் அறியலாம்.

5.6. உணர்ச்சி மரபு

உணர்ச்சி மரபினை,

“உணர்ச்சிவாயில் உணர்வோர் வலித்தே”²³

என்னும் தொல்காப்பிய நூற்பாவின் மூலம் அறியலாம்.

சங்க அக இலக்கியங்களில் தலைவன் தலைவியின் உணர்ச்சிகள் அகப்பாடல்களாக உள்ளன. தலைவன் வரைதல் பொருட்டாகத்

தோழியிடம் கூறிவிட்டு பிரிந்து சென்றான். பிரிவுத்துயரால் தலைவிக்குப் பசலை படர்ந்தது. இரவு நேரத்தில் மக்கள் எல்லோரும் உறங்கிவிட்டனர். பிரிவுத்துயரால் வாடும் தலைவியால் தோழியிடமும் கூற முடியவில்லை. இரவு நேரத்தில் பேச்சுத்துணையின்றியும் மிகவும் வருந்துகிறாள். அவ்வருத்தம் குமுறலாக அமைகிறது.

“முட்டுவேன்கொல் தாக்குவேன் கொல்
 ஒரேன் யானுமோர் பெற்றி மேலிட்டு
 ஆஅஓல் லெனக் கூவிவேன்கொல்
 அலமரல் அசைவளி அலைப்பவென்
 உயவுநோய் அறியாது துஞ்சும் ஊர்க்கே”²⁴

என்ற பாடலில், தென்றல் காற்று தலைவியின் காதல் நோயை மிகுதிப்படுத்துகிறது. அதனை அறியாமல் இவ்வூர் மக்களும் உறங்கிவிட்டனர். அதனால் காதல் நோயை வெளிப்படுத்த தலையால் மோதி உணர்த்துவேனோ, தடியால் அடித்து எழுப்புவோனோ, ஏதேனும் காரணத்தைக் காட்டி ஆஓ என்று அலறி தோழி உறக்கத்தை நீக்குவனோ, தான் என்ன செய்யகியலும்’ என்று இப்பாடலில் அவள் புலம்புகிறாள். தலைவி, தலைவனின் பிரிவுத்துயராலும் பேச்சுத் துணைக்கு யாருமின்றி தோழியும் உறங்கி விட்டதாலும் பெரிதும் வருந்தி தனது உணர்ச்சியினை இங்கு வெளிப்படுத்துகிறாள்.

சமய இலக்கியங்களில் பக்தனின் உணர்ச்சிகள் பக்திப் பாடல்களாக உருவெடுக்கின்றன. இறைவனை அடைய விரும்பும் பக்தனின் உணர்வுகளை இப்பாடல்களில் காணமுடிகிறது.

“களைவாய் துன்பம் களையாது ஒழிவாய் களைகண் மற்றுஇலேன்
வளைவாய் நேமிப்படையாய் குடந்தைக் கிடந்த மாமாயா
தளரா உடலம் என்னது ஆவி சரிந்து போம்போது
இளையாது உனதாள் ஒருங்கப் பிடித்துப் போத இசைநீயே”²⁵

என்னும் பாடலை நம்மாழ்வாரின் திருவாய்மொழியில் காண்கிறோம்.
இப்பாடலில் தான் செய்யும் செயல்கள் அனைத்தும் இறைவனால்
நடப்பதால், இறைவனால் மட்டும் துன்ப உணர்ச்சிகளைப் போக்கமுடியும்!
என்கிறார் நம்மாழ்வார்.

5.7. தன்னை மறத்தல் மரபு

தொல்காப்பியம் தன்னை மறத்தலை,

“மறத்தல் மயக்கம் சாக்காடு”²⁶

என்று குறிப்பிடும். சங்க இலக்கிய காதலனும், சமய இலக்கியப் பக்தனும்
தன்னை மறந்தவர்களாக காட்சிப்படுத்தப்படுகின்றனர். தலைவன்
தலைவியை பெறாதிருக்கும்போது தன்னை மறந்த நிலையில் இருப்பதை,

‘உளனா வென்னுயிரையுண்ட யவுநோய் கைமிகத்’²⁷

என்னும் பாடல்வரி சுட்டும்.

பெரியாழ்வார் திருமொழியில் கண்ணனைக் கண்டு காமுற்ற
ஒருத்தி, தன் தோழியை நோக்கித் திருமாலை காணும் நிலையில்
தன்னிலை மறந்ததைக் கூறுகின்றாள்.²⁸ மாணிக்கவாசகர்
திருவாசகத்தின் உட்பிரிவான திருச்சதகத்தில் இறைவனைப் பாடும்
பொழுது தன்னை மறத்தலை,

“உத்த மனத்த னுடையா னடியே நினைந்துருகி
மத்த மனத்தொடு மாளவன் என்ன மனநிலையில்
ஒத்தன வொத்தன சொல்லிடை ஆரூர் திரிந்தெவரும்
தத்த மனத்தன பேச வெஞ்ஞான்று கொல் சாவதுமே”²⁹

என்னும் பாடல் மூலம் அறியலாம்.

5.8. காமம் மிக்க கழிபடர்கிளவி

களவொழுக்கத்தின் கண் பிரிவு நேர்ந்தபோது தலைவிக்கு ஏற்படும் மிகையான துன்பப் பெருக்கே காமம் மிக்க கழிபடர் கிளவியாகும். சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படும் மரபினை பக்தி இலக்கியங்களில் காணமுடிகிறது. தலைவனின் வரவை எதிர்பார்த்திருந்த தலைவி ஒருநாள் தலைவனைக் கண்டாள். உள்ளத்துயரை மறந்து, மகிழ்வோடு இருக்கிறாள். விடியற்காலையில் சேவற் கூவுகிறது. அவ்வொலியைக் கேட்ட தலைவி சீற்றம் கொள்கிறாள். தலைவனோடு இருந்த நேரத்தில் சேவல் கூவியது. தலைவிக்குத் துன்பத்தைத் தந்தது. தலைவன் தன்னைப் பிரிவான் என்று அறிந்த தலைவி சேவலைச் சபிக்கிறாள். இதனை,

“குவியிணர்த் தோன்றி ஒண்பூவன்ன
தொகுசெந்நெற்றிக் கணங்கொள் சேவல்
பிள்ளை வெருகிற்கு அல்இரையாகிக்
கடுநவைப்படி இயரோ நீயேநெடுநீர்
யாணர் ஊரன் எழுப்பியோயே”³⁰

என்ற பாடல் விளக்கும். வெள்ளிவீதியாரின் தலைவி குருகைப் பார்த்துத் தன் காமம் மிக்க கழிபடர் கிளவியால் பெருவருத்தமுற்றுக் கூறுவதை

அறிய இயலும். மாணிக்கவாசகரின் திருக்கோவையில், புள்ளினங்களிடம், பெரும்பற்ற புலியூரைச் சேர்ந்து இவளின் துன்பத்தைப் போக்குவதாக கூறுவது காமம் மிக்க கழிபடர் கிளவியில் அமைந்துள்ளது.³¹

5.9. உருவமரபு

சங்கத்தலைவன் தலைவியரின் உருவநிலைகளைக் கூறும் மரபு, பக்தி இலக்கியத்தில் இறைவனின் ஆற்றலைக் கூறும் விதமாக மாற்றம் பெற்றுள்ளது. சங்க இலக்கியத் தலைவன் வில்லோன்,³² நெடுவேற்காளை,³³ கடுங்கட்காளை,³⁴ என்றெல்லாம் குறிக்கப்படுகிறான். மேலும், தலைவனின் கையில் நெய்தற்பூப்போலும் உருவுடைய அகன்ற இலையினையும் மயில் தோகையால் ஆன காம்பினையும் சுரையினையும் உடையது என்றும்³⁵ தலைவன் கேண்மை, சால்பு, செம்மை நிலையைக் கொண்டவன் என்றும்³⁶ குறிக்கப்படுகிறான். முத்தேர் வெண்பல்,³⁷ நுதலை சிறுநெற்றி குறுமகள்,³⁸ தடமென்தோள்,³⁹ கண்ணை பல்லித முன்கண் மிடந்தை,⁴⁰ தொடிதோள்,⁴¹ செங்கண்,⁴² செவ்வாய்⁴³ என்னும் நிலைகளில் தலைவியின் உருவங்கள் குறிக்கப்படுகின்றன.

சங்க இலக்கியங்களில் கடவுளர்களுக்கும் உருவநிலையுரைத்தல் காணப்படுகிறது. பரிபாடலில்,

“வேறுவேறு உருவினவ வாறிரு கைக்கொண்டு”⁴⁴

என்ற அடிகளில் முருகப்பெருமானின் வேறு வேறு வடிவினையுடைய பன்னிரண்டு கைகளையுடையவன் என்று சொல்லப்படுகின்றது. அகநானூற்று கடவுள் வாழ்த்தில்,

“மணிமிடற்று அந்தணன் தாவின் தாள்நிழல்”⁴⁵

என்னும் அடியில் நஞ்சுண்ட கண்டனின் நீலமணி மிடற்று வண்ணம், திருவடிவச் சிறப்பு ஆகியவை சொல்லப்படுகின்றன. பரிபாடலில் திருமால் உருவங்களை,

“நடுவுநிலை திறம்பிய நயம்இல் ஒருகை இருகைமாஅல்
முக்கைமுனிவ நாற்கை அண்ணல்”⁴⁶

என்னும் பாடலடிகள் சுட்டும். திருமாலின் இடையில் தரித்துள்ள அழகிய பூ வேலைப்பாடுகள் பொருந்திய பீதாம்பரம், தலையில் சூடிய மௌவல், கரங்களில் ஏந்திய பாஞ்சன்னியம், சங்கு, சுதர்சனச் சக்கரம் ஆகியவை குறிப்பிடப்படுகின்றன. இறைவன் திருமேனி ஒன்றல்ல என்பதை,

“வேறுபல் உருவில் கடவுள் பேணி”⁴⁷

என்று குறிஞ்சிப்பாட்டு குறிக்கின்றது.

பக்தி இலக்கியத்தில் இறைவனின் உருவங்கள் மிகுதியான அளவில் விளக்கப்படுகின்றன. தன் திருமேனியில் பெண் உருவத்தை உடையவன், சடையைக் கொண்டவன், சடையில் கங்கையையுடையவன், கையில் அனலைத் தாங்கியவன், திருநீற்றினைத் திருமேனியில் தரித்தவன், என்பதை

“கங்கையைச் சடைவைத்து மலைமகள்
நங்கையையுடனே வைத்த நாதனார்
திங்கள் சூடித் திருக்கழிப் பாலையான்
இங்கு வந்திடு மென்றிறு மாக்குமே”⁴⁸

என்னும் பாடலின் மூலம் அறிய முடிகின்றது. திருமால் பக்தியில் ஆழ்ந்து ஈடுபட்ட நம்மாழ்வார், 'என் நீலமுகில் வண்ணார்க்கு'⁴⁹ 'செஞ்சுடர் நீண்முடி'⁵⁰ 'என் செய்ய தாமரைக் கண் பெருமனார்'⁵¹ 'செம்பவளத்திரள்வான்'⁵² 'செய்யமெல் மார்பும்'⁵³ 'செய்யகமலவுந்தி'⁵⁴ 'கையொடு கால் செய்ய கண்ணபிரானுக்கு'⁵⁵ 'செந்தாமரையடி'⁵⁶ 'செய்யவுடையும்'⁵⁷ 'பாதங்கள் மேலணி பைம்பொன் துழாயன்'⁵⁸ என்றும் திருமாலின் உருவத்தினை விவரிக்கிறார்.

5.10. அன்புநிலையுரைத்தல்

சங்க இலக்கியத்தில், தலைவன் களவுக்காலத்தை விரும்பி மறைவிடம் தேடி நிற்பதை அறிந்த தோழி தலைவியிடம் தலைவனைப் பழித்துக் கூறுகிறாள். அதனைத் தாங்காத தலைவி தன் ஆருயிர்க் காதலன் மேல் கொண்டுள்ள அன்பின் வெளிப்பாட்டினை,

“நிலத்தினும் பெரிதே வானினும் உயர்ந்தன்று
நீரினும் ஆரளவின்றே சாரல்
கருங்கோல் குறிஞ்சிப் பூக்கொண்டு
பெருந்தேன் இழைக்கும் நாடனோடு நட்பே”⁵⁹

என்று கூறுகிறாள். இவ்வகையிலான அன்பு நிலையுரைக்கும் பாடல்கள் மிகுதியாகச் சங்க இலக்கியத்தில் உள்ளது. பக்தி இலக்கியத்திலும் அன்பினை வெளிப்படையாக உரைக்கும் தன்மையினைக் காணமுடிகிறது. சுந்தரர், இறைவன் தம்மிடத்துப் பேரன்பு கொண்டதை,

“எங்கே போவேன் ஆயிடினும் அங்கே வந்தென் மனத்தீராய்ச்
சங்கை ஒன்றும் இன்றியே தலைநாள் கடைநாள் ஒக்கவே”⁶⁰

என்ற பாடலடிகளில் உணர்த்துவார்.

5.11. இன்பநிலை

காதல் மெய்ப்பாடுகளுள் இன்பநிலையும் ஒன்றாகும். இது காதலர்களுக்குத் தமக்குள் உள்ள உரிமையுணர்வால் விளையும் மகிழ்ச்சியாகும். இதனை,

“இன்புறல் நடுவுநிலை அருளல்”⁶¹

என்று தொல்காப்பியம் சுட்டும்.

“பொழுதிடை தெரியின் பொய்யே காமம்”⁶²

என்று குறுந்தொகை குறிப்பிடும். இங்கு தலைவனும் தலைவியும் விடிவை உணராது உலகை மறந்து தழுவிக் கிடக்கின்றனர். சங்க இலக்கிய இன்ப நிலையைப் போல ஆண்டாளின் திருப்பாவையிலும் தலைவன் தலைவியரின் இன்பநிலை சுட்டப்படுகிறது.

“கொத்தநலர் பூங்குழல் நம்பின்னை கொங்கைமேல்

வைத்துக் கிடந்த மலர்மார்பாவாய் திறவாய்

மைத்தடங் கண்ணினாய் நீ உன் மணாளனை

எத்தனை போதும் துயிலாழ ஒட்டாய்காண்

எத்தனையேலும் பிரிவாற்றகில்லாயால்”⁶³

என்னும் பாடலில் கண்ணனும் நப்பின்னையும் தழுவிக் கிடக்கும் இன்ப நிலை குறிக்கப்படுகிறது.

5.12. அறத்தொடு நின்றல்

தொல்காப்பியத்திலும், சங்க இலக்கியங்களிலும் காணப்படும் மற்றொரு குறிப்பிடத்தக்க அகமரபு அறத்தொடு நின்றலாகும். இதனை,

“யானே காதலற் கெடுத்த சிறுமையோடு நோய்கூர்ந்து
ஆதிமந்திப் போலப் பேதுற்று
அலந்தனன் உழல்வேன் கொல்லோ பொலந்தார்க்”⁶⁴

என்ற அகநானூற்றுப் பாடலடிகள் உணர்த்தும்.

நம்மாழ்வாரின் திருவித்தத்தில் 91, 95 ஆகிய இரண்டு பாடல்கள் அறத்தொடு நின்றலில் அமைகின்றன. தலைவி தோழியிடம் தனக்கும் தலைமகனுக்கும் ஏற்பட்ட உறவினைத் தெரிவித்து அறத்தொடு நிற்கிறாள்.

“சுருங்கு வெண்ணெய் தொகுவுண்ட கள்வனை வையமுற்றும்
ஒருங்குற வுண்ட பெருவயிற்றாளனை மாவலி மாட்டு
இரங்குறளாகி இசையவோர் மூவடி வேண்டிச் சென்ற
பெருங்கிறியானை யல்லால் அடியே னெஞ்சம் பேணலதே”⁶⁵

என்னும் பாடலில் தலைவி அறத்தொடு நின்றலை உணர இயலும்.

திருமங்கையாழ்வாரின் திருநெடுந்தாண்டகத்தில் பத்தொன்பது அகப்பாடல்களுள் ஐந்து பாடல்கள் தலைவி தோழிக்கு அறத்தொடு நிற்கும் நிலை கூறப்படுகின்றன.

“இறைவனை கொள்ளை கொள்ள தான் நினைக்கையில்
இறைவன் என்நலன், என்நிறை, என்சிந்தை, என் வளையல்களைக்
கவர்ந்தது ஆச்சரியமளிக்கிறது”⁶⁶ என்று கூறி தலைவி அறத்தொடு நிற்கிறாள்.

இவ்வாறாக சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படும் அறத்தொடு நின்றல் மரபு பக்தி இலக்கியத்தில் அமைந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

5.13. வெறி விலக்கல்

களவொழுக்கத்தின்கண் காதலுறவில் எழும் இடர்ப்பாட்டினால் தலைவி மெய் வேறுபடுவாள். இவ்வேறுபாட்டை அறிய நற்றாய், தோழி உள்ளிட்டோர் வேலனைக் கொண்டு வெறியாட்டு நிகழ்த்துவர். இவ்வகையில் சங்க இலக்கியத்தில் நார்பது பாடல்கள் உள்ளன. வெறிவிலக்கலை,

“நோய்தணி காதலர்வர ஈண்டு

ஏதில் வேலற்கு உலந்தமை கண்டே”⁶⁷

என்னும் பாடலை காமக்கண்ணியார் என்ற புலவர் சிறப்பாகப் பாடியதால் வெறிபாடிய காமக்கண்ணியார் என்னும் பெயரால் அவர் அழைக்கப்படுகின்றார்.

“அருவியின்னியத் தாடும் நாடன் மார்புதர வந்த படர்மலி யருநோய்
நின்னணங்கன்மை அறிந்தும் அண்ணாந்து நார்நறுங் கடம்பின் கண்ணி சூடி
வேலன் வேண்ட வெறிமனை வந்தோய் கடவிளாயினு மாக
மடவை மன்ற வாழிய முருகே”⁶⁸

என்னும் பாடல் வெறிவிலக்கில் அமைந்ததாகும். வ.சுப. மாணிக்கம், ‘வெறியாட்டுப் பாடல்கள் எல்லாம் கற்பு நிலையுடன் இலங்கக் காண்கிறோம்”⁶⁹ என்கிறார். சங்க இலக்கிய மரபான வெறிவிலக்கினை பக்தி இலக்கியத்திலும் காணமுடிகின்றது.

வெறிவிலக்குதலை விரும்புகின்ற தோழி மாலை அணிந்த கூந்தலையுடையாளுக்கு அறியும்படிச் சொல்லியது⁷⁰, அறத்தொடு நின்ற முறைமையால் பாங்கியானவள் வெறியை விலக்கிப் பிறிதொன்றைச் சொல்லியது⁷¹ என்பன போன்ற செய்திகள் வெறிவிலக்கிகளைச் சுட்டும்.

வெறியாடுவதற்கு வேலனை அழைத்து நெறித்த கூந்தலுடன் தாயார் நின்றது⁷², ஆடுகிற வெறியிடத்தே கூடுவதறியாது நன்னறுங் கோதை இன்னல் எய்தியது⁷³, வெறியாட்டு மயக்கத்தை தருமென்று தலைவி நினைத்தல்⁷⁴, வெறியாட்டிடத்துக்குப் பயப்பட்டு பயப்படுகிற தோழிக்கு அறத்தொடு நின்று அழகிய ஆபரணங்களையுடையாள் சொன்னது⁷⁵, வெறியாட்டினை தலைவி தோழிக்குக் கூறுதல்⁷⁶ ஆகிய நிலைகளில் வெறிவிலக்கினைக் காணமுடிகின்றது.

5.14. ஏறுதழுவுதல்

முல்லைநில ஆயர்கள் தங்கள் அகத் திணையொழுக்கத்தை ஏறுதழுவுதலோடு இணைத்துக் கொண்டனர். தம்மால் வளர்க்கப்பட்ட ஏற்றினை அடக்க அஞ்சம் தலைவனை எப்பிறப்பிலும் முல்லைத்தலைவி விரும்பமாட்டாள் என்பதனை,

“கொல்லேற்றுக் கோடஞ்சுவானை மறுமையும்
புல்லாளே ஆயமகள்”⁷⁷

என்னும் பாடலடிகளால் அறியலாம். இளம்பூரணர் ஏறுதழுவி மணம் செய்தலை, “வில்லேற்றினானாதல் திரிபன்றி யெய்தானாதால் கோடற்குரியனெனக் கூறியவழி அது செய்தாற்குக் கொடுத்தல்”⁷⁸ என்று

குறிக்கின்றார். சங்க இலக்கிய முல்லைப்பாடல்களில் குறிப்பாக முல்லைக்கலியில் இம்மரபு விரிவாகப் பேசப்படுகிறது. சங்க இலக்கியம் சுட்டும் ஏறுதழுவுதல் மரபு பக்தி இலக்கியத்திலும் வருகின்றது. மாணிக்கவாசகரின் திருக்கோவையில்,

“படையார் கருங்கண்ணி வண்ணப் பயோதரப் பாரமும் நுண்
இடையார் மெலிவுங் கண்டர்சூளீர் முல்லைவேலியெம்மூர்
விடையார் மருப்புத் திருத்திவிட்டார் வியன்தென் புலியூர்
உடையார் கடவி வருவது போலும் உருவினதே”⁷⁹

என்று ஏறுதழுவும் செய்தி வருகின்றது. ஆளுடைய பிள்ளையார் திருக்கலம்பகம், ஆளுடைய பிள்ளையார் திருவந்தாதி, திருஏகம்பமுடையார் திருவந்தாதி ஆகியவற்றிலுள்ள பல பாடல்கள் ஏறுகோள் கூறி வரைதலை விளக்குகின்றன. ஆளுடைய பிள்ளையார் திருக்கலம்பகத்தில் இதனை,

“வீறதார் தமிழ்விரகன் மேதகு புகழினான் இவன் மிகுவனச்
சேறாதார் தருதிரள் களைக்கன செழுமுலைக் குழியவர் சினத்து
ஏறு தானிது தழுவினார் என இடிகொள் மாமுரசு அதிருமே”⁸⁰

என்னும் பாடலில் பெருமை பொருந்திய சீகாழித்தலைவன் மேதகு புகழினன், தலைவியை வரைதல் வேண்டி சினங்கொண்ட காளையை அடக்கி ஏறுதழுவியதால் முரசு அதிருகின்றது.

5.15. வாடைக்கு வருந்துதல்

தலைவனைப் பிரிந்த தலைவி, வாடைக்கு வருந்துதலை நற்றிணையில் இரண்டு (15, 183) பாடல்களிலும், குறுந்தொகை நான்கு பாடல்களிலும் (55, 397, 103, 197) அகநானூற்றில் இரண்டு பாடல்களிலும்

(110, 370) காணமுடிகிறது. நெடுநல்வாடை இதனைச் சிறப்பாக விரித்துரைக்கிறது. சங்க இலக்கியத்தில் தலைவி வாடைக்கு வருந்துவதைப் போன்று, பக்தி இலக்கியத்திலும், பாடல்களைக் காணமுடிகின்றது. திருவிருத்தத்தில் தலைவி வாடைக்கு வருந்துவதாக நான்கு பாடல்கள் (4, 28, 35, 41) உள்ளன.

5.16. ஊடல்

சங்க இலக்கிய மருதத்திணையில் தலைவனின் பரத்தமை ஒழுக்கத்தின் காரணமாக தலைவி தலைவன் மீது ஊடல் கொள்கிறாள். சங்க இலக்கிய மருதத்திணைப் பாடல்களின் பெரும்பகுதி இவ்வகையில் அமைகின்றன. பக்தி இலக்கியத்திலும் பரத்தமை காரணமாகத் தலைவி ஊடல் கொள்வதைப் போன்ற மரபினைக் காணமுடிகிறது. குலசேகராழ்வாரின் பெருமாள் திருமொழியில், ‘இன்னமும் அங்கே போ, இங்கு உனக்கு என்ன பணி, உன் செயலை அறிவேன்’ என்று கூறி தலைவனிடம் தலைவி ஊடுவதை,

“கெண்டையொண் கண்டே வானொருத்தி
கீழை யகத்துத் தயிர் கடையக்
கண்டு ஒல்லை நானம் கடைவணன்று
கள்ள வழியை விழித்துப்புக்கு”⁸¹

என்னும் பாடல் சுட்டுகிறது.

“கருமலர்க் கூந்தல் ஒருத்தி தன்னைக்
கடைக்கணிந்து ஆங்கே யொருத்தி தன்பால்
மருவிமனம் வைத்து மற்றொருத்திக்
குரைத்தொரு பேதைக்குப் பொய்குறித்துப்
புரிசுழல் மங்கையொருத்தி தன்னைப் புணர்தி”⁸²

என்னும் பாடலில் பரத்தமை ஒழுக்கம் குறிக்கப்படுகிறது.

தொகுப்புரை

சங்க காலக் காதலர்கள் ஒத்த அன்புடையவர்களாக விளங்கினர். பக்தி இலக்கியத்தில் தலைவி இறைவன் மீது அன்பு செலுத்துகின்றாள்.

இரு தலைவியரும் காதலனின் அன்பைப் பெறுவதற்காகக் காத்திருக்கின்றனர்.

சங்ககாலத் தலைவனைப் பிரிந்த தலைவிக்குப் பசலை படர்தல் இயற்கை. இறைவனின் திருவடிகளை எண்ணி உருகும் இறையடியாருக்கும் பசலை படர்வதை அறிய இயலும்.

இருகால கட்டத் தலைவியும் தலைவனை நினைந்து உருகுவதை உணரமுடியும். தூதுவிடும் அகமரபிலும் ஒப்புமை காணப்படுகின்றது. உணர்வு அடிப்படையில் இருதலைவியரும் தலைவனை நினைத்து உணர்ச்சி வசப்படுகின்றனர். தன்னையே மறக்கும் நிலையும் காணப்படுகின்றது.

களவொழுக்கத்தின்கண் பிரிவு நேர்ந்தபொழுது தலைவிக்கு ஏற்படும் மிகையான துன்பம் காமம் மிக்க கழிபடர்க் கிளவியாகும். இது சங்ககாலத் தலைவிக்குப் பக்தி இலக்கியத் தலைவிக்கும் ஒத்துள்ளன. உருவ மரபை எடுத்துரைத்தலும், அன்பு நிலை உரைத்தலும், இன்பநிலை கூறலும் ஒத்துக்காணப்படுகின்றன. அறத்தொடு நிற்பல், வெறிவிலக்கல், ஏறுதழுவுதல், வாடைக்கு வருந்துதல், ஊடல், போன்ற அகமரபுக் கூறுகள் இரு வகையிலும் காணப்படுகின்றது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. குறுந். 40 :1-5
2. நாவு.தே. 5:40:1
3. நற். 316:1-4
4. நா. திருமொழி. 13:1-4
5. தொல்.பொருள். இளம் நூ. 266
6. குறுந். 27:3-5
7. நம். திருமொழி, 1:4:9
8. குறுந். 41:1-6
9. கலித், 60:5-11
10. நா. திருமொழி, 18:1-2
11. குறுந். 266:4
12. நற். 102
13. மேலது, 34
14. அகம். 50
15. கலி, 136:2
16. ஐங், 138:1
17. மேலது, 151:5
18. அகம். 235
19. நற். 31
20. நம். திருவிருத், 30 : 1-4
21. நா.திருமொழி, 5:7:3-4
22. மேலது, 5:9:1-4
23. தொல், 877
24. குறுந், 28:1-5
25. நம். திரு. மொழி, 40:8
26. தொல். 1049:4

27. கலி. 58:7
28. பெரியாழ், திரு.மொழி, 4:4
29. மாணிக், திருச், 3:1-4
30. குறுந், 107:1-5
31. மாணிக், திருக்கோவை, 174
32. குறுந், 7:1
33. மேலது, 378:4
34. ஐங். 385:1
35. அகம். 119:11-13
36. குறுந். 38-3
37. ஐங். 385-2
38. மேலது. 394-5
39. மேலது. 361-3
40. மேலது. 351-4
41. அகம். 296-1
42. கலி. 64:3
43. மேலது. 5-68
44. பரி. 11
45. அகம். 1:15-16
46. பரி. 3:34-36
47. குறிஞ்சிப், 6
48. நாவு. தே 5:40-6
49. திருவாய்மொழி. 1:4:4
50. மேலது. 7:8:3
51. மேலது. 7:4:2
52. மேலது. 3:5:4
53. மேலது. 8:4:7
54. மேலது. 8:4:7-1

55. திருவாய்மொழி. 6:6:7
56. மேலது. 2:5:1
57. மேலது. 8:4:7
58. மேலது. 4:2:6
59. குறுந். 3:1-4
60. சுந்.தே. 77:2
61. தொல், 1209:2
62. குறுந், 32:3
63. திருப்பாவை. 19
64. அகம். 45:13-15
65. நம். திருவிருத், 41
66. திருநெடுந்தாண்டகம், 25
67. அகம். 22:20-21
68. நற். 94:1-5
69. வ.சுப. மாணிக்கம், தமிழ்க்காதல், ப.73
70. மாணிக், திருக்கோவை, 291
71. மேலது. 292
72. மேலது. 286
73. மேலது. 287
74. மேலது. 288
75. மேலது. 289
76. மேலது. 290
77. கலி. 103:63
78. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம், ப-126
79. மாணிக், திருக்கோவை, 75:1-4
80. ஆளுடையபிள்ளை, திருக்கலம்பகம், 27:2-4
81. பெ.திரு. 6:2
82. மேலது, 6:3

முடிவுரை

முடிவுரை

தொல்காப்பிய அகமரபுகள், சங்க இலக்கிய அகமரபுகள், பக்தி இலக்கிய அகமரபுகள் மனித வாழ்வின் நிகழ்வுகளாகும். பல்வேறு காலகட்டத்தில் அகமரபுகள் மாற்றம் அடைந்துள்ளன.

தொல்காப்பியத்தின் அகமரபான களவு, கற்பு கூற்றுக்கு ஏற்ப சங்கப்பாடல்களைத் தொகுத்தோர் தொகைப்படுத்தாமையால் துறைகளை அவரவர் வாசிப்பு மரபிலும் தொகுப்பு மரபிலும் அமைத்திருக்கின்றனர்.

பன்னிருதிருமுறைகளில் சிவனும் நாலாயிரத் திவ்ய பிரபந்தத்தில் திருமாலும் பக்தி இலக்கிய அகமரபுகளில் தலைவர்களாக இடம்பெற்றுள்ளனர். தலைவியின் உள்ளங்களாகப் பக்தர்கள் பாடியுள்ளது குறிப்பிடத்தக்க நாயக நாயகி அகமரபாகும்.

கால மாற்றத்தினால் அகமரபில் மாற்றம் நிகழ்ந்துள்ளன. மாமியார் மருமகனிடம் உரையாடுதலும் களவுக் காலத்தில் தலைவன் இருக்குமிடம் தலைவி செல்வதாகத் துணிவுடன் கூறுதலும் அகமரபு மாற்றங்களாகும்.

தொல்காப்பிய சங்க இலக்கிய அகமரபான உயிருக்கும் உயிருக்கும் உள்ள தொடர்பை பக்தி இலக்கிய அகமரபுகளின் வாயிலாக உயிருக்கும் இறைவனுக்குமான தொடர்பை உணர்த்துவதன் மூலம் சிற்றின்பத்தின் வழி பேரின்பம் அடைவதை உணரமுடிகின்றது.

சங்கஅகமரபில் பெயர்கூட்டா மரபு, பக்தி இலக்கிய அகமரபில் பெயர் கூட்டும் மரபாக மாற்றம் அடைந்துள்ளன.

சங்க அகமரபான திணை, துறை ஆகியன பக்தி இலக்கிய அகமரபில் வெளிப்படையாக இல்லாமல் குறிப்பால் சுட்டப்படுகின்றது.

தொல்காப்பியர் நான்கு நில இனக்குழு மக்களின் தெய்வங்களைச் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார். குறிஞ்சி நிலத்தெய்வம் மலைநாட்டினர் தெய்வம் என்ற கருத்து காலமாற்றத்தினால், சங்க இலக்கியத்தில் கடற்கரை ஓரமாக உள்ள மக்களின் தெய்வம் முருகன் என்பதை திருமுருகாற்றுப்படை விளக்குகின்றது. மக்கள் மற்ற நில தெய்வங்களை ஏற்றுக் கொள்ளும் மனப்பக்குவம் பெற்றிருந்தனர்.

பக்தி இலக்கியத்தில் சிவனையும், திருமாலையும் முதன்மைப்படுத்தும் பக்தர்கள் அகமரபுகளைச் சிறப்பாக எடுத்துரைத்துள்ளனர்.

தொல்காப்பிய, சங்க இலக்கிய அகமரபுகள் பக்தி இலக்கிய அகமரபுகளுக்கு அடிப்படையாய் அமைந்தன.

சங்க அகமரபு முதற்பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள் என்னும் முப்பொருள் மரபுகளில் பக்தி இலக்கிய அகமரபில் கருப்பொருளும் உரிப்பொருளும் பெரும்பான்மையாக இடம்பெறுகின்றன.

சங்க இலக்கிய எழுதிணையான கைக்கிளை, குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை பெருந்திணை ஆகிய அகமரபுகளும் பன்னிருதிருமுறையில் ஆராயப்பட்டுள்ளன.

சங்க இலக்கிய அகமரபான உரிப்பொருள் ஒழுக்கங்கள் நாலாயிரத் திவ்ய பிரபந்தத்தில் சிறப்பாக அமைந்துள்ளன. சங்க இலக்கியத்திலும் பக்தி இலக்கியத்திலும் தூது, நெஞ்சொடு கிளத்தல், குறிகேட்டல், வெறிவிலக்கு, உடன்போக்கு, அறத்தொடு நிற்பல், தேர்ப்பாகனிடம் கூறுதல், உணர்ச்சிமரபு, தன்னை மறத்தல், உருவமரபு, ஏறுதழுவுதல் உள்ளிட்ட அகமரபுகள் ஒப்பீடு நிலையில் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன.

சங்ககாலத்திலும் பக்தி இலக்கிய காலத்திலும் மாறாமல் இடம்பெற்றுள்ள அக மரபுகளும் உண்டு. கால மாற்றத்தால் மக்களின் மனமாற்றத்தால் ஒருசில அகமரபுகள் மிகுதியாக இடம்பெற்றுள்ளமையும் உண்டு.

துணைநூற்பட்டியல்

1. அறவாணன். க.ப., – அற்றைநாட்காதலும் வீரமும்,
மெய்யப்பன்,
தமிழாய்வகம்,
சிதம்பரம்-1,
மு.ப. டிசம்பர்-2002.
2. அருணாசலம். ப. – பக்தி இலக்கியம்,
பாரி நிலையம்,
சென்னை, 2002.
3. அழகப்பன், வெ.சு., – பதினொராந்திருமுறைத்திறன்,
கண்ணம்மை பதிப்பகம்,
காரைக்குடி-11,
மு.ப. மார்ச்-1987.
4. அம்மன்கிளி முருகதாஸ் – சங்கக் கவிதையாக்கம் மரபும் மாற்றமும்,
குமரன் புத்தக நிலையம்,
கொழும்பு-12,
முதற்பதிப்பு, 2006.
5. அன்பரசு. பா. – ஆண்டாள் அருளிய திருப்பாவை,
நாச்சியார் திருமொழி,
விஜயம் பதிப்பகம்,
சேலம்-1, முதற்பதிப்பு, செப்டம்பர், 2001.

6. ஆனந்தராமையர், இ.வை., - கலித்தொகை ஆராய்ச்சிக் குறிப்பு,
நோபிலி அச்சுக்கூடம் பதிப்பு,
சென்னை,
மு.ப-1925.
7. இளம்பூரணர் (உ.ஆ) - தொல்காப்பிய பொருளதிகாரம்,
சாரதா பதிப்பகம்,
சென்னை,
மு.ப. மே-2005.
8. இந்திராமனுவேல் - பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ,
செயக்குமார் ஸ்டோர்ஸ்,
நாகர்கோவில்,
முதற்பதிப்பு, 1973.
9. இராகவதாசன். வி.எஸ்.வி. (ப.ஆ)- நாலாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்தம்,
முதலாம் ஆயிரம்,
முல்லை நிலையம்,
தி.நகர்,
சென்னை-17,
மு.ப. மே-2000.
11. மேலது, - நாலாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்தம்,
இரண்டாம் ஆயிரம்,
முல்லை நிலையம்,
தி.நகர்,
சென்னை-17,
மு.ப. மே-2000.

12. மேலது,

- நாலாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்தம்,
மூன்றாம் ஆயிரம்,
முல்லை நிலையம், _____
தி.நகர்,
சென்னை-17,
மு.ப. மே-2000.

13. மேலது,

- நாலாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்தம்,
நான்காம் ஆயிரம்,
முல்லை நிலையம்,
தி.நகர்,
சென்னை-17,
மு.ப. மே-2000.

14. இராசாராம். சு.,

- சங்கஇலக்கியத்தில்
நடைமுறை வாழ்க்கை,
அழகப்பா பல்கலைக்கழகம்,
காரைக்குடி-630 003,
மு.ப-2007.

15. இராமனுஜர். கி. (ப.ஆ)

- மாறனகப் பொருளும் திருப்பதிகக் கோவையும்,
செந்தமிழ்ப் பிரசுரம்,
மதுரை, முதற்பதிப்பு, 1932.

16. இராமநுஜம், சர்.ஆர்.,

- கோதையின் பக்திப்பாதை,
கோடம்பாக்கம்,
சென்னை-24.
மு.ப. டிசம்பர்-1998.

17. இராமையா பிள்ளை, நா. – பாலைக்கலி,
மோதிலால் ரோடு,
மதுரை, முதற்பதிப்பு, 1949.
18. இராகவையங்கார். இரா. – பட்டினப்பாலை ஆராய்ச்சி உரை
அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழக
வெளியீடு, முதற்பதிப்பு, 1951.
19. மேலது., – தொல்காப்பிய பொருளதிகார ஆராய்ச்சி,
மு.ரா. நாராயண ஐயங்கார் பதிப்பு,
மானாமதுரை,
மு.ப. 1960.
20. இராஜராஜேஸ்வரி, பு.பா. – நாலாயிரத்தில் அகமரபுகள்,
அருண்மொழி பதிப்பகம்,
சென்னை-600 090,
முதற்பதிப்பு, மே, 2001.
21. ஈசுவரப்பிள்ளை, தா., – பக்தி இலக்கியத்தில் சமுதாயப் பார்வை,
தமிழ்ப்பல்கலைக்கழகம்,
தஞ்சாவூர்-613 005,
மு.ப. திசம்பர்-2000.
22. கனகசபை, வி., – ஆயிரத்தெண்ணூறு ஆண்டுகட்கு
முற்பட்ட தமிழகம்,
சென்னை,
மு.ப. 1966.

23. கடிகாசலம் நா. – சங்க இலக்கியம் கவிதையியல் நோக்கு,
சிந்தனைப் பின்புல மதிப்பீடு,
உலகத்தமிழராய்ச்சி நிறுவனம்,
தரமணி, சென்னை-600 113.
24. கலியாண சுந்தரம். தெ. – சங்க அகப்பாடல்களில் உணர்வுப் போராட்டம்,
வாணி பதிப்பகம்,
கோவை, முதற்பதிப்பு, 1992.
25. கலியாணசுந்தரஐயர், சா., (ப.ஆ)- தமிழ்நெறி விளக்கம்,
கபீர் அச்சுக்கூடம்,
சென்னை,
மு.ப. 1947.
26. கலியாணசுந்தர முதலியார், சி., – நாலாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்தம்,
அமிழ்தமனை வெளியீடு,
சென்னை,
மு.ப. 1956.
27. சுந்தசாமி. சோ.ந., – சங்க இலக்கியத்தில் பக்தி,
திருமகள் பதிப்பகம்,
கோலாலம்பூர்,
முதற்பதிப்பு, 1994.
28. மேலது., – திருமுறை இலக்கியம்,
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
சென்னை-600 113,
மு.ப. டிசம்பர்-1995.

29. மேலது., - தமிழ் யாப்பியலின் தோற்றமும்
வளர்ச்சியும் (முதற்பாகம்),
தமிழ்ப்பல்கலைக்கழகம்,
தஞ்சாவூர்,
மு.ப. சனவரி-1989.
30. கண்ணன். எஸ்., - பெரியாழ்வார், ஆண்டாள் பாசுரங்கள்,
சமூக, சமய பண்பாட்டு ஆய்வு
விஜயலட்சுமி வெளியீட்டகம்,
திருவான்மியூர்,
சென்னை,
முதற்பதிப்பு, டிசம்பர்- 1994.
31. கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி, - தொல்காப்பியமும் கவிதையும்,
குமரன் புத்தக இல்லம்,
சென்னை,
முதற்பதிப்பு, 2007.
32. குமரன். இ.ரெ., - சங்க இலக்கிய அகப்பாடல்களில்
கருத்துப் புலப்பாட்டு உத்திகள்
அனன்யா பதிப்பகம்,
புதுக்கோட்டை சாலை,
தஞ்சாவூர்-613 005.
33. குமரகுருபரன் பிள்ளை. (ப.ஆ) - திருக்கோவையார்,
திருப்பனந்தாள் ஸ்ரீ காசிமடத்து வெளியீடு,
திருப்பனந்தாள்,
மு.ப. 1952.

34. குளோரியா சுந்தரமதி. இல., - சங்க இலக்கியம் மருதம்,
கேரளா பல்கலைக்கழகம்,
மு.ப. 1973.
35. கொழந்தசாமி, ப., - தமிழ்ப்புதுக்கவிதைகளில் அகப்பொருள்
மரபுக் கூறுகள்,
சிவமணி நூலகம்,
பஞ்சலிங்கபுரம்,
மொடக்குறிச்சி-638 104,
மு.ப. 1991.
36. கோவிந்தராசமுதலியார். கா.ரா.,- அகப்பொருள் விளக்கம்,
சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை, மு.ப. 2001.
37. சரளா ராசகோபாலன் - சங்க இலக்கியம் (அகம்)
ஒளிபதிப்பகம்,
சென்னை-600 018,
முதற்பதிப்பு, டிசம்பர், 1988.
38. சாரதாம்பாள், செ. - சங்கச் செவ்வியல்
மீனாட்சி புத்தக நிலையம்,
மதுரை-1, முதற்பதிப்பு, 1993.
39. சிதம்பரனார். சாமி., - பட்டினப்பாலை ஆராய்ச்சி உரை,
இலக்கிய நிலையம்,
சென்னை,
முதற்பதிப்பு, சனவரி, 1967.

40. சிவலிங்கனார்.ஆ., – தொல்காப்பிய அகத்திணையியல் உரைவளம்,
உலகத்தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
சென்னை-113,
முதற்பதிப்பு, மே, 1995.
41. சீனிவாசன், அ. – முல்லை,
பி.கே. எஸ். புகஸ்,
மதுரை,
முதற்பதிப்பு, 1977.
42. சீனிவாச ராகவன். அ – நம்மாழ்வார்,
சாகித்திய அகாதெமி
புதுதில்லி-110 001,
முதற்பதிப்பு, 1994.
43. சீனிவாசன், ம.பெ. – பெரியாழ்வார்,
சாகித்திய அகாதெமி
புதுதில்லி-110 001,
முதற்பதிப்பு, 1999.
44. சுந்தரமூர்த்தி. கு. – சுந்தரர் வரலாற்றாராய்ச்சியும்
தேவாரத் திறனாய்வும்
சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை-1, முதற்பதிப்பு, 1978.

45. செயராமன் – நெய்தல் பாடல்கள் (திறனாய்வும் பாடல்களும்),
குமரன் பதிப்பகம்,
மதுரை-20,
முதற்பதிப்பு, ஏப்ரல், 1978.
46. சோமசுந்தரனார் – நெடுநல்வாடை,
சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை-18, முதற்பதிப்பு, 2001.
47. செந்தமிழ்ப்பாவை, சே., – சங்கப்பாடல்களில் மரபு மாற்றங்கள்,
தி பார்க்கர்,
இராயப்பேட்டை,
சென்னை-600 014,
மு.ப. பிப்ரவரி-2007.
48. தமிழண்ணல் – குறிஞ்சிப்பாட்டு இலக்கியத் திறனாய்வு
விளக்கம், மீனாட்சி புத்தக நிலையம்,
மதுரை-1,
முதற்பதிப்பு, மே, 1961.
49. நச்சினார்க்கினியர் உரை – தொல்காப்பியம்,
சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை-1, 1966.
50. நாராயணசாமி பின்னத்தூர் – நற்றிணை
பொழிப்புரை,
முதற்பதிப்பு, 1914.

51. பாலசுந்தரம். ச. – சங்க இலக்கியத்தில் சமயக் கருத்துக்கள், சக்தி பதிப்பகம், சென்னை-1, முதற்பதிப்பு, மே, 1981.
52. பாலகிருஷ்ணன், நா. – தொல்காப்பியப் பொருளதிகார வழி நற்றிணை ஓர் ஆய்வு, இளங்கோ பதிப்பகம், சென்னை-1, முதற்பதிப்பு, டிசம்பர், 1988.
53. பொன்னுசாமி, மு. – சங்க இலக்கியத்தில் காதல் மெய்ப்பாடுகள், இந்து பதிப்பகம், கோயம்புத்தூர், முதற்பதிப்பு, 1990.
54. மணிவேல். மு. – தமிழ் இலக்கியத்தில் கைக்கிளைக் காதல், மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம், மதுரை – 21.
55. மாணிக்கம். வ.சுப., – தமிழ்க்காதல், மெய்யப்பன் பதிப்பகம், 53, புதுத்தெரு, சிதம்பரம்-608 001, மு.ப. மே-2002.

56. மங்கையர்க்கரசி. கு., - அகஇலக்கியக் கோட்பாடுகள்,
கலைச்செல்வி பதிப்பகம்,
சென்னை,
மு.ப. 1999.
57. மறைமலையடிகள் - முல்லைப்பாட்டு ஆராய்ச்சியுரை,
கழக வெளியீடு,
சென்னை-1, முதற்பதிப்பு, 1903.
58. முத்துக்கண்ணப்பர் - சங்க இலக்கியத்தில் நெய்தல் நிலம்
அதிபத்தர் பதிப்பகம்,
சென்னை-20,
முதற்பதிப்பு, ஆகஸ்டு, 1978.
60. முத்தப்பன், பழ. - திருமுறைகளில் அகக் கோட்பாடு,
மீனாட்சி நூலகம்,
மயிலம்-604 304,
முதற்பதிப்பு, செப்டம்பர், 1986.
61. ராஜ்கௌதமன் - பாட்டும் தொகையும் தொல்காப்பியமும்,
தமிழ்ச் சமூக உருவாக்கமும்
தமிழினி,
67, பீட்டர்சாலை, இராயப்பேட்டை,
சென்னை-14,
மு.ப. நவம்பர்-2006.

62. வசந்தாள். த., - தமிழிலக்கியத்தில் அகப்பொருள்
மரபுகள்— ஒரு வரலாற்றுப் பார்வை,
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்,
சென்னை-5,
மு.ப. 1990.
63. வரதராசன், மு. - முல்லைத்திணை,
பாரிநிலையம்,
சென்னை-1, முதற்பதிப்பு, 1952.
64. வெள்ளைவாரணர். க. (ப.ஆ), - தொல்காப்பிய கற்பியல் உரைவளம்,
மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம்,
மதுரை-21,
மு.ப. 1983.
65. மேலது., - தேவாரத் திருமுறை,
அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்,
திருப்பனந்தாள் காசி மடம் நிதி வெளியீடு,
மு.ப. 1953.
66. MANICKAM. V.T., - MARUTAM- AN ASPECT OF
LOVE IN TAMIL LITERATURE,
KARAIKKUDI,
TEMA PUBLISHERS,
1982.
67. NAGU. R.K., - PALAI THINAI IN SANGAM
LITERATURE,
ANIKAKAM, MADRAS, 1981.
68. ZVELEBIL.V.KAMIL., - LITERARY CONVENTIONS IN
AKAM POETRY,
INSTITUTE OF ASIAN STUDIES,
MADRAS, 1986.

பின்னிணைப்புகள்

திணைமுறை அட்டவணை

1	தொல்காப்பியம்	முல்லை	குறிஞ்சி	நடுவணைந்திணை	மருதம்	நெய்தல்
2	இறையனார் அகப்பொருள்	குறிஞ்சி	நெய்தல்	பாலை	முல்லை	மருதம்
3	நம்பியகப்பொருள்	குறிஞ்சி	பாலை	முல்லை	மருதம்	நெய்தல்
4	வீரசோழியம்	முல்லை	குறிஞ்சி	மருதம்	பாலை	நெய்தல்
5	மாறனகப்பொருள்	குறிஞ்சி	பாலை	முல்லை	மருதம்	நெய்தல்
6	இலக்கண விளக்கம்	குறிஞ்சி	பாலை	முல்லை	மருதம்	நெய்தல்
சங்க இலக்கியம்						
1	ஐங்குறுநூறு	மருதம்	நெய்தல்	குறிஞ்சி	பாலை	முல்லை
2	கலித்தொகை	பாலை	குறிஞ்சி	மருதம்	முல்லை	நெய்தல்

இலக்கண இலக்கிய அகத்திணை மரபுகள்

இலக்கண அகத்திணை மரபுகள்	சங்க இலக்கிய அகமரபுகள்	பன்னிருதிருமுறைகளில் அகமரபுகள்	நாலாயி திவ்வியப் பிரபந்தத்தில் அகமரபுகள்
திணை மரபு	முப்பொருள் மரபு	திணைமரபு	இறையருளைப் பெறுதல்
முப்பொருள் மரபு	அறத்தொடு நின்றல்	அறத்தொடு நின்றல்	புணர்தல்
பகற்குறி	வரைவு கடாவுதல்	இயற்கைப்புணர்ச்சி	ஆற்றுதல்
இரவுகுறி	கையுறை ஏற்றல் மறுத்தல்	இடந்தலைப்பாடு	இரங்குதல்
அறத்தொடு நின்றல்	வெறியாட்டு	பாங்கற்கூட்டம்	பிரிவு
வெறியாட்டு	பகற்குறி	மதியுடம்படுத்தல்	தூது
ஒருவழித்தணத்தல்	இரவுகுறி	அன்புநிலையுரைத்தல்	போலி கண்டுகரைத்தல்
உடன்போக்கு	தலைவன் பொருள் வயின் பிரிவு	வணங்குதல்	உருவவழிபாட்டை நிறைத்தல்
அம்பல்	வினைவயின் பிரிதல்	தன்னிலை மறத்தல்	அறத்தொடு நின்றல்
அலர்	ஆற்றியிருத்தல்	நெஞ்சொடு கிளத்தல்	உடன்போக்கு
மடல்	ஏறுதழுவல்	தூதுரைத்தல்	வெறிவிலக்கு
நொதுமலர் வரைவு	கூடலிழைத்தல்	உடன்போக்கு	மெய்கண்டு மயங்குதல்
ஏறுதழுவல்	வாயில் மறுத்தல்	தலைவி இரங்குதல்	பொழுதுகண்டு மயங்குதல்
கையுறை	வாயில் நேர்தல்	செவிலி இரங்குதல்	குறி கூறல்

நாணிக்கண் புதைத்தல்	பரத்தமை	மெய்கண்டு பாராட்டல்	பொருளிட்டல்
வரைவு கடாவுதல்	தலைவன் இரங்குதல்	பசலை நோய் படருதல்	தேர்ப்பாகனிடம் கூறல்
பொருள் வயின் பிரிவு	தலைவி இரங்குதல்	இரவுக்குறி	
ஆற்றுவித்தல்	அம்பல், அலர்தூற்றுதல்	பொருள்வயின் பிரிவு	
செலவழுங்குதல்	உடன்போக்கு	தேர்ப்பாகனிடம் கூறல்	
களவு	செலவழுங்குதல்	இயற்கை மரபைப் பேணுதல்	
கற்பு		நலம்புனைந்துரைத்தல்	
இயற்பெயர் சுட்டா மரபு		மயக்கங்கொள்ளல்	
இறைச்சி		உருகுதல்	
உள்ளுறை		அருள்வேண்டல்	
பாமரபு		மாலை வேண்டல்	
		கூடலிழைத்தல்	

அறத்தொடு நிற்பல் = 51

நற்றிணை	குறுந்தொகை	ஐங்குறுநூறு	கலித்தொகை	அகநானூறு	குறிஞ்சிப்பாட்டு
34 குறிஞ்சி	15 குறிஞ்சி	28 மருதம்	39 குறிஞ்சிக்கலி	48 குறிஞ்சி	1 குறிஞ்சி
207 நெய்தல்	23 குறிஞ்சி	29 மருதம்	51 குறிஞ்சிக்கலி	82 குறிஞ்சி	
234 நெய்தல்	26 குறிஞ்சி	30 மருதம்	54 குறிஞ்சிக்கலி	110 நெய்தல்	
244 குறிஞ்சி	31 குறிஞ்சி	106 நெய்தல்	107 முல்லைக்கலி	190 நெய்தல்	
351 குறிஞ்சி	214 குறிஞ்சி	107 நெய்தல்	111 முல்லைக்கலி		
	305 குறிஞ்சி	110 நெய்தல்			
	362 குறிஞ்சி	168 நெய்தல்			
	366 குறிஞ்சி	182 நெய்தல்			
	374 குறிஞ்சி	190 நெய்தல்			
	379 குறிஞ்சி	201 குறிஞ்சி			
		205 குறிஞ்சி			
		210 குறிஞ்சி			
		212 குறிஞ்சி			
		220 குறிஞ்சி			
		228 குறிஞ்சி			
		241 குறிஞ்சி			
		243 குறிஞ்சி			
		244 குறிஞ்சி			
		247 குறிஞ்சி			
		248 குறிஞ்சி			
		249 குறிஞ்சி			
		250 குறிஞ்சி			
		258 குறிஞ்சி			
		271 குறிஞ்சி			
		366 பாலை			
		367 பாலை			

நொதுமலர் வரைவு = 12

நற்றிணை		குறுந்தொகை		ஐங்குறுநூறு		அகநானூறு		கலித்தொகை	
பாடல்கள்	திணைகள்	பாடல்கள்	திணைகள்	பாடல்கள்	திணைகள்	பாடல்கள்	திணைகள்	பாடல்கள்	திணைகள்
207	குறிஞ்சி	31	குறிஞ்சி	110	நெய்தல்			54	குறிஞ்சிக்கலி
395	நெய்தல்	379	குறிஞ்சி	168	நெய்தல்				
				201	குறிஞ்சி				
				205	குறிஞ்சி				
				220	குறிஞ்சி				
				366	பாலை				
				367	பாலை				
2		2		7					

வரைவு நீட்டித்தல் = 20

நற்றிணை		குறுந்தொகை		ஐங்குறுநூறு	
பாடல்கள்	திணைகள்	பாடல்கள்	திணைகள்	பாடல்கள்	திணைகள்
53	குறிஞ்சி	90	குறிஞ்சி	204	குறிஞ்சி
206	குறிஞ்சி	117	நெய்தல்	328	முல்லை
233	குறிஞ்சி			141 – 150	நெய்தல்
234	நெய்தல்				
388	நெய்தல்	53	மருதம்		
5		3		12	

பகற்குறி = 54

நற்றிணை		குறுந்தொகை		அகநானூறு		ஐங்குறுநூறு		கலித்தொகை	
பாடல்	திணை	பாடல்	திணை	பாடல்	திணை	பாடல்	திணை	பாடல்	திணை
58	நெய்தல்	73	குறிஞ்சி	2	குறிஞ்சி	186	நெய்தல்	49	குறிஞ்சி
67	நெய்தல்	113	மருதம்	12	குறிஞ்சி	194	நெய்தல்	132	நெய்தல்
172	நெய்தல்	123	நெய்தல்	18	குறிஞ்சி	215	குறிஞ்சி		
187	நெய்தல்	141	குறிஞ்சி	20	நெய்தல்	260	குறிஞ்சி		
188	குறிஞ்சி	179	குறிஞ்சி	28	குறிஞ்சி	264	குறிஞ்சி		
223	குறிஞ்சி	294	நெய்தல்	30	நெய்தல்	293	குறிஞ்சி		
232	குறிஞ்சி	323	முல்லை	90	நெய்தல்				
276	குறிஞ்சி	345	நெய்தல்	118	குறிஞ்சி				
283	நெய்தல்			120	நெய்தல்				
323	நெய்தல்			148	குறிஞ்சி				
389	குறிஞ்சி			150	நெய்தல்				
398	குறிஞ்சி			182	குறிஞ்சி				
				218	குறிஞ்சி				
				240	குறிஞ்சி				
				270	நெய்தல்				
				288	குறிஞ்சி				
				300	குறிஞ்சி				
				302	குறிஞ்சி				
				308	குறிஞ்சி				
				320	நெய்தல்				
				340	நெய்தல்				
				350	நெய்தல்				
				358	நெய்தல்				
				360	நெய்தல்				
				368	நெய்தல்				
				370	நெய்தல்				

இரவுக்குறி = 97

நற்றிணை		குறுந்தொகை		அகநானூறு		ஐங்குறுநூறு		கலித்தொகை	
பாடல்	திணை	பாடல்	திணை	பாடல்	திணை	பாடல்	திணை	பாடல்	திணை
6	குறிஞ்சி	18	குறிஞ்சி	10	நெய்தல்	60	குறிஞ்சி	38	குறிஞ்சி
36	குறிஞ்சி	29	குறிஞ்சி	12	குறிஞ்சி	206	குறிஞ்சி	49	குறிஞ்சி
49	நெய்தல்	69	குறிஞ்சி	18	குறிஞ்சி	279	குறிஞ்சி	52	குறிஞ்சி
83	குறிஞ்சி	73	குறிஞ்சி	22	நெய்தல்	282	குறிஞ்சி	65	குறிஞ்சி
98	குறிஞ்சி	88	குறிஞ்சி	68	குறிஞ்சி	290	குறிஞ்சி		
145	நெய்தல்	121	குறிஞ்சி	72	நெய்தல்	296	குறிஞ்சி		
151	குறிஞ்சி	138	குறிஞ்சி	80	நெய்தல்	362	பாலை		
154	குறிஞ்சி	141	குறிஞ்சி	88	குறிஞ்சி				
156	குறிஞ்சி	150	குறிஞ்சி	92	குறிஞ்சி				
168	குறிஞ்சி	158	குறிஞ்சி	102	குறிஞ்சி				
192	குறிஞ்சி	161	குறிஞ்சி	112	நெய்தல்				
215	நெய்தல்	222	குறிஞ்சி	118	குறிஞ்சி				
223	நெய்தல்	244	குறிஞ்சி	142	குறிஞ்சி				
232	குறிஞ்சி	261	குறிஞ்சி	148	குறிஞ்சி				
292	குறிஞ்சி	292	குறிஞ்சி	152	நெய்தல்				
323	நெய்தல்	312	குறிஞ்சி	162	குறிஞ்சி				
331	நெய்தல்	313	நெய்தல்	168	குறிஞ்சி				
344	குறிஞ்சி	335	குறிஞ்சி	182	குறிஞ்சி				
392	நெய்தல்	336	குறிஞ்சி	188	குறிஞ்சி				
396	குறிஞ்சி	340	நெய்தல்	192	குறிஞ்சி				
		346	குறிஞ்சி	202	குறிஞ்சி				
		355	குறிஞ்சி	220	நெய்தல்				
		372	குறிஞ்சி	238	குறிஞ்சி				
		375	குறிஞ்சி						

இரவுக்குறி

நற்றிணை	குறுந்தொகை	அகநானூறு		ஐங்குறுநூறு	கலித்தொகை
		பாடல்	திணை		
		240	குறிஞ்சி		
		248	குறிஞ்சி		
		260	குறிஞ்சி		
		262	நெய்தல்		
		272	குறிஞ்சி		
		278	குறிஞ்சி		
		282	குறிஞ்சி		
		290	நெய்தல்		
		298	குறிஞ்சி		
		308	குறிஞ்சி		
		318	குறிஞ்சி		
		328	குறிஞ்சி		
		332	குறிஞ்சி		
		360	நெய்தல்		
		362	குறிஞ்சி		
		378	குறிஞ்சி		
		382	குறிஞ்சி		
		388	குறிஞ்சி		
		394	முல்லை		

இற்செறிப்பு பாடல்கள் = 45

நற்றிணை		குறுந்தொகை		ஐங்குறுநூறு		அகநானூறு	
பாடல்கள்	திணைகள்	பாடல்கள்	திணைகள்	பாடல்கள்	திணைகள்	பாடல்கள்	திணைகள்
11	நெய்தல்	159	குறிஞ்சி	111	நெய்தல்	2	குறிஞ்சி
27	நெய்தல்	246	நெய்தல்	115	நெய்தல்	12	குறிஞ்சி
57	குறிஞ்சி	292	குறிஞ்சி	186	நெய்தல்	60	நெய்தல்
60	மருதம்	294	நெய்தல்	224	குறிஞ்சி	90	நெய்தல்
119	குறிஞ்சி	303	நெய்தல்	289	குறிஞ்சி	118	குறிஞ்சி
178	நெய்தல்	305	குறிஞ்சி			150	நெய்தல்
191	நெய்தல்	324	குறிஞ்சி			192	குறிஞ்சி
194	நெய்தல்	335	குறிஞ்சி			283	பாலை
222	குறிஞ்சி	342	குறிஞ்சி			302	குறிஞ்சி
251	குறிஞ்சி						
253	குறிஞ்சி						
259	குறிஞ்சி						
267	நெய்தல்						
282	குறிஞ்சி						
295	நெய்தல்						
306	குறிஞ்சி						
313	குறிஞ்சி						
354	நெய்தல்						
368	குறிஞ்சி						
373	குறிஞ்சி						
376	குறிஞ்சி						

வரைவு கடாதலில் தலைவியின் ஆற்றாமை = 82

நற்றிணை		குறுந்தொகை		ஐங்குறுநூறு		கலித்தொகை		அகநானூறு	
பாடல்கள்	திணைகள்	பாடல்கள்	திணைகள்	பாடல்கள்	திணைகள்	பாடல்கள்	திணைகள்	பாடல்கள்	திணைகள்
17	குறிஞ்சி	55	நெய்தல்	114	நெய்தல்	43	குறிஞ்சிக்கலி	210	நெய்தல்
23	குறிஞ்சி	117	நெய்தல்	116 முதல்	நெய்தல்	53	குறிஞ்சிக்கலி	222	குறிஞ்சி
31	நெய்தல்	123	நெய்தல்	120 வரை	நெய்தல்	126	நெய்தற்கலி	238	குறிஞ்சி
53	குறிஞ்சி	125	குறிஞ்சி	166	நெய்தல்	127	நெய்தற்கலி	252	குறிஞ்சி
88	குறிஞ்சி	141	குறிஞ்சி	214	குறிஞ்சி	136	நெய்தற்கலி	260	குறிஞ்சி
93	குறிஞ்சி	161	குறிஞ்சி	215	குறிஞ்சி	137	நெய்தற்கலி	278	குறிஞ்சி
94	நெய்தல்	219	நெய்தல்	216	குறிஞ்சி	121	நெய்தற்கலி	290	குறிஞ்சி
96	குறிஞ்சி	239	குறிஞ்சி	221	குறிஞ்சி	124	நெய்தற்கலி	328	குறிஞ்சி
108	குறிஞ்சி	261	குறிஞ்சி	222	குறிஞ்சி			348	குறிஞ்சி
122	நெய்தல்	268	குறிஞ்சி	227	குறிஞ்சி			358	குறிஞ்சி
123	குறிஞ்சி	299	நெய்தல்	234	குறிஞ்சி			378	குறிஞ்சி
136	குறிஞ்சி	318	நெய்தல்	238	குறிஞ்சி				
182	குறிஞ்சி	326	நெய்தல்	264	குறிஞ்சி				
195	நெய்தல்	327	குறிஞ்சி	268	குறிஞ்சி				
211	நெய்தல்	332	குறிஞ்சி	272	குறிஞ்சி				
222	குறிஞ்சி	357	குறிஞ்சி	278	குறிஞ்சி				
236	குறிஞ்சி	125	குறிஞ்சி						
247	குறிஞ்சி	141	குறிஞ்சி						
317	குறிஞ்சி	161	குறிஞ்சி						
326	குறிஞ்சி								
355	குறிஞ்சி								
363	குறிஞ்சி								
365	குறிஞ்சி								
396	குறிஞ்சி								
399	குறிஞ்சி								

தலைவன் தேர்பாகற்கு உரைத்தல் = 38

நற்றிணை		குறுந்தொகை		அகநானூறு		ஐங்குறுநூறு	
பாடல்	திணை	பாடல்	திணை	பாடல்	திணை	பாடல்	திணை
21	முல்லை	189	பாலை	9	பாலை	422	முல்லை
42	முல்லை	233	முல்லை	34	முல்லை	425	முல்லை
59	முல்லை	237	பாலை	44	முல்லை		
81	முல்லை	250	பாலை	54	முல்லை		
106	முல்லை	323	முல்லை	64	முல்லை		
121	முல்லை	400	முல்லை	94	முல்லை		
142	முல்லை			114	முல்லை		
161	முல்லை			124	முல்லை		
221	முல்லை			154	முல்லை		
321	முல்லை			204	முல்லை		
371	முல்லை			224	முல்லை		
				234	முல்லை		
				244	முல்லை		
				254	முல்லை		
				274	முல்லை		
				284	முல்லை		
				334	முல்லை		
				344	முல்லை		
				374	முல்லை		

வாயில் நேர்தல் = 20

நற்றிணை		குறுந்தொகை		அகநானூறு		ஐங்குறுநூறு		கலித்தொகை	
பாடல்	திணை	பாடல்	திணை	பாடல்	திணை	பாடல்	திணை	பாடல்	திணை
210	மருதம்	9	மருதம்	316	மருதம்	20	மருதம்	70	மருதம்
386	குறிஞ்சி	10	மருதம்	366	மருதம்	36	மருதம்		
		33	மருதம்			84	மருதம்		
		45	மருதம்			99	மருதம்		
		196	மருதம்			100	மருதம்		
		238	மருதம்						
		258	மருதம்						
		271	மருதம்						
		295	மருதம்						
		309	மருதம்						

வாயில் மறுத்தல் = 70

நற்றிணை		குறுந்தொகை		அகநானூறு		ஐங்குறுநூறு		கலித்தொகை	
பாடல்	திணை	பாடல்	திணை	பாடல்	திணை	பாடல்	திணை	பாடல்	திணை
50	மருதம்	93	மருதம்	26	மருதம்	13	மருதம்	67	மருதம்
74	நெய்தல்	139	மருதம்	46	மருதம்	16	மருதம்		
90	மருதம்	202	மருதம்	86	மருதம்	21	மருதம்		
127	நெய்தல்	258	மருதம்	96	மருதம்	36	மருதம்		
167	நெய்தல்	295	மருதம்	116	மருதம்	47	மருதம்		
170	மருதம்	354	மருதம்	146	மருதம்	51	மருதம்		
217	குறிஞ்சி	384	மருதம்	176	மருதம்	54	மருதம்		
230	மருதம்			206	மருதம்	63-64	மருதம்		
269	பாலை			226	மருதம்	131-140	நெய்தல்		
280	மருதம்			246	மருதம்	151-160	நெய்தல்		
300	மருதம்			256	மருதம்	184	நெய்தல்		
330	மருதம்			296	மருதம்	283	குறிஞ்சி		
360	மருதம்			306	மருதம்				
380	மருதம்			326	மருதம்				
				346	மருதம்				
				386	மருதம்				

பரத்தமை = 48

நற்றிணை		குறுந்தொகை		ஐங்குறுநூறு		கலித்தொகை		அகநானூறு	
பாடல்	திணை	பாடல்	திணை	பாடல்	திணை	பாடல்	திணை	பாடல்	திணை
315	நெய்தல்	8	மருதம்	198	நெய்தல்	66-69	மருதம்	106	மருதம்
150	மருதம்	400	மருதம்	23	மருதம்	71-72	மருதம்	216	மருதம்
320	மருதம்	239	மருதம்	37	மருதம்			16	மருதம்
40	மருதம்	181	மருதம்	38	மருதம்			66	மருதம்
340	மருதம்	359	மருதம்	50	மருதம்			36	மருதம்
				61, 62	மருதம்			6	மருதம்
				63, 64	மருதம்			186	மருதம்
				38-40	மருதம்			196	மருதம்
				68-70	மருதம்			266	மருதம்
				81	மருதம்			376	மருதம்
				86-90	மருதம்			396	மருதம்
								336	மருதம்

தலைவன் இரங்குதல் = 29

நற்றிணை		குறுந்தொகை		ஐங்குறுநூறு		கலித்தொகை		அகநானூறு	
பாடல்	திணை	பாடல்	திணை	பாடல்	திணை	பாடல்	திணை	பாடல்	திணை
101	நெய்தல்	128	நெய்தல்	171	நெய்தல்	138	நெய்தல்	130	நெய்தல்
106	நெய்தல்	184	நெய்தல்	172	நெய்தல்	139	நெய்தல்	180	நெய்தல்
140	நெய்தல்	376	நெய்தல்	174	நெய்தல்	140	நெய்தல்	230	நெய்தல்
152	நெய்தல்			175	நெய்தல்			280	நெய்தல்
155	நெய்தல்			176	நெய்தல்			390	நெய்தல்
191	நெய்தல்			188	நெய்தல்				
319	நெய்தல்			195	நெய்தல்				
349	நெய்தல்			197	நெய்தல்				
354	நெய்தல்								
390	நெய்தல்								

தலைவி இரங்குதல் 42

நற்றிணை		குறுந்தொகை		ஐங்குறுநூறு		கலித்தொகை		அகநானூறு	
பாடல்கள்	திணைகள்	பாடல்கள்	திணைகள்	பாடல்கள்	திணைகள்	பாடல்கள்	திணைகள்	பாடல்கள்	திணைகள்
327	நெய்தல்	401	நெய்தல்	111 முதல் 120 வரை	நெய்தல்	122	நெய்தல்	130	குறிஞ்சிக்கலி
303	நெய்தல்	334	நெய்தல்			123	நெய்தல்	170	நெய்தல்
219	நெய்தல்	205	நெய்தல்			128	நெய்தல்		
316	நெய்தல்	102	நெய்தல்			149	நெய்தல்		
87	நெய்தல்	304	நெய்தல்						
349	நெய்தல்	290	நெய்தல்						
272	நெய்தல்	51	நெய்தல்						
196	நெய்தல்	226	நெய்தல்						
132	நெய்தல்	195	நெய்தல்						
358	நெய்தல்	5	நெய்தல்						
		118	நெய்தல்						
		325	நெய்தல்						
		310	நெய்தல்						
		296	நெய்தல்						
		245	நெய்தல்						
		103	நெய்தல்						

அலர் = 32

நற்றிணை		குறுந்தொகை		ஐங்குறுநூறு		கலித்தொகை		அகநானூறு	
பாடல்கள்	திணைகள்	பாடல்கள்	திணைகள்	பாடல்கள்	திணைகள்	பாடல்கள்	திணைகள்	பாடல்கள்	திணைகள்
4	நெய்தல்	89	குறிஞ்சி	236	குறிஞ்சி	65	குறிஞ்சிக்கலி	20	நெய்தல்
63	நெய்தல்	109	நெய்தல்	181	நெய்தல்	48	குறிஞ்சிக்கலி	180	நெய்தல்
72	நெய்தல்	372	நெய்தல்	182	நெய்தல்			368	குறிஞ்சி
135	நெய்தல்	393	குறிஞ்சி					370	நெய்தல்
203	நெய்தல்	311	நெய்தல்					180	நெய்தல்
239	நெய்தல்	320	நெய்தல்					100	நெய்தல்
263	நெய்தல்	328	நெய்தல்					190	நெய்தல்
285	குறிஞ்சி	373	குறிஞ்சி						
299	நெய்தல்								
378	நெய்தல்								
138	நெய்தல்								
311	நெய்தல்								

உடன்போக்கு = 71

நற்றிணை		குறுந்தொகை		ஐங்குறுநூறு		அகநானூறு	
பாடல்கள்	திணைகள்	பாடல்கள்	திணைகள்	பாடல்கள்	திணைகள்	பாடல்கள்	திணைகள்
264	பாலை	343	பாலை	364	பாலை	257	பாலை
12	பாலை	15	பாலை	381-400	பாலை	95	பாலை
29	பாலை	115	குறிஞ்சி	203	குறிஞ்சி	203	பாலை
10	பாலை	356	பாலை	235	குறிஞ்சி	7	பாலை
162	பாலை	378	பாலை	236	குறிஞ்சி	17	பாலை
	பாலை	396	பாலை	254	குறிஞ்சி	145	பாலை
	பாலை	217	பாலை	286	குறிஞ்சி	189	பாலை
		198	குறிஞ்சி			195	பாலை
		124	பாலை			219	பாலை
		262	பாலை			221	பாலை
		144	பாலை			275	பாலை
		84	பாலை			321	பாலை
		44	பாலை			383	பாலை
						397	பாலை
						263	பாலை
						285	பாலை
						385	பாலை
						207	பாலை
						153	பாலை
						99	பாலை
						283	பாலை
						89	பாலை
						15	பாலை
						55	பாலை
						65	பாலை
						117	பாலை
						165	பாலை

பொருள் வயிற்பிரிவு = 42

நற்றிணை		குறுந்தொகை		அகநானூறு		ஐங்குறுநூறு	
பாடல்	திணை	பாடல்	திணை	பாடல்	திணை	பாடல்	திணை
3	பாலை	16	பாலை	40	பாலை	195	நெய்தல்
7	பாலை	79	பாலை	41	மூல்லை	270	குறிஞ்சி
62	பாலை	140	பாலை	51	மூல்லை		
103	பாலை	154	பாலை	57	மூல்லை		
157	பாலை			61	மூல்லை		
252	பாலை			63	மூல்லை		
256	பாலை			67	மூல்லை		
333	பாலை			69	மூல்லை		
337	பாலை			71	மூல்லை		
346	பாலை			73	மூல்லை		
352	பாலை			75	மூல்லை		
366	பாலை			79	மூல்லை		
369	பாலை			143	மூல்லை		
				167	மூல்லை		
				225	மூல்லை		
				239	மூல்லை		
				279	மூல்லை		
				289	மூல்லை		
				293	மூல்லை		
				337	மூல்லை		
				353	மூல்லை		
				361	மூல்லை		
				371	மூல்லை		

செலவழுங்குதல் = 45

நற்றிணை		குறுந்தொகை		அகநானூறு		ஐங்குறுநூறு		கலித்தொகை	
பாடல்	திணை	பாடல்	திணை	பாடல்	திணை	பாடல்	திணை	பாடல்	திணை
16	பாலை	71	பாலை	3	பாலை	301-310	பாலை	2	பாலை
26	பாலை	101	குறிஞ்சி	5	பாலை			3	பாலை
52	பாலை	256	பாலை	13	பாலை			4	பாலை
126	பாலை	267	பாலை	77	பாலை			5	பாலை
137	பாலை	347	பாலை	149	பாலை			7	பாலை
141	பாலை	388	பாலை	191	பாலை			8	பாலை
229	பாலை		பாலை	193	பாலை			10	பாலை
298	பாலை		பாலை	245	பாலை			11	பாலை
			பாலை	335	பாலை			12	பாலை
			பாலை	387	பாலை			14	பாலை
								21	பாலை

பன்னிரு திருமுறை பகுப்பு

திருஞானசம்பந்தர் பாடியவை (ஏழாம் நூற்றாண்டு)

ஒன்றாம் திருமுறை 136 பதிகம்	1469 பாடல்கள்
இரண்டாம் திருமுறை 122 பதிகம்	1331 பாடல்கள்
மூன்றாம் திருமுறை 125 பதிகம்	1347 பாடல்கள்
383	3137

திருஞானசம்பந்தரின் அகப்பாடல்கள்

63. திருப்பிரமபுரம் பதிகம் (இரங்கிக் கூறுதல்)	1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11.
73. திருகானூர் பதிகம் (அறத்தொடு நின்றல்)	1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11.
60, 321 பதிகங்கள்	தூது விடும் அமைப்பை உடையது
56 திருப்பாற்றுறைப் பதிகம்	தலைவனின் இரக்கமின்மையைக் கூறல்
242 ஆம் பதிகம்	7 ஆம் பாடல்
256 ஆம் பதிகம்	6 ஆம் பாடல்

திருநாவுக்கரசர் பாடியவை (ஏழாம் நூற்றாண்டு)

நான்காம் திருமுறை 113 பதிகம்	1070 பாடல்கள்
ஐந்தாம் திருமுறை 100 பதிகம்	1015 பாடல்கள்
ஆறாம் திருமுறை 99 பதிகம்	980 பாடல்கள்
312	3065

திருநாவுக்கரசரின் அகப்பதிகங்கள் (ஒன்பது பதிகங்கள்)

நான்காம் திருமுறை	திருக்கழிப்பாலைத் திருப்பதிகம் (6)
	திருப்பழனப் பதிகம் (12)
	திருநல்லூர்ப் பதிகம் (97)
ஐந்தாம் திருமுறை	திருவாவடுதுறைப் பதிகம் (29)
	திருக்கழிப்பாலைப் பதிகம் (40)
	வீரட்டானப் பதிகம் (53)
	திருத்தோணிப்புரப் பதிகம் (45)
ஆறாம் திருமுறை	திருஆமாதூர்ப் பதிகம் (9)
	திருப்புறம்பயப் பதிகம் (13)
5 திருமுறை பதிகம் 7 திருவாரூர்ப் பதிகம்	பாடல்கள் 7, 8
15 (திருவிடை மருதூர் பதிகம்)	5, 6
18 (திருக்கடம்பந்துறைப்பதிகம்)	1
25 (திருப்பாஞ்சூர்ப்பதிகம்)	5, 6, 7

சுந்தரர் பாடியவை (எட்டாம் நூற்றாண்டு)

ஏழாம் திருமுறை	84 பதிகம்	1026 பாடல்கள்
----------------	-----------	---------------

சுந்தரரின் அகப்பாடல்கள்

திருப்பைஆலி திருப்பதிகம்-பெருந்திணைப் பதிகமாக உள்ளது

36:1, 36:2, 36:3, 36:4, 36:5, 36:6, 36:7, 36:8, 36:9, 36:10
37:1, 37:2, 37:3, 37:4, 37:5, 37:6, 37:7, 37:8, 37:9, 37:10.
தனிப்பாடல்: 91:4
(37) திருவாரூர்த் திருப்பதிகம்- கைக்கிளை தொடர்புடையன

மாணிக்கவாசகர் (எட்டாம் திருமுறை)

திருவாசகம்	51 பதிகம்	656 பாடல்கள்
திருக்கோவையார்		400 பாடல்கள்

மணிவாசகரின் அகப்பாடல்கள்

1.	திருப்பொற்கண்ணம்	மகளிர் விளையாட்டு அகப்பாடல்கள்
2.	திருக்கோத்தும்பி	
3.	திருச்சாழல்	
4.	அன்னைப்பத்து	
5.	குயில்பத்து	
6.	திருத்தசாங்கம்	
7.	திருத்தெள்ளேணம்	20 பாடல்கள்
8.	திருக்கோவையார்	400 அகத்துறைகள்

**ஒன்பதாம் திருமுறை
திருவிசைப்பா அகத்துறை (ஒன்பதின்மரில் அறுவர்)**

வ. எண்.	ஆசிரியர்	பதிக எண்	பாடல் பெயர்	சிறப்பு		பாடல்கள்
1.	திருமாளிகைத் தேவர்	3	உறவாகிய யோகம்	அகத்துறை	நற்றாய்	12
2.	சேந்தனார்	2	பொய்யாத வேதியர்	அந்தாதி அகத்துறை	நற்றாய்	10
		3	மாலுலாமனம்	அந்தாதி அகத்துறை	(முருகன்)	
3.	கருவூர்த் தேவர்	3	தளிரொளி மணி	அகத்துறை	தலைவி	11
		5	நீரோங்கி	அகத்துறை	தலைவி	10
4.	திருவாலி அமுதனார்	2	பவளமால்வரை	அகத்துறை அந்தாதி	தலைவி	10
		4	கோலமலர்	அகத்துறை அந்தாதி	தலைவி	10
5.	புருடோத்த நம்பி	1	வாரணிநறு	அகத்துறை அந்தாதி	தலைவி	11
		2	வானவர்கள்	அகத்துறை அந்தாதி	தலைவி	11
6.	சேதிராயர்	1	சேலுலாம்வியல்	அகத்துறை அந்தாதி	நற்றாய்	10

பதினோராம் திருமுறை

1.	ஆலவாய் உடையார் பதினோராந்திருமுறை	1 பாடல்
2.	காரைக்காலம்மையார் பதினோராந்திருமுறை	142 பாடல்கள்
3.	ஐயடிகள் காடவர்கோன் பதினோராந்திருமுறை	24 பாடல்கள்
4.	சேரமான் பெருமான் பதினோராந்திருமுறை	131 பாடல்கள்
5.	நக்கீரதேவர் பதினோராந்திருமுறை	199 பாடல்கள்
6.	கல்லாடதேவர் பதினோராந்திருமுறை	1 பாடல்கள்
7.	கபில தேவர் பதினோராந்திருமுறை	157 பாடல்கள்
8.	பரண தேவர்	100 பாடல்கள்
9.	இளம்பெருமான் அடிகள்	30 பாடல்கள்
10.	பட்டினத்துப் பிள்ளையார் 210	பட்டினத்துப் பிள்ளையார் 210
11.	நம்பியாண்டார் நம்பிகள் 382	நம்பியாண்டார் நம்பிகள் 382

பதினோராம் திருமுறையில் அகப்பாடல்கள்

காரைக்காலம்மையார்	திரு ஆலங்காட்டு மூத்த திருப்பதிகங்கள்
	திரு இரட்டை மணிமாலை
	அற்புதத் திருவந்தாதி

சேரமான் பெருமாள் நாயனார்	பொன் வண்ணத் தந்தாதி (நினைத்தல், வருத்துதல்)
	திருவாழார் மும்மணிக்கோவை (இரங்கல்) 30
	திருக்கைலாய ஞான உலா (மன உணர்வுகள்)

நக்கீர தேவ நாயனார்	கைலை பாதி களத்தி பாதி அந்தாதி
	திருவலஞ்சுழி மும்மணிக்கோவை காரெட்டு

பட்டினத்துப் பிள்ளையார்	கோயில் நானமணிமாலை
	திருக்கழுமல மும்மணிக்கோவை
	திருவிடை மருதூர் மணிக்கோவை
	திருவேகம்ப முடையார் திருவந்தாதி

இளம்பெருமானடிகள்	சிவபெருமான் மும்மணிக்கோவை
-------------------------	---------------------------

நம்பியாண்டார் நம்பி	ஆளுடைய பிள்ளையார் மும்மணிக்கோவை
	கபிலர் சிவபெருமான் திருவந்தாதி

காரைக்கால் அம்மையார்	திருவாலங்காட்டு மூத்த திருப்பதிகம் 1 – 11
	திருஇரட்டை மணிமாலை 1 – 20
	அற்புதத் திருவந்தாதி 1-101

சேரமான் பெருமாள் நாயனார்	திருவாரூர் மும்மணிக்கோவை 1, 13, 26
	பொன் வண்ணத் திருவந்தாதி 13, 16, 19, 21, 24, 25
	திருக்கைலாய ஞான உலா (கைக்கிளை போல்) பேதை 76 முதல் 85 வது பாடல் வரை பெதும்பை 86 முதல் 99 வது பாடல் வரை மங்கை 100 முதல் 111 வது பாடல் வரை மடந்தை 112 முதல் 132 வது பாடல் வரை அரிவை 133 முதல் 148 வது பாடல் வரை தெரிவை 149 முதல் 171 வது பாடல் வரை பேரிளம் 172 முதல் 180 வது பாடல் வரை

நக்கீரரின் அகப்பாடல்கள் கயிலைபாதி காளத்திபாதி அந்தாதி 24	நற்றாய் இரங்கல் 27, 34, 35, 58 செவிலி கூற்று 36, 59 தோழி கூற்று 28, 41 தலைவி கூற்று 29, 42, 45, 62, 65, 69, 75, 76, 77, 78, 79, 80, 82, 90, 94, 95 ஒற்றைப் படை எண் கயிலையும், இரட்டைப் படை காளத்தியையும் கூறுதல் 2. திருவலஞ்சுழி மும்மணிக்கோவை தலைவன் கூற்று 6, 9, 10 பாங்கன் கூற்று 4 தலைவி கூற்று 8, 11, 13 தோழி கூற்று 57, 14 கண்டோர் கூற்று 12
---	--

பட்டினத்தாரின் அகப்பாடல்கள்	திருவேகம்பமுடையார் அந்தாதி	24, 26, 31, 73
	கோயில் நான்மணிமாலை	23
	திருவிடைமருதூர் மும்மணிக்கோவை	15, 24

நாலாயிர திவ்யபிரபந்தம் அமைப்பு

முதலாயிரம் 10 பிரபந்த பாசுரங்கள்	947
இரண்டாமாயிரம் 3 பிரபந்தங்கள்	1134
மூன்றாமாயிரம் 10 பிரபந்தங்கள் பாசுரங்கள்	817
நான்காமாயிரம் திருவாய்மொழி	1102
மொத்தம்	4000

நாலாயிர திவ்யபிரபந்தத்தில் அகப்பாடல்கள்

பொய்கையாழ்வார்	முதல் திருவந்தாதி 2
பூதத்தாழ்வார்	இரண்டாம் திருவந்தாதி 5
பேயாழ்வார்	மூன்றாம் திருவந்தாதி 2
திருமழிசையாழ்வார்	திருச்சந்த விருத்தம் 4 நான்முகன் திருவந்தாதி 1

பெரியாழ்வார்	திருப்பல்லாண்டு பெரியாழ்வார் திருமொழி 461
ஆண்டாள்	திருப்பாவை-30
	நாச்சியார் திருமொழி 143
குலசேகராழ்வார்	பெருமாள் திருமொழி-105
திருமழிசையாழ்வார்	திருச்சந்த விருத்தம்-120 நான்முகன் திருவந்தாதி

தொண்டரடிப் பெரியாழ்வார்	திருமாலை-45 திருப்பள்ளியெழுச்சி-10
திருப்பாணாழ்வார்	அமலனாதிபிரான்-10
மதுரகவியாழ்வார்	கண்ணி நுண் சிறுத்தாம்பு-11
திருமங்கையாழ்வார்	பெரிய திருமொழி-1084 திருக்குறுந்தாண்டகம்-20 திருநெடுந்தாண்டகம்-30

பெரியாழ்வார் திருமொழி அகப்பாடல்கள்	தந்தை கூற்று (3. 8.4 ; 3.8.6) 2 தாய்க் கூற்று (3.4.2) 1 செவிலி (3.7.1; 3.7.2; 3.7.3 ; 3.8.2;) 4 தலைவி (3.4.4; 3.4.5; 3.4.5; 3.4.6; 3.4.7;) 5 தோழி கூற்று (3.7.4) 1 பாரோர் கூற்று (தலைவனோடு தலைவியை காவிலிடுமாறு கூறுதல்) 3.7.5) 1 அலர்-3.4.3. கிழவோற் சேர்தல்- 3.7.5 காந்தபாவம் 3.4.2
ஆண்டாள் அகப்பாடல்கள்	திருப்பாவை-தலைவிகூற்று 28, 29 -2 நாச்சியார் திருமொழி (தலைவி கூற்று) 1-4; 1-5; 1-8; 2-9; 3-7; 5-8; 6-1; 6-2; 6-3; 6-4; 6-5; 6-6; 6-7; 6-8; 6-9; 6-10.-27 8-2; 9-2; 10-3; 11-2; 12-2; 12-3; 12-4; 12-7; 13-7; 13-8 29
திருமங்கையாழ்வார் அகப்பாடல்கள்	திருநெடுந்தாண்டகம் தாய் கூற்று 12, 182 பெரியதிருமொழி தாய் கூற்று 5-5-8 2 8-2-4; சிறியமடல் தலைவி (154, 155) பெரிய திருமடல் தலைவி (296-27) பெரிய திருமொழி தலைவி (2-6-9; 9-2-1; 9-3-3; 9-4-3; 9-5-6) 9
நம்மாழ்வாரின் அகத்துறைப்பாடல்கள் திருவாய் மொழி : 34 திருவிருத்தம் (98)	தோழிக் கூற்று : 4-6, 6-5, 8-9, 3 தலைவிகூற்று : 1-4, 2-1, 4-8, 5-3, 5-4, 5-5, 5-9, 6-1, 6-2, 6-8, 6-9, 7-3, 7-7, 8-2, 9-5, 9-7, 9-9, 10-3 = 18

	தாய்க் கூற்று : 2-4. 4-2. 4-4, 5-6. 6-6, 6-7. 7-2 திருவிருத்தம் தாய் கூற்று 2, 6, 60 3 தோழி கூற்று 20 1 தலைவன் 6, 9, 10, 11, 14, 23, 26, 50, 55, 57, 65, 66, 67, 75 14 தலைவி 3, 4, 8, 12, 13, 16, 17, 25, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 35, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 48, 49, 51, 54, 56, 63, 64, 70, 71, 72, 74, 76, 77, 78, 79, 80, 82, 84, 85, 86, 88, 89, 90, 91, 92, 93, 95, 96, 97, 99 54 தோழி 2, 5, 7, 15, 18, 20, 21, 23, 33, 34, 26, 52, 58, 61, 68, 69, 73, 81, 83, 87, 98 22 நற்றாய் : 37 1 செவிலி : 19, 24, 47, 59, 60 5 பாங்கன் : 94 1 கட்டுவிச்சி : 53 1
குலசேகராழ்வார் அகப்பாடல்கள் பெருமாள் திருமொழி	தலைவி கூற்று 6-3; 6-4; 6-5; 6-6; 6-7; 6-8 = 6